

24

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד
החלף

ארה"ב - תאריך כשאל

מזרח הים

3.87-12.87

מס' תיק מקורי
9739/9

מחלקה
מזרח

שם תיק: ארה"ב - תהליך השלום במזרח הים

מזהה פנימי: 9739/9-חצ

מזהה פריט: R0000bix

כתובת: 2-120-2-14-10

תאריך הדפסה: 12/02/2020

1987-12-09

00:29

1

1480126

01

8

ט ו פ ס מ ב ר ק

שגרירות ישראל / וושינגטון

דף מתוך דפים

סוג בטחוני בלמים

המשרד

דחיסות רגיל

תאריך/ז"ח 1600 8 נצח 87

214

מס' מברק

אל :- אבנח

מאת :- עתונות וושינגטון

חברת החשמל המזרח ירושלמית

לשלך 216

טרם ראינו התיחסות, נעבירם אם וכאשר יופיעו.

ק/נכח
עתונות

אברהם / ש"ח 1
ליאלה 1
לצבים 1
חסימה 2
גלצא 2

102.1.1
מחלקת הקשר

דחיסות: בחול לבוקר סוג כטחונני שמו	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	ר: 1 מתור: 2
תז"ח: 091300		א ל : המשרד
נר : 0278		ד ע :
		מאת : נאו"ם

אל : מנהל ארבל 2

דע : סמנכ"ל ארבל

מאת : יששכרוף

ועידה בינ"ל - ירדן

1. שוחחתי טלפונית עם ג'ורג' באוקר (ארה"ב) אשר מסר על השינויים בנוסח L.41 שסוכמו אתמול בקבוצה הערבית. לשגריר באוקר היה הנוסח רק בערכית ולא נוסח מדויק באנגלית. לחלן השינויים:
 - (א) סעיף מבוא 2 : במקום "החלטות הרלוונטיות" יכתב 'ההחלטות על שאלת פלסטין והמצב במז"ת';
 - (ב) סעיף מבוא 4 : במקום המילה "WELCOMING" בהחלטה הסעיף, יכתב "RECALLING";
 - (ג) סעיף מבוא 5 : במקום המילה "OUTCOME" יכתב "RESOLUTIONS";
 - (ד) סעיף מבוא 6 : ימחקו המילים בסוף "כולל הבעיה הפלסטינאית על כל היבטיה" ויכתב "AND ITS CORE, THE PALESTINIAN QUESTION";
 - (ה) סעיף אופרטיבי 1 : אחרי המילים "ההחלטות הרלוונטיות של האו"ם" יבואו דברים ברוח זו:

"AS THE APPROPRIATE MEANS TO SOLVE THE ARAB-ISRAELI CONFLICT IN A PEACEFUL JUST AND COMPREHENSIVE MANNER WITH THE PARTICIPATION OF ALL THE PARTIES ON AN EQUAL FOOTING, INCLUDING THE PLO, THE SOLE LEGITIMATE REPRESENTATIVE OF THE PALESTINIAN ARAB PEOPLE, IN A MANNER THAT ASSURES THE RETURN OF THE OCCUPIED TERRITORIES AND THE RESTORATION OF THE INALIENABLE NATIONAL RIGHTS OF THE PALESTINIAN PEOPLE"

- (ו) סעיף אופרטיבי 2 : אין שינוי.
- (ז) סעיף אופרטיבי 3 : טרם הושג סיכום לגבי נוסח הסעיף. כנראה רוצים שבמקום המילה "ESPECIALLY" יכתב "INCLUDING" (לגבי חברי מועבי"ט) ובמקום "REPORT" רוצים שיאמר "INFORM". מתקיימת הבוקר ישיבה נוספת של הקבוצה הערבית לסכם טופיח סעיף זה.

אישור:

שם השולח:

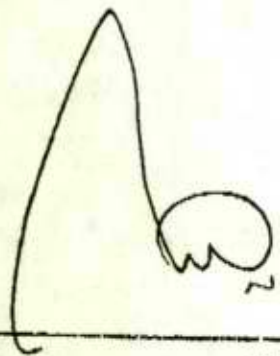
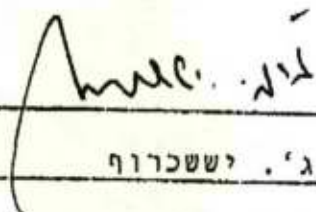
תאריך:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

דחיסות:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 2
סוג כסחוני:		מתוך: 2
ת"ז:		א ל :
גר :		ד ע :
0278		נואח :

2. ההחלטה חוגש על ידי הקבוצה הערבית, ולא על ידי ירדן בלבד.
3. תתכן הצבעה ככל המוקדם ביום ו' אך יתכן גם ביום כ' שבוע הבא.
4. לפי הנוסח הנ"ל סביר שדפוסים החצבקה יהיו דומים לאלה שהיו לגבי החלטה 40. על הועידה הבינלאומית כ"שאלת פלסטין".

נאו"ס

אישור:

ג'. יששכרופ

שם השולח:

תאריך: 9.12.87

102.1.1 תע"ק 102
102

דו"ס: כחול לבוקר סדרג בסחונת	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	רפ: --- מתור: ---
שמו:		א ל : המשרד
תז"ח: 071800		ד ע : ---
נר : 0220		מאת : נאו"ם

אל : מנהל ארבל 2
דע : סמנכ"ל ארכל
מאת : ג'רמי יששכרופ

ועידה בינ"ל - ירדן

בהמשך לשלנו 0170 מהבוקר

(א. הקצ"ה הצ"ה)

1. נפגשה הועדה המצומצמת, בבוקר, אולם, לא הגיעה לכלל סיכום ומתקיימת אחרי הצהרים פגישה נוספת.
2. בינתיים סיפר לי השגריר בוקר (שגריר ארה"ב בירדן לשעבר) שהמלך חוסיין התקשר אישית למנחיגי מדינות ערב על מנת לגייס תמיכתם בהצעת ההחלטה. כן סיפר שהשגריר הירדני כאן מצוי תחת לחץ כבד, אולם, פועל לפי הנחיו חר-משמעות מחמלך.
3. לפי הנוסח שהופץ ב-L.41 קרוב לוודאי שה-12 יצביעו בעד ההחלטה על מנת להפגין הערכה לגבי המהלך הירדני, להבדיל מהצעה שהתקבלה במסגרת "שאלת פלסטין" בהשראת אש"ף, ובה נמנעו. מחקבל הרושם הברור שהעמדה האירופאית נקבעה על פי שיקולים מדיניים כלליים לעודד, לפי דעתם, מגמה מציאותית נמתונה יותר כפי שבאה לידי ביטוי ב-L.41, ולא על פי הפירוש המילולי של הנוסח - בעיה משנית עבורם שניתן להיתגבר עליה באמצעות הסכר לפני או אחרי ההצבעה.

4. נוסף, זה צ"ה ניוצ"ל רנ"ג אה"י הזכויק הקולח הגלוגצ"ה א"א
הצ"ה אה"ש א"ס"ט אה"נ"ס א"א אחר זב"ר (8/12).

נאו"ם

1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2
1 3 1 3 2

אישור:

ג' יששכרופ

שם השולח:

7.12.87

תאריך:

דחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	רף: 2
סוג כסחוני:		מחור: 4
ת"ז:		א ל :
גר :		ד ע :
170		מאת :

- כללית, נראה שהקבוצה איננה מתלחבת מהמחלך הירדני, וכי הועדה המצומצמת הוקמה בשל התעקשות ירדנית.
4. ברט וון ברטלד (סיפר ביום ו' (4/12) כי שגריר ירדן שוחח עם שגריר הולנד וציין בפניו שכל מרכיבי ההחלטה פתוחים למו"מ.
5. ג'יימס וואט (בריטניה) סיפר שקרוב לוודאי שחלק מהשינויים הוכנסו לנוסח ההצעה לאור בעיות אחדות שבריטניה הצביעה עליהן בשיחות עם הירדנים. עם זאת, השינוי בסעיף אופרטיבי 1 המזכיר הן את החלטות הפסגה והן הודעת הסיום מהווה שינוי שלילי. וואט הופתע שהירדנים הפיצו את ההחלטה רשמית בלא לקבל הסכמת הקבוצה הערבית והעריך שכל שתעכב ההצבעה צפוי לחץ גובר על ירדן להכניס שינויים נוספים. וואט אמר שלפי הנוסח הנוכחי בריטניה תצביע בעד, * הואיל ולהערכתה נקטו הירדנים צעד אמיץ בעצם הגשת ההצעה בלשון שחורגת בצורה כה כרוזה מההחלטות הרגילות של העצרת.
6. נמשיך לפעול לפי שלכם 217.

נאו"ם

* לעזי הנציג בריטניה, וואט
זיקש להצטרף ישר עמני, הוא
בריטניה תנסה עוד להשיג שינויים
בנוסח ולא הוציאה לידיעתם על
בכנייה להצטרף בצד.

אישור:

שם השולח: ג'. יששכרוף

7.12.87

חאריך:

UNITED
NATIONS

170 3/4 A

General Assembly

Distr.
LIMITED

A/42/L.41
4 December 1987

ORIGINAL: ENGLISH

Forty-second session
Agenda item 39

THE SITUATION IN THE MIDDLE EAST

Jordan: draft resolution

The General Assembly,

Having discussed the item entitled "The situation on the Middle East",

Recalling its relevant resolutions,

Also recalling relevant Security Council resolutions,

Welcoming the report of the Secretary-General of 13 November 1987, 1/

Taking note with appreciation of the outcome of the Extraordinary Arab Summit, held at Amman from 8 to 11 November 1987,

Taking note with satisfaction of the growing international consensus in favour of convening the International Peace Conference to resolve the Arab-Israeli conflict, including the Palestinian problem in all its aspects,

1. Reaffirms once again its endorsement of the call for convening the International Peace Conference on the Middle East on the basis of relevant United Nations resolutions and as called for in the resolutions and the Final Declaration of the Extraordinary Arab Summit, held at Amman from 8 to 11 November 1987;

2. Calls upon all States that have not done so to lend their support to the convening of the said Conference;

1/ A/42/714.

A/42/L.41

English

Page 2

170 4/4

3. Requests the Secretary-General, in consultation with the Security Council and especially the permanent members, to continue his efforts with a view to convening the Conference and report thereon to the General Assembly no later than September 1988.

X

ס פ ס מ כ ד ק

דף 1 מתוך 1 דפים

סוג מסמך ס נ ד י

דחיפות מ י ד י

תאריך/ז"ח 12.87 - 19:00

מס' מברק

327

74

אל : המשרד

ניו-יורק

אל : מנכ"ל מדיני

משנה למנכ"ל

סמנכ"ל צפ"א

השגריר (ניו-יורק)

פסגה - מז"ח

התקשרתי טלפונית לדין סלומון שניהל המגעים עם הסובייטים בדרג קבוצת העבודה (הוא יוצא מחר לאירופה). לדבריו לא שלחו הסובייטים משהו בדרג של ארמקוסט ולכן מפגש קבוצת העבודה היו מיועד בעיקר ללמוד אם יש איזה שהוא נושא שראוי להעלותו לדרג הבכיר. סלומון אמר שלא היה הרבה מעבר למה שנמסר לי על-ידי וילקוקס. הסובייטים ניפחו לדבריו את ענין הערבים בוועידה הבינלאומית ואילו ארה"ב הדגישה את המו"מ הישיר ואת עובדת כיגון הקשרים הדיפלומטים בין מצרים לבין מרבית מדינות ערב כאישור וחידוק לקמפ דייוויד ולמו"מ בילטרלי ישיר.

הסובייטים ציינו החשש מהתפשטות הפונדמנטליזם ומרוץ החימוש והאמריקאים, תוך שהם מסכימים, הוסיפו שהסובייטים יכולים לעזור ע"י הפסקת תמיכה בגורמים רדיקלים באזור.

לדברי סלומון יחודשו המגעים בדרגי העבודה בתחילת השנה הבאה.

הסיכום שלו שלא חל שינוי מהותי בגישה הסובייטית מכל מה שהיה ידוע להם על עמדותיהם בנושא מז"ח, אפגניסטן ואיראן-עיראק.

3314
ער 1

מס' מסמך ס נ ד י 3 1 3 9
מס' מסמך ס נ ד י 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
מס' מסמך ס נ ד י 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
מס' מסמך ס נ ד י 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1

1987-11-18

01:45

102.1.1
א.א.א.

1

1480126

03

שגרירות ישראל / וושינגטון

18

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 1 דפים

סיווג בטחוני גלוי

דחיפות מיידית

המשרד

385

תאריך/ז"ח 17 1715 גרוב

מס' מברק

אל - מע"ח

דע - מצפ"א, לשכת השר

בהמשך לשיחתנו הטלפונית :

הדברים המיוחסים לממרה"מ ושה"ח כי ארה"ב מוכנה להגיע אחנו ל- MOU או להבנה לגבי הסיוע הבטחוני והכלכלי בעתיד, אם נלך לוועידה בינלאומית, מעוררת כאן עניין רב.

בעקבות העלאת השאלה בתדריך היומי של דובר מחמ"ד נשאלנו שאלות רבות היום בנושא הן ע"י העתונות הכללית והן היהודית והישראלית.

יוסי גל

יוסי גל

Handwritten notes at the bottom of the page, including numbers 1, 2, 3, 4 and various Hebrew words and phrases.

1.1.501

1.1.501

אל:

רושינגטון

מחוד: דפים

דיופחות: מידד

תאריך וזמן רישום:

מס. מברק:

לשימוש
מח
הקשר

מרפי: שמיר חושש מלחץ בין-לאומי יותר מאשר מהסובייטים

ירדן ובריה"מ פסלו
את ההצעה של שמיר
• "מתחילה תקופה
של קיפאון עמוק"

מאת צבי בראל
שליח "הארץ" בארה"ב
ושינגטון (מיוחד ל"הארץ")
ריצ'רד מרפי, עוזר שר החוץ
לענייני המזרח התיכון, סבור, כי
ראש הממשלה, יצחק שמיר,
איננו מתנגד למעורבותה של
ברית המועצות בתהליך השלום.

כפי שהוא חושש מפני לחץ בין-לאומי שיופעל על ישראל אם תיעדר ועידה בה ישתתפו כל חמש החברות הקבוצות המועצת הביטחון. מרפי, שדיווח אתמול לוועדת החוץ של הקונגרס ברייכה סגורה חסית, כי שולץ בביקורו בישראל ביקש לדעת יותר מכל מה בדיוק מפריע לשמיר והאם מדובר בהתנגדות עקרונית לברית המועצות. ההערכה בתום הביקור היא, כי התנגדות עקרונית כזאת איננה קיימת כל עוד אין מדובר בוועידה בין-לאומית. לדברי מקורות שנכחו בתוריד, רחו ירון וברית המועצות את הצעתו של שמיר ורעיון החסות האמריקאית-סובייטית יורד לפי שעה מן הפרק. לדברי המקורות, לא השאיר מרפי ספק באשר לעתידו הקרוב של תהליך השלום באומרו כי אין כל צורך לעצור את הנשימה לקראת מסעים חדשים. אין כל הצעה חדשה, ואין, כך, יומה חדשה. אנו נכנסים, עתה, לתקופה של קיפאון עמוק.

ערן. מתני.
התבטאות מרפי. בהמשך | שלנו 213.

להלן מ"הארץ", 4 דנא:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

אישור לשכת המוכיל:

אישור מנהל המחלקה:

השולח: מ. בר

(לציון תאריך וזמן העברה לקשר)

6/11/87

תאריך וזמן חיבור (ימולא ע"י השולח)

(להגנות פוליטית במשרדי הממשלה)

מזכר

:5N

מכת:

הנדון:

(1) 19/11

(2) זיך וואלן.

המלאך בארץ בני האדם

בבית הדין חתום

Handwritten signature

1.1.50/ Vol 20-

(1) Water.

(2) Air & Soil.

Water & Air & Soil & Plants
& Animals & Minerals.

1.1.50

ל: מנפ' מ צבא

*with
the Compliments of
The Israeli Consulate*

מנפ' מ צבא
הקונסוליה הכללית של
ישראל בניו-יורק

CONSULATE GENERAL
OF ISRAEL IN NEW YORK

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017

OXFORD 7-5500

NEWS FROM THE Committee

The American Jewish
Committee

Institute of Human Relations
166 East 66 Street
New York, New York 10022
212 754-4000

Morton Yarmon
Director of Public Relations

The AJC protects the rights and freedoms of Jews the world over; combats bigotry and promotes human rights for all people; defends pluralism and enhances the creative vitality of the Jewish people; and contributes to the formulation of American public policy from a combined Jewish and American perspective. Founded in 1906, it is the pioneer human-relations agency in the U.S.

FOR IMMEDIATE RELEASE

ATLANTA, Nov. 1....The National Executive Council of The American Jewish Committee, at the concluding session of its four-day annual meeting at the Waverly Hotel here, today passed a statement on the Arab-Israel peace process, urging "all the parties involved to intensify their efforts to resume the peace process."

In particular, the Committee endorsed American "good offices" to "foster a consensus within Israel and among its Arab neighbors on a formula, including the possibility of an international conference, that will lead expeditiously to the start of direct negotiations."

Elmer L. Winter, Honorary President of the AJC, chaired the Middle East session at which the statement was discussed and approved. Speakers at the session, "Critical Choices in the Middle East," were Ambassador Robert B. Oakley, Special Assistant to the President for National Security Affairs, and Dr. Nimrod Novick, Policy Advisor to the Vice Premier and Foreign Minister of Israel.

Last May the American Jewish Committee became the first major American Jewish organization to give qualified support to the convening of an international conference if certain conditions were met. These included assurances that the conference would lead quickly to direct bilateral talks, that all participants agreed to establish diplomatic relations with Israel and that the conference would neither impose nor veto an agreement. That statement was unanimously adopted by the Committee at its Annual Meeting on May 17.

The full text of the November 1 National Executive Council statement follows:

"The American Jewish Committee endorses the use by the United States of its good offices to seek to foster a consensus within Israel and among its Arab neighbors on a formula, including the possibility of an international conference, that will lead expeditiously to the start of direct negotiations. We therefore welcomed Secretary of State George P. Shultz's recent initiative to go to the Middle East to meet with the leaders of Israel, Egypt and Jordan in the hope of revitalizing the peace process.

"A number of recent developments suggest that it is important to explore and exploit the potential for progress in building upon the framework for peace contained in the Camp David accords. The escalating Iran-Iraq war, the fear of the spread of Islamic radicalism from Iran, deep economic and social problems, and the growing acceptance of Egypt's peace treaty with Israel within the Arab world have all served to diminish the support available for radical Palestinian

.....more

Theodore Ellenoff, President; Leo Nevas, Chair, Board of Governors; Robert S. Jacobs, Chair, National Executive Council; Edward E. Eisen, Chair, Board of Trustees.

David M. Gordis, Executive Vice-President

Washington Office, 2027 Massachusetts Ave., N.W., Washington DC 20006 • Europe hq., 4 rue de la Bienfaisance, 75006 Paris, France • Israel hq., 8 Ethiopia St., Jerusalem 95148, Israel

South America hq. (Montevideo office), 166 E. 66 St., New York, NY 10022-3746 • Mexico-Central America hq., Av. Epitacio Nuncio 523/527-303, Mexico D.F.

-2-

attacks upon Israel. Moreover, King Hussein of Jordan has displayed a new readiness to meet openly with Israel for negotiations within an international framework.

"As against those who believe that the current status quo is acceptable and does not require efforts for change, others point to the increasing number of violent clashes between Palestinians and Israelis as signs of growing unrest. Moderate Palestinians express the fear that if there is no prospect for any early end of the Israeli military occupation, the youth will increasingly join fundamentalist and other radical elements.

"Nor is the status quo in Israel's long term interest. If there is no movement toward peace, Israel will face increasingly severe demographic and political challenges that may undermine the country's social fabric, its Jewish identity, its democratic ethos, as well as any hope for improved relations between Israeli Jews and the Arabs within Israel's jurisdiction. Eventually these unresolved tensions must lead to renewed conflict.

"Soviet actions and policies may well hold a crucial key toward removing major obstacles on the road to peace. Both the Reagan administration and Israel's leadership are united in requiring that the Soviets normalize diplomatic relations with Israel and permit substantial and sustained emigration of Russian Jews.

"We appreciate the consistent and steadfast position of the Reagan administration in assuring Israel that the United States will oppose any attempt by outside powers to impose a settlement and that only those Palestinians who renounce terrorism and express clearly a readiness for peaceful coexistence with a sovereign and secure state of Israel are suitable participants in any forthcoming peace talks.

"It is up to the parties -- Israel and a Jordanian/Palestinian delegation -- to decide whether they will begin their discussions over functional arrangements and power-sharing provisions in the disputed territories (Judea, Samaria and the Gaza District) or whether they will immediately attempt to tackle the difficult and contentious issues of borders and sovereignty over the West Bank and Gaza.

"Despite their differences on the modalities and the preferred shape of a solution, both Prime Minister Yitzhak Shamir and Vice Premier and Foreign Minister Shimon Peres have recently reiterated their desire for direct, bilateral talks not only with Jordan, but with Syria and Lebanon as well.

"We believe it is crucial that the current opportunities for peace not be lost. We urge all the parties involved to intensify their efforts to resume the peace process."

AJRZ, FD
87-960-221

6274 (PEI-1)/amm
11/2/87

ירצא **

שמור

102.1.1 תאריך אל

חוזם: 11,980

אל: 66/ני, 83/7, 44/מריס, 59/רומא, 49/בריסל, 32/בון, 39/

האג/40, בוקרסט/12

מ-: המשרד, תא: 021187, זח: 1836, דח: מ, סג: ש

נד: 8

N

שומר - מיוזי

980.1/1

יצוג פלסטיני - ועידה בי'ל למזה'ת

א. טאטוס 29.10 מירסמה טקסט ההודעה המשותפת בתום כינוס שרי החוץ של ברית וורשה במראג. עיקר ההודעה הוקדשה לנושא הגלובלי (פירוק נשק והמו'מ הסוב'-אמרי').

ב. ראווה לציון העובדה כי המשתתפים בכינוס הנ'ל בחרו לציון בהודעתם את אזור מזה'ת. שרי החוץ של ברית וורשה ציינו כי על מנת להביא שלום במזה'ת היוכי לכנס ועידה בי'ל 'בהשתתפות כל הצדדים הנוגעים בדבר, לרבות אש'פ והחברות הקבועות במועבי'ט'.

ג. סימז'ת 1.11 מזווחת על יציאת ערמאת למוסקבה. בראש משלחת, כנראה כדי להשתתף בחגיגות 70 שנה למהפכה. צפוי שידון עם הסוב' בין השאר על סיכויי הועידה הבי'ל ובעמדות ישראל וארה'ב ביחס לוועידה זו.

הערה יש לייחס חשיבות להודעת שרי החוץ של הברית משום שהיא כנראה מציגה העמדה המוסמכת, והמתואמת של הברית בסוגיית היצוג הפלסטיני.

ה. יודגש כי הסגן הראשון לשה'ת הסוב', וורונצוב, נועד עם ערמאת בכורות ב-30.10. כנראה שהשיחות עסקו גם במאמצי ההתקרבות בין אש'פ לבין סוריה, סוגיה שהועלתה על ידי וורונצוב בעת השיחות שקיים בזמשק עם האחראים הסוריים (17-19.10). יצויין כי הטלביזיה הסוב' (31.10) מסרה על

1.1.501 105/11

משרד החוץ-מחלקת הקשר

המגיש הנ"ל דהוסיפה כי הוסכם שהדוך לפתרון הסכסוך במזדה"ת הינה באמצעות כינוסה של ועידת שלום ב"ל, בהשתתפות חמש החברות הקבועות בדועבי"ט ואש"פ, על בסיס שווה לשאר המשתתפים.

6. בימים האחרונים חזרו הסובייטים בפורומים של האו"ם והבליטו את עמדתם המסורתית הגורסת כי אש"פ הינו נציג חוקי בלעדי של העם הפלסטי. סביר כי התייחסויות אלו מוטבנות בשל דצון הסובי להרגיע את ערמאת, ערב בואו למוסקבה. עם זאת, סביר כי במידה ומגשי הסובייטים עם ערמאת יחרגו ממגישות טקטיות יעשה כסיון לגבש הבנה אוטרטיבית בסוגית היצוג הפלסטוני בוועידה.

הד"ר/בי"ל 1

/KK

ת.פ: שהח, דהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממז, רס, אמן, מצמא, אירא,
אירב, אירג, מזתים

שגרירות ישראל / רוסינגטון

102.1.1 102.1.1

מבט מן המבט

דף _____ מתוך _____ דפים

סווג בטחוני סודי

דחיפות _____ ל

תאריך/ז"ח 17:30 - 2.11.87

מס' מברק

038

אל : המשרד

אל : ח צ פ " א

דע : מ ז ת י " ס

התתל"ך

מצהירים עם הולצמן, סגן מנהל מחלקת ישראל.

בעדינות, במהלך הארוחה עברתי לנושא הפגישה שלא התקיימה בין המזכיר והפליקטינים.
מסתבר שאכן ישנה תחושה שהקונסוליה בירושלים נחלה כשלון, הראייה לכך שנשלח מברק
הסבר מפורט מהקונסוליה שעיקרו שלא היה כאן תכנון מוקדם להחרים השיחות ולא הייתה
כאן גם פעולה ספונטנית, מסתבר שחלק מהמוזמנים אכן לא יכלו לבוא, חלק התנו בואם
בהזמנת אחרים וחלק נרתעו מטראו שאין הרבה שבאים. לדברי תולצמן ידוע להם שהיו
איומים על חלק, חוזר, חלק מהמוזמנים.

אחד ההסברים הנוספים של הקונסוליה היה שחלק מהאנשים אמרו שעצם קיום הפג'שה יהווה חסד שאכן קיימת תזוזה בתהליך בעקבות הפגישות עם המצרים ובציפיה לפג'שה עם המלך (בלונדון) תזוזה הפלסטינים לשותפים לה,

תזוזה הפלסטיניות בשותפים לה,

2nd 5/1/17 1st 5/1/17 2nd 5/1/17 3rd 5/1/17 4th 5/1/17

102.1.1. תאריך

דף: 1	מחלקת הקשר ניו-יורק	דחיות: כהן
מחור: 3	טופס מברק	סוג בטחוני:
א ל: המשרד	כהן	תז"ח: 2210-
ד ע:		נר: 0571
מאת: עתונות, ניו יורק		

מע"ת, דע: מצפ"א

NEW MIDEAST PLAN DISCUSSED BY U.S., ISRAEL AND JORDAN

Seeks Direct Talks, Including Palestinians, Under Aegis of the 2 Major Powers

By THOMAS L. FRIEDMAN
Special to The New York Times

JERUSALEM, Oct. 21 — Israel, Jordan and the United States are discussing a new proposal for Middle East peace talks in which Jordan and Israel would negotiate directly under the joint auspices of Moscow and Washington, a senior Israeli official said today.

A delegation of Palestinians would be part of the Jordanian delegation under this plan. Syria would also be invited to have direct talks with Israel separately under the same Soviet-American sponsorship, the Israeli official said.

The negotiating format differs in some respects from the earlier idea for an international peace conference to be attended by Israel, Egypt, Syria, Jordan and Palestinians, plus the five permanent members of the United Nations Security Council.

Emphasis on Direct Talks

The new plan differs in its emphasis on direct talks between Israel and the Arabs, and in the limitation on the number of Security Council permanent members who would be present. The United States and the Soviet Union were the co-chairmen of the 1973 Middle East peace conference in Geneva, which broke up after a few days and has never reconvened.

The decision by Washington in effect to propose a new Soviet-American sponsorship of Middle East talks represents something of a break in the Reagan Administration's persistent efforts to limit Soviet involvement in the Middle East. It has been clear for some time to American experts that there could be no Arab-Israeli negotiations without Soviet participation because King Hussein of Jordan had said he would not take part without a Soviet "umbrella."

The idea was broached by Secretary of State George P. Shultz in his meetings over the weekend with the Israeli Prime Minister, Yitzhak Shamir, and the Foreign Minister, Shimon Peres, said the Israeli official, who declined to be identified. But the idea was apparently originally suggested to Mr. Shultz by Mr. Peres.

NYT
22.10

אישור:

שם השולח: יפז גולבאף

22.10.87

תאריך:

סוג 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

2/3

0571

No Commitment So Far

The Israeli official cautioned that the proposal was still very much in the talking stages, and that many of its details — some of them very important — were known only to Mr. Shultz, Mr. Peres, Mr. Shamir and King Hussein, none of whom have yet been willing to discuss the proposal publicly. More important, the official said, none of the participants have committed them-

Continued on Page A8, Column 1

Continued From Page A1

selves to anything at this point.

The official said King Hussein would probably crystallize his position only after the Nov. 8 Arab summit conference in Amman, when he will have the opportunity to discuss the proposal with Syria and other key Arab nations. The King is not expected to agree to any alternative to an international conference without the consent of the Syrians and moderate Arab nations such as Egypt and Saudi Arabia.

The Soviet position will probably be

made clear only after the meeting between President Reagan and Mikhail S. Gorbachev, the Soviet leader, expected later this year.

Nonetheless, the proposal has become the focus of much diplomatic activity in the last few days and represents a potential opening in a peace process, that has recently been deadlocked.

After leaving Israel on Monday, Mr. Shultz briefed Egyptian leaders on the new proposed format, and later, in London, he did the same with King Hussein.

Today, Richard W. Murphy, the

American Assistant Secretary of State for Near Eastern Affairs, flew back from London to Jerusalem to report to Mr. Shamir and Mr. Peres on the Shultz-Hussein discussions.

An Israeli official said King Hussein had not rejected the Shultz proposal, but had not given any final commitment to it either.

On Friday, Mr. Shultz is to meet with Mr. Gorbachev and plans to bring up the idea with him, the Israeli official said.

It was apparently very important for Mr. Shultz to get this new proposal on the table before he went to Moscow, so as to demonstrate to the Russians that

there is no vacuum in the Middle East for them to fill and that Washington is still the dynamic force in the region, the Israeli official said.

Egypt and Syria Might Be Invited

Under the proposal, Washington and Moscow would serve as joint sponsors for direct talks between Israel and Jordan. Conceivably Egypt and Syria, as well as a Palestinian delegation acceptable to Israel, might also be invited.

Under such a format, King Hussein could feel that he has the "cover" of the Soviet Union against radical Arab critics. Mr. Shamir could feel that he was getting direct negotiations with Jordan, without having Israel exposed to pressures from a variety of extraneous nations that might have been invited to a full-fledged international conference, the Israeli official said.

Although Prime Minister Shamir adamantly opposes any kind of international conference format, he agreed that Mr. Shultz could explore this compromise proposal with King Hussein and the Russians. Mr. Shamir felt he could not let Mr. Shultz leave Israel empty-handed, Israeli officials said, even though the proposal is not his ideal approach.

The plan is just beginning to be reported in the Israeli press, and once it becomes more public, Mr. Shamir could come under heavy pressure from hard-liners in his Likud bloc, who will insist on direct negotiations, without the Russians, or nothing at all.

Mr. Shamir and Mr. Peres have also set tough terms for Soviet involvement, which Mr. Shultz will convey to Moscow.

First, the Israelis insist that the Rus-

sians must restore full diplomatic relations with Israel, which they severed in 1967, before they can attend.

Second, the Israelis demand a substantial shift in Soviet emigration policies to allow for a large number of Soviet Jews to come to Israel. Mr. Peres is ready to discuss a specific quota of Soviet Jews to be freed, while Mr. Shamir is demanding that the Russians accept the principle that all Soviet Jews have the right to come to Israel, a much tougher demand, an Israeli official said.

Moscow has repeatedly declared that it would not resume diplomatic relations with Israel until the Israelis withdrew from the territories they occupied in the 1967 war. As for the question of Soviet Jews, Moscow has always said this was an internal affair and not a subject for bilateral negotiations.

Shultz, Ending Mideast Swing, Reports Peace Prospects Are Dim

By Don Oberdorfer
Washington Post Staff Writer

HELSINKI, Oct. 20—Secretary of State George P. Shultz said today he made no major progress toward restarting the Middle East peace process in five days of intensive discussions, reducing the already slim chances for diplomatic momentum between Arabs and Israelis in the remaining 15 months of the Reagan administration.

"I think we're a little ahead but I really can't point to much on the peace process . . . Realistically I can't point to any particular thing that moves matters forward," said Shultz, summing up his meetings since last Friday with Israeli, Saudi and Egyptian leaders in their capitals and King Hussein of Jordan last night and today in London.

"We will keep working at it," Shultz said. But his inability to produce a breakthrough, new impetus toward a breakthrough or even the "creative ideas" he had hoped to find left little optimism that lower level or less intensive U.S. efforts could move the parties toward a drive for a broader peace.

Restarting and extending the Middle East peace process, especially to deal with the future status of the Israeli-occupied West Bank and Gaza Strip, was the first and one of the most ambitious efforts of Shultz's tenure as secretary of state. But the Shultz-initiated "Reagan plan" for Mideast peace—announced in a surprise move on Sept. 1, 1982—bogged down in the Lebanon conflict. The plan seemed al-

most to evaporate after the early 1984 U.S. pullout from Beirut, which Shultz opposed.

The Mideast tour Shultz has just completed, en route to U.S.-Soviet meetings in Moscow Thursday and Friday, was his first trip to the Middle East in 29 months. Given the priority of U.S.-Soviet relations, the Persian Gulf and Central America, the trip was considered by many to be Shultz's final Mideast peace initiative.

Summing up his impressions on his way to Helsinki after a luncheon meeting in London with Hussein, Shultz said an international peace conference as demanded by the Jordanian monarch is still fraught with difficulty. He also suggested that greater emphasis should be given to the substantive issues that would have to be settled between Arabs and Israelis if and when negotiations get under way.

The substantive problems, which include territorial issues as well as questions of autonomy, control and independence in the West Bank and Gaza, present "a very rocky road, too," Shultz said.

Shultz had three lengthy and separate meetings in Israel with Prime Minister Yitzhak Shamir and Foreign Minister Shimon Peres who hold different positions on Mideast peace issues. There were reports that Shultz was seeking to obtain enough of a shift from Shamir, with the concurrence of Peres, to induce Hussein to shift some of his positions.

A U.S. official traveling with Shultz said some gaps were narrowed, but far from enough to sug-

gest a start of new Arab-Israeli negotiations.

An important factor is the revived Mideast diplomacy of the Soviet Union, which sent its deputy foreign minister, Yuli Vorontsov, on what U.S. aides said were hastily arranged visits to Egypt, Jordan and Syria just days before Shultz's trip.

Shultz said Shamir still had "a problem" in according the Soviets a role in an international conference. In particular, Shultz said, "it depresses him [Shamir]" that the Soviets voted last week to exclude Israel from the United Nations General Assembly even while saying they are interested in improving relations with Israel.

"The Soviets are pushing very hard for an international conference" but the kind of conference they describe is "exactly the kind of conference the Israelis are shy of and I agree with the Israelis," said Shultz. He said the effort must be intensified to find out exactly what kind of conference is intended and how it would work.

Some reports in Israel suggested that Shultz was interested in arranging a U.S.-Soviet sponsorship of Arab-Israeli negotiations under less formal auspices than a full-fledged international conference and also would not include other non-Mideast powers. Shultz gave no indication today that this was a promising idea.

Shultz is expected to discuss the Mideast peace process, among several other regional questions, with Soviet leaders when he arrives in Moscow Thursday.

Mideast parley ^{WTimes} hopes dip

HELSINKI, Finland (AP) — Prospects for a Mideast peace conference dimmed yesterday as Secretary of State George Shultz backed Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir in opposing an active role for the Soviet Union in negotiations.

Mr. Shultz spoke about the Mideast as he flew here from London to prepare for pre-summit talks beginning tomorrow in Moscow.

He said the Soviets were "pushing very hard" for the sort of conference that "is exactly the kind of conference the Israelis are shy of — and I agree with the Israelis."

Mr. Shultz wound up his Mideast talks in London by meeting twice with King Hussein of Jordan. The king has campaigned hard for a peace conference attended by members of the United Nations Security Council, made up of the Soviet Union, the United States, France, Great Britain and China.

Mr. Shultz described his meetings with King Hussein as "worthwhile," but said he could not point to any specific achievement or "earth-shattering" development.

Left-leaning Israeli Foreign Minister Shimon Peres also is an ardent supporter of such a conference as the most practical way to get Arab-Israeli negotiations started.

But Mr. Shamir is against the idea, largely because it might give the Soviets an opportunity to increase their influence in the region by exercising support for Arab positions.

In the Middle East this week, Mr. Shultz held talks with the Israelis, King Fahad of Saudi Arabia and President Hosni Mubarak of Egypt. He has given no indication since of anything resembling a breakthrough.

Mr. Shamir was invited to Washington to see President Reagan and Mr. Shultz next month.

Mr. Shultz said Mr. Mubarak also is considering a visit, but he had not discussed one with King Hussein.

Mr. Shultz will meet with Foreign Minister Eduard A. Shevardnadze there tomorrow and General Secretary Mikhail S. Gorbachev on Friday.

478 $\frac{2}{3}$

official text

10/21/87

SHULTZ SEES MIDEAST PEACE PROCESS "LITTLE WAY AHEAD" (Transcript" briefing following regional meetings)

Helsinki -- U.S. Secretary of State Shultz believes the Middle East peace process is "a little ways ahead" as a result of his recent meetings with Jordan's King Hussein and other Mideast leaders, even though he says he cannot "point to much."

"I think there is a sense of some increase in tensions and problems, economic problems, other problems, so there is a greater appreciation of what a successful peace process could do for the region," Shultz told reporters as he flew from London to Helsinki on October 20. "But it is very hard to translate that feeling into specific operational things."

Shultz acknowledged that the Soviet Union is "pushing very hard" for an international conference but that disagreements remain as to what form such a conference might take. "The kind of conference that the Soviets describe is exactly the kind of conference the Israelis are shy of, and I agree with the Israelis on that," he said.

Following is a transcript of Secretary Shultz's briefing remarks.
(begin transcript)

QUESTION* Mr. Secretary, could you wrap up the Mideast for us now having seen Hussein? Did you bring them bad news...or about the peace conference really not being, having much of a chance right now or what?

ANSWER* With King Hussein, we had basically the same kind of discussion that I had with others. We talked about things in our bilateral relationship, our efforts on the quality of life on the West Bank and the general situation in the area, the Iran-Iraq war, and, of course we discussed the peace process.

I guess I would more or less use the same words I've used before in trying to move back and forth between procedures or modalities as he calls them, and substance. I think the net of it all is I feel that we're a little ways ahead, but I can't really point to much on the peace process. But at any rate, I have a better idea of where the emphases are. They tend to change as you go along. He is...has very much on his mind, the Amman conference and he was kind enough to tell us his views about that and aspirations for that. So that was all together worthwhile, but nothing world shattering about it.

United States Information Service
Tel Aviv, 71 Hayarkon Street, 63903 Tel. 654338 ext. 204
Jerusalem, 19 Keren Hayesod Street, 94188 Tel. 222376

Q* When you spoke to Shamir did you detect any willingness to accept the Soviets into a peace conference, if the Soviets observe certain conditions to change their positions or behavior?

A* The Soviets present him a problem because they don't recognize Israel. They voted just a couple of weeks ago I guess it was, at the United Nations to expel Israel again. The treatment of Jews in the Soviet Union is tough and while there has been some very welcomed permissions to emigrate and an increase in emigration, it's still far below what the Israelis expect or think as a reasonable level. And we agree with that. So that means that he is uneasy about the Soviet role but (inaudible).

Q* Did he say that if the Soviets changed their positions he might reconsider that or didn't go that far?

A* I don't know if you say if the Soviets were to establish diplomatic relations with Israel, to make a declaration that any Jewish person in the Soviet Union that wants to leave may do so, that they are changing their attitude toward Jewish life in the Soviet Union and a bunch of other things. Naturally his attitude toward them would change, I don't doubt that there's (inaudible). Those are all do-able and important objectives, but they are certainly a long ways from being fulfilled. It depresses him that they would vote against him again at the United Nations. Seems like a routine thing they always do, but nevertheless it makes it clear.

Q* You said that Mr. Shamir would come to Washington sometime next year. Have you also invited King Hussein and President Mubarak to come and did they indicate whether they would now be interested in coming to see the president?

A* Prime Minister Shamir is going to be in Miami for a major event that's part of his schedule. And so we arranged together for him in a sense to come through Washington and to drop in to see the president and, of course, I'll see him, plan to have a lunch for him and then he goes on about his way. So that will be a chance to touch base with him. But then at some point during the year, I don't think there had been any time focused in on, we would look forward to having him in Washington on a more formal visit.

With President Mubarak, we've discussed the question of coming to Washington some time in the early part of next year, if we can work that out. But certainly he is more than welcome and my impression is that he'd like to come. We didn't have any discussion of a trip with King Hussein, although our dialogue is very warm and within the framework of what we can do, we're doing it.

Q* Mr. Secretary, before you left and in the early stages of this trip, at least it was my understanding that what you were involved in was a kind of exploration to see if you could get some creative thoughts, I think you called them at one stage, going to restart this process, peace process.

It sounds as though you really haven't been able to find anything that's able to restart it. In fact I interpreted what you said yesterday afternoon to us on the way to London as saying that it doesn't look like the international conference is the way to go, you have to look for some kind of substitute for it. What is your assessment of whether this process now can be restarted and after hearing these ideas how possibly could go about it?

A* It's important to keep working at it, and we will keep working at it. But as I said, realistically, I can't point to any particular thing that moves matters forward. But there continues to be a great interest in it, and I did sense all around a heightened, if

anything, interest in working for peace. It's very much on people's minds.

I think there is a sense of some increase in tensions and problems, economic problems, other problems, so there is a greater appreciation of what a successful peace process could do for the region. But it is very hard to translate that feeling into specific operational things.

Q* Mr. Secretary, I believe you said that in your conversations with President Mubarak you talked about Vorontsov's visit to the region. Did Mubarak indicate that Vorontsov proposed anything himself or given any indication that they were willing to act on some of these issues that disturb the Israelis so?

A* He just told me about the visit and Vorontsov is a good diplomat and engages in a conversational manner with people, as distinct from coming in gruffly telling them what they think and that shift of style does have an impact on people, just as Gorbachev's change of style is interesting to people, so that they remark on that.

The Soviets, of course, are pushing very hard on international conference. The kind of conference that the Soviets describe is exactly the kind of conference that the Israelis are shy of, and I agree with the Israelis on that. It's a conference in their minds that has a continuing role and will have a substantive role to play in the negotiations, however much there may be some bilateral groups. That's exactly the problem. So there is a difference of view, and it all just suggests that what an international conference -- that's two words that can mean a tremendous variety of things when you dig into it carefully. And that's in a sense what we've been doing, digging into it, behind the words what are the problems.

Q* Does King Hussein believe there should be a substitute conference as well?

A* The shades of meaning in the way subtleties of expression are very great as people discuss this and as you probe into it and it's a sort of yes and no. That's the best I can give you.

Q* Can I go back to the question I asked -- did you mean to suggest yesterday -- was I correct in interpreting what you told us, that really what you are thinking of now is looking for some substitute for a conference or is it more a question of what you mean by a conference?

A* No doubt we will continue to work on what King Hussein calls modalities. But at the same time, underneath the difficulties in arranging modalities, we all know are concerns about where would we go, substantively? What is the shape of final status? And to what degree can we know before we start what that outcome might be, and is that outcome anywhere near acceptable? So if we start poles apart then the chances of coming to agreement are in a sense less than if we can see that there's a ballpark here we're playing in. So I suppose if I get any message from all this it is that excessive concentration on modalities probably is not the way to pursue things, and we ought to be scratching our heads, in addition, perhaps more on what the substance might turn out to be. But of course, that's a very rocky road too, as we know.

Q* Did Murphy go to Syria?

A* He is going to, as we routinely do on things like this, go back and give a read-out to the Israelis and he may or may not go to Syria, depending upon who is there to see.

(end transcript)

102.1.1 גאון, אלה

1987-10-21

17:39

**** KESHER NEW-YORK ****

1408129

01

19

דחפוט:	מחלקת הקשר ניו-יורק	ר: --
סוג בטחוני:	טופס מברק	מחור: --
תז"ח: 21/700	א ל: מע"ת מצפ"א	
כר:		ד ע:
0561	מאת: עתונות, ניו-יורק	

להלן כתבת שיפולר מה-NYT דהיום, 21.10.87

Shultz Expresses Frustration on Talks for Mideast

By DAVID K. SHIPLER

Special to The New York Times

HELSINKI, Finland, Oct. 20 — Secretary of State George P. Shultz wound up his latest round of Middle East diplomacy today with a rare expression of frustration at the emphasis that has been placed on how to get to Arab-Israeli peace talks rather than the substance of what is to be negotiated.

Flying from London, where he had lunch with King Hussein of Jordan, Mr. Shultz left the impression that he saw an international peace conference as an unworkable idea at the moment and that too much time had been spent discussing it.

"Excessive consultation on modality problems is not the way to pursue things," he told reporters. "We ought to be scratching our heads more on what the substance ought to be."

Mr. Shultz arrived in Helsinki this evening for a day of consultations with American specialists on arms control and Soviet affairs, before going to Moscow for talks Thursday and Friday.

"We Will Keep Working"

His trip to the Middle East, where he visited Israel, Saudi Arabia and Egypt, came nearly two and a half years after his previous visit — a period that saw intensive diplomatic maneuvering be-

tween Israel and Jordan but little high-level American involvement. This led some Arab and Israeli officials to wonder if Mr. Shultz was not especially interested in the peace process.

He tried to dispel that impression during the last few days, repeating on every occasion his devotion to the search for an Arab-Israeli peace. "It's important to keep working at it, and we will keep working at it," he said today.

As for his latest talks, he added, "I can't point to any particular thing that moves matters forward."

Some officials said they felt Mr. Shultz's trip was too late. It might have made more progress, one said, if it had

taken place last spring. That is when King Hussein and Foreign Minister Shimon Peres of Israel met secretly in London to conclude an understanding on the structure and powers of an international conference that would serve as a prelude to direct Israeli-Jordanian negotiations.

King Hussein is said to feel he needs a conference, with the participation of the Soviet Union and the United States, to legitimize his talks with Israel.

But the idea was again rejected by the Israeli Prime Minister, Yitzhak Shamir, during Mr. Shultz's discussions in Israel. Mr. Shamir, the chief political rival of Mr. Peres, was said to have held firmly to his argument that it would be self-defeating for Israel to invite the Russians to take an influential role.

Mr. Shultz said Mr. Shamir cited the

Soviet Union's recent vote in the General Assembly again supporting efforts to expel Israel from the United Nations. In addition, the Prime Minister called for Soviet diplomatic recognition of Israel, a clear Soviet policy permitting Jews to emigrate and an improved official attitude toward Jewish life inside the Soviet Union, Mr. Shultz said.

"They are doable, important objectives," Mr. Shultz said, "but they are a long way off."

Nor was Mr. Shultz enthusiastic about the Soviet Union's vision of an international conference. The kind of conference described by the Soviet Union is exactly the kind of conference that the Israelis are shy of," he said, "and I agree with the Israelis on this — it is a kind of conference that has a continuing role and a substantive role to play."

The Peres-Hussein formula is more

modest, calling for a conference that would adjourn immediately into bilateral negotiating committees and would have no power to shape the agreements that emerge.

American and Israeli officials also reported that Prime Minister Shamir had asked Mr. Shultz to press Moscow to agree to fly emigrating Jews directly to Israel. Mr. Shultz was said to have refused, citing the United States endorsement of "freedom of choice" for émigrés.

Mr. Shamir wants direct flights to cut down on the large number of émigrés who end up in the United States. Jews who went directly to Israel first would presumably lose refugee status and could then move to the United States only through the normal system.

אישור:

2/2

שם השולח:

21/10/87

תאריך:

מחלקת הקשר ניו-יורק 102.1.1 גאון, אלה

יוצא **

סודי

102.1.1
תאריך: 10.10.87

חוזם: 10,6906

אל: אתונה/100, בון/160, בריטל/122, האג/115, לונדון/163, פריס/290

רומא/145, מילנו/60, מרסיי/57, מזריד/96, ניקוסיה/75, ניירובי/42,
סינגפור/82, אמקרה/48, איסטנבול/44, קינשאסה/78, מרטוריה/53,
גנבה/140, וינה/122, אוסלו/55, בוקרשט/57, ברן/86, הלסינקי/36,
קופנהגן/78, שטוקהולם/58, ליסבון/57, בנגקוק/202, טוקיו/164,
קנברה/59, רוש/330, אוטמה/80, ביירט/228, ברגוטסה/73, ברזיליה/99,
גואטמלה/66, לימה/100, מונטבידאו/90, מנסיקו/127, טנחודזה/61,
סנטאגו/92, קיטו/87, קרקס/130, ריו/65

מ-: המשרד, תא: 121087, דח: 1350, דח: ר, סג: ס
נ: ד

סודי/מיוז

ראשי נציגויות (הועבר לני)

להלן חלק שני של חוזם 6819

דו"ח מדיני שוטף 19/87

3. השיחות עם שולץ

א. כללי

1) השיחה הראשונה נועדה לקבלת עדכון ותיאום עמדות לקראת
הפגישה עם שוורנדרה. בשיחה השניה הוקדש זמן רב לתחומים
הבילטרליים. בשתי הפגישות נדון תהליך השלום.

ב. השיחה הראשונה

(1) יהודים

(א) שולץ דיווח על השיחות המפורטות עם הסובייטים בנושאי
זכויות האדם-יהודים. דיווח על מתיחות אצל שוורנדרה
ומסקנתנו: המספרים יגדלו אך אין לדעת בכמה.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

(ב) שה'ח פירט באזני שולץ את כוונתו להדגיש את נושא 'הטיסות הישירות'.

(2) תהליך השלום

(א) שולץ חידק את הערכת פרס כי הסובייטים מודאגים מהפונדמנטליזם והמליץ להצביע בפני שוורנרדזה על כך ששלום ישראלי-ערבי ישחרר מדינות ערב מלחץ פונדמנטליסטי לפעול נגד ישראל ויאפשר להן לרכז משאבים להתמודדות עם הפונדמנטליזם.

(ב) טובט להעלות בפני שוורנרדזה את רעיון הועידה הכלכלית המשלימה לוועידה בינלאומית מדינית ברוח דברי שולץ לגורבאצ'וב.

(ג) נדונה בקצרה שאלה נסיעת שולץ לאזור.

ג. השיחה השניה

(1) תהליך השלום

(א) פרס קיבל בברכה ביקור שולץ.

(ב) שולץ דיווח על מאמציו לתאם פגישה עם חוסיין אשר לא יהיה בירדן בשבוע הבוקר.

(ג) שולץ העריך כי נושא היצוג הפלשתיני בוועידה הבינלאומית אכן ניתן לפתרון בצורה אשר תספק גם את צרכי חוסיין.

(ד) שה'ח דיווח עמדות שוורנרדזה.

(ה) שולץ הגיב בחיוב רב לרעיון שהועדות הביולטריות יטפלו בישוב סכסוכי העבר בעוד ורוס מולטיילטרלי יתכנן את העתיד.

(2) נושאים בילטרליים

(א) תוצאות לביא: שולץ הבטיח ללמוד בחיוב הבקשות לסיוע במספר נושאים ספציפיים בהקשר זה.

(ב) VOA: שולץ הביע מוכנותו על שלאחר שישראל נענתה להמצרות ארה"ב להקמת התחנה, העניין תקוע לאור מצוקה תקציבית

משדד החוץ-מחלקת הקשר

במחמ"ד. שולץ לקח על עצמו להפיש דרך להקצאת תקציב חלקי לביצוע תכנון הפרויקט.

(ג) אמל"ח לסעודיה: שולץ קבע כי הנשיא לא יקבל בברכה עימות פומבי עם ישראל. לתגובת שה"ח ענה כי אינם מצפים לשינוי בעמדתה העקרונית של ישראל, ברם בין הצעות לעקרון לבין עימות פומבי, המרחק רב.

4. השיחה עם הסיני

א. השיחה היתה הראשונה מסוגה. התנהלה באווירה נינוחה ועניינית. הסינים חשפו הפגשה בפני התקשורת.

ב. הצגת העמדה הסינית נעשתה בשתי דמות: עמדה עקרונית - נוקשה ועמדה אופרטיבית - גמישה.

ג. עמדת סוף - העמדה העקרונית:

1) עמידה על שלושת העקרונות הידועים:

(א) נסיגה מכל השטחים.

(ב) הגדרה עצמית לפלשתינים.

(ג) זכות קידם לכל מדינות האזור.

2) הבעיה העיקרית היום: הצורך בשינוי עמדת ישראל המנסה לבנות הסדר במקום להדין.

3) לא ניתן לפתור הסכסוך ללא הכרה ב-אש"ף.

4) היסודל הטרור יבוא על ידי טיפול בשורשיו החברתיים-מדיניים.

5) כינון יחסים דיפלומטיים כרוך בשינוי מדיניות ישראל. סוף לא תכנון יחסים בטרם יחול שינוי זה (אותו לא הגדיר).

ד. בתום הצגת דברי שה"ח והשגותיו על הנ"ל הציג שה"ח הסיני עמדה אופרטיבית שונה לחלוטין:

1) סוף דחוקה מהאזור ואולי אינה מעודכנת די.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

(2) סין מוכנה להתעזבן ולהכנס להדוינות מסודרת בנושאי התהליך המדיני באמצעות השגרירים באו"ם. גם המגישה הזו אינה אלא ראשית תהליך.

(3) עתה הזמן למו"מ במזה"ת.

(4) מתכונת הועדה היא בתחום אחריותם של ישראל, הערבים והמזב"ל. סין תקבל כל נוהל ומתכונת אשר יסוכמו ביניהם.

(5) אשר לעקרון הנסיגה מ"כל" השטחים: מימוש 242 אכן שנוי במחלוקת בין ישראל לערבים וע"כ 'IT IS UP TO YOU' להתדיין עם הערבים על כן.

ה. לסיכום עמדתו :

(1) שה"ח סין הציג את העמדה הסינית העקרונית הידועה ללא שינוי.

(2) במפתיע קבע כי עמדה זו לא תעמוד במכשול לבינוס ועודה בינ"ל, שכן סין תקבל כל מתכונת אשר תוסכם על הצדדים.

(3) שה"ח סין הביע שביעות רצון משתוף הפעולה בענייני סחר וכדומה אולם חזר על כך שהבולטות התקשורתית הניתנת לכן בישראל אינה תורמת.

5. ביקור המנכ"ל המדיני בסקנדינביה

א. כחוצאה משיכורי מדיניותה של ישראל בשלוש השנים האחרונות ניתן להבחין בשיפור יחסי הדדית ביננו לסקנדינביה הבא לידי ביטוי ב:

(1) ארגונים בינ"ל.

(2) נכונות משמעותית לשיפור במאזן המסחרי ולקליטת יבוא מישראל.

(3) נכונות לשתוף פעולה בעולם השלישי יותר מבמערב.

(4) נכונות לביקורים מדיניים בדרג קבינט.

(5) התעוררות בתנועות הקשורות בקיבוצים בדכיה ובשבדיה - חזרה משמאלניות ופרו-אש"מיות לזרם המרכזי.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ב. התהליך המדיני - מדינות סקנדינביה כולן בעד הוועידה הבינלאומית כאשר הן מדגישות נושא המדי' הישיר כתוצאה ממנה, מדי' התמשש שם כנגד תכתיב סובייטי, המכב'ל המדיני אינו צומח מעילדת סקנדינביה ואף לא אירופית בנושא, בוודאי שלא לפני ביקור שולץ באזור, ואם לא תהא תוצאה מהמכנית לביקור אזי גם לא לאחריו.

ג. יחסי ישראל-ורא"פ - מזינותה החדשה של ישראל זכתה ל הרכה שבחיים בכל סקנדינביה ובמיוחד בקרב יהודים בנורבגיה ובשבויה.

ד. יוניס'יל - ישנה דאגה לשלום תיולו המדינות ביוניס'יל
ודאגה מ'ברסדמים' ישראלים בלבנון, כאשר חזרה התביעה לרדת
לגבול הבינ'ל (אם כי הוכחו כי הדבר אינו מעשי).

ה. נדרבגיה - מים נבדים - הנדשא זוכה לכותרות ראשיות ומהורה אבן נגף ביחסי שתי המדינות. הנדרבגים מבינים שאיבנו יכולים להעביר הנדשא לסאב'א אך מבקשים מיקוח בולטראלי.

ו. יצוא חקלאי מהשטחים - שה'ח דנמדק אלמן ינסן העלה
הנושא שהוא ISSUE חסרו בעיני האירופים.

ז. ד"ר יארינג - מדינה נעימה ונוסטלגית היתה למנכ"ל המדיני עם יארינג שצוין כי מדינה עצמו כ"מדינה המדינת שהיה מעולם לא הודיעו לו על תום שליוותו. יארינג צוין את רמת המדינה של אנשי משה"ח שהיה נפגש עימם בזמנו.

6. השבוע במשרד

* בארץ מקור קלוד שייסרן. במהלך ביקורו במגש, בין היתר, עם רה"מ, ממ'מרה"מ ושה"ח, שר החקלאות ואישים נוספים. בשיחות בדדכו נושא יצוא ישר מהשטחים, שת"ב תעשיותי-מדעי, ברויקט, הון סיכון וישום המרוטוקול המשלים וההכמלה של צעדים אוטונומיים לגבי מרחים.

* בסוף השבוע צפוי להגיע לארץ מזכיר המדינה האמריקאי.

סוף מברק

לשכתנו ל.

105-11 1-2-3-4-5

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ב. שוורנרדזה הגיע למגישת בשהוא מצוייד בחידושים בכל אחד משלושה המכלולים השנויים במחלוקת בין בריה"מ לישראל:

(1) יהודי בריה"מ

(א) מקרים קשים בניגוד לעבר, שוורנרדזה קיבל ברצון רשימת המקרים הקשים שהוגשה לו ע"י שה"ח והתחייב לבחון כל מקרה באופן אישי. לא הופתע מהדגש בדברי פרס על אידה נדול ומהעובדה ששמה התנוסס ברשימה.

(ב) מספרים שוורנרדזה קבע כי לבריה"מ אין עניין להערים קשיים על הרוצים לצאת - אם כי לא התחייב להיקף מספרי יציאה מסויים. הוסיף כי ישנה ליברליזציה בנוהלי היציאה והעניין מטופל בדרגים הגבוהים ביותר.

(ג) 'טיסות ישירות' שוורנרדזה טען כי לא היה מודע לחוסר שביעות הרצון שלנו בנושא הנוהלים, קיבל תודון מפורט בנושא כהלי ה'טיסות הישירות' והבטיח להשיב תשובה מפורטת בהקדם.

(2) יחסים בילטרליים

(א) שוורנרדזה הסכים עם ההערכה כי יש למסד את ההדוינות בנושאי התהליך המזיני בצורה מסודרת, והביע נכונות בריה"מ להוסיף להזיין בנושאים אלה בכל מקום ובכל שעה, הבטיח להביא בקרוב הצעה.

(ב) הביע שביעות רצון מההחלטה להאריך אשדות הקבוצה הקונסולרית כשהוא רואה בנוכחותה אמצעי להכשרת דעת הקהל למיסוד יחסים עם ישראל. שוורנרדזה הוסיף כי ידוע לנו שהקבוצה עוסקת בנושאים אחרים, לבד מהמשימות הקונסולריות.

(ג) ציטט את דברי גורבאצ'וב לאסאד בנושא היחסים עם ישראל ('מצב לא נורמלי שאין יחסים'), והציע גישה הדרגתית אשר תתחיל בנינון הדדי של משרדי אינטרסים (בשגרירויות הולנד ופיוולנד) כשנירמול מלא יבוא במסגרת ההתקדמות לשלום ב-רב"ל. שה"ח סירב באומרו שאם ברצון הסובייטים לשפר היחסים שלא יעשו דבר שיתפרש כעלבון. שוורנרדזה הופתע וענה כי לא יתורכח על הטקטיקה ויהרהר בדבר.

(3) תהליך השלום לנושא זה הוקדש מירב הזמן בפגישה. להלן עמדות בריה"מ כפי שהוצגו ע"י שוורנרדזה:

משרד החוץ-מחלקת הקשר

(א) כללי

(1) יש לשים קץ לבזבז משאבים על אמל"ח (אפילו) המעצמות נאלצות לצמצם)

(2) סכנת הקיצוניות - כולל הפונדמנטליזם

(3) סכנת המפתן הגרעיני אליו הגיעו מדינות באזור כולל ישראל

(4) הזמן דוחק. יש לקדם את התהליך באיזור

(5) מעורבותם להתקדם ככל האפשר עם הממשל הנוכחי בוושינגטון

(6) אין בעמדת בריה"מ מרכיב שאינו מתוח לדיון;

(ב) רעידה: (חלק השיחה היחיד בו נדרש לכתובין)

(1) אין תהליך לרעידה; לא יהיה הסדר ללא בריה"מ

(2) הרעידה אינה יכולה להיות התכנסות פורמלית גרידא;

(3) מטרת הרעידה:

* להגדיר דרכים ליושם 242 ו-338.

* להגדיר דרכים להעניק לפלסטינים הגדרה עצמית.

(4) משלחות משתתפות: ישראל, מצרים, ירדן, סוריה, לבנון.
השר שאל אם זו רשימה ממצה ונענה בחיוב.

(5) יצוג פלסטיני: יש צורך בייצוג אשר ישקף את דעת הפלסטינים או לפחות קבוצותיהם העיקריות... ייצוג אשר יהיה מקובל על דעת אש"ף...אולי עם אש"ף, אולי לא...'

(6) מתכונת:-

* מפגשי קבוצות עבודה פונקציונליות (אחת או כמה)

* מפגשי קבוצות גיאוגרפיות ל-מז"מ בישראל.

ג. מעמדתו בתחום המדיני עולה כי:

(1) בריה"מ הגמישה עמדתה בשאלת הייצוג הפלסטיני.

(2) בריה"מ מקבלת ניהול מז"מ ישיר בקבוצות גיאוגרפיות-

ט ו ס מ ב ד ק

שגרירות ישראל / וושינגטון

27

דף 1 מחוד דפים

סוג בטחוני גלוי

מיידי דחופות

תאריך/ז"ח 0900 28 ספט

מס' מברק

102.10 תיאור של

המשרד

551

104

אל: - מצפ"א, מע"ח

דע: - ניו יורק

ועידה בינלאומית

להלן מאמר מערכת "וושינגטון פוסט" 27.9.87

יוסי גל

wf 'Active in Peace With Israel'

ISRRAEL'S PRIME MINISTER, Yitzhak Shamir, has underlined the central consideration that ought to guide American arms sales to countries in the Middle East and other troubled regions. Speaking in a Wall Street Journal interview of proposed American sales to Saudi Arabia, he said: "Until an Arab country is active in peace with Israel, it shouldn't get sophisticated U.S. weapons." The notion of linking arms to peace, or to a diplomacy seeking peace, seems to us exactly the right test to apply to commerce in arms. The trouble with Mr. Shamir's formulation is that it contains the potential for embarrassment of his own government.

That government is currently stymying a proposal that has much international support, including formal American support: an international peace conference. Each concerned government has its own view of such a conference, but basically all of them are prepared to go forward. Whether a conference would produce a good result is necessarily a matter of doubt and speculation. But that the United States has a paramount interest in carefully exploring every reasonable opening is undeniable. Saudi Arabia and other "moderate" Arabs are eager

for a conference. Israel resists, or rather, Mr. Shamir's half of Israel's strangely organized government resists, and his half blocks the other half, which is ready. The American government, deferring to Israel, has suspended almost any active effort to organize a conference pending an easing of Israel's objections to it.

We are not here claiming that the United States should put the squeeze on Israel and deny sophisticated arms until Israel joins the parade to a conference. But surely it is relevant to American deliberations on selling arms to Saudi Arabia and like Arab countries that the Saudis are eager, even desperate, to support a serious diplomatic proposal that the United States sanctions and that Mr. Shamir rejects. The Saudis are friends who live in dangerous parts; they have a claim to buy weapons apart from the Arab-Israeli dispute. But to deny them arms when they meet in an approved American fashion a very fair and reasonable Israeli standard to become "active in peace with Israel"—even as Israel blocks the calling of a conference and rejects the parallel opportunity to become "active in peace with Saudi Arabia"—is all wrong.

מס' 102.10 תיאור של
שגרירות ישראל / וושינגטון
דף 1 מחוד דפים
סוג בטחוני גלוי
מיידי דחופות
תאריך/ז"ח 0900 28 ספט
מס' מברק

102.1.1 תאריך 15/11

36

טופס מברק צפון

משרד החוץ - מחלקת הקשר

אל וושינגטון

דפים _____ מתוך _____
שומר _____
סיווג ביטחוני: _____

דחיפות: _____

תאריך וזמן רישום _____
מס. מברק: _____
לשימוש
מח
הקשר

שגריר, ציר.

שיחת המנכ"ל - הממונה האמריקאית (18.9.86)

בשיחת המנכ"ל עם הממונה (לבקשתו), נדונו שורת נושאים שיפורטו להלן:-

א. המשך תהליך השלום בעקבות פסגת אלכסנדריה:-

(1) לשאלת הממונה אודות ההתפתחויות הצפויות בנושא הועדה המכינה, סיפר המנכ"ל כי בכונת מצרים (כך מסר ליגו), לשכנע ירדן להצטרף לשיחות גם ללא ייצוג פלסטיני ולהשאיר להם את הדלת פתוחה במידה וירצו להצטרף. כונת המהלך היא למנוע מהפלסטינים זכות וטו לגבי השיחות. המנכ"ל העריך שגם ארה"ב תעשה מאמץ דומה, וכי הנושא נדון בשיחות רוה"מ בווישינגטון.

(2) המנכ"ל, הבהיר התנגדות רוה"מ לשילוב בריה"מ בועידה בינ"ל אם זו, לא תמלא אחרי התנאים שהצבנו להשתתפותה. מעריך לפיכך ^{סיכויי}השתתפותה בועידה כקלושים.

(3) לשאלת המנכ"ל, העריך הממונה כי ענינה של ירדן לשלב בריה"מ בתהליך נובע מרצונה המלך לנטול את סוריה.

ב. כינוס העצרת הכללית:-

(1) המנכ"ל התייחס לאפשרות שבריה"מ ומדינות ערב ידרשו לקיים דיון בנושא הועידה הבינ"ל, הביע תקווה כי ארה"ב תתנגד לרעיון.

(2) הממונה העלה את נושא פורטו ריקה ושטחי הנאמנות באיזור הפאסיפיק, וביקש תמיכת ישראל במאמץ האמריקאי להוריד הנושא מסדה"י של העצרת (בהקשר לפאסיפיק, הביע המנכ"ל דאגתו מנסיונות חדירתן של בריה"מ ולוב לאיי דרום הפאסיפיק)

(3) לשאלת המנכ"ל, אודות העמדה שתנקוט ארה"ב בשאלת הסנקציות נגד דרא'פ בדיוני העצרת, השיב הממונה כי להערכתו יתמיד הממשל בהתנגדותו לסנקציות. בהמשך, סיג במקצת דבריו.

השולח: _____ אישור מנהל המחלקה: _____ אישור לשכת המנכ"ל: _____
(לציון תאריך וזמן העברה לקשר)
2 תאריך וזמן חיבור (ימולא ע"י השולח) 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

משרד החוץ - מחלקת הקשר

טופס מברק צפון

דף 2 מתוך 3 דפים

אל: 211

סיווג בטחוני:

דחיפות:

תאריך וזמן רישום
מס. מברק: 1151

כשטען כי לפי שעה, מתקשה לאור הלחץ הציבורי והויכוח המתנהל בין הנשיא והקונגרס להעריך מעמדה שינקוט הממשל.
(4) לשאלת הממונה, לגבי ההשלכות שתהיינה להחלטת הקהילה האירופית האחרונה על עמדתו השיב המנכ"ל כי למעט נושא הפלדה (ישראל מייבאת כמות קטנה), אין בהגבלות שהוטלו כדי להשפיע עלינו. הוסיף כי גם בנושא הפלדה מניח שאין המדובר בהפרת חוזין קיימים, אלא באיסור על חתימת חוזים חדשים.

ג. אקסו'ק:- הממונה דיוח על כונת ארצו להעלות בדיוני הארגון תכנית כלכלית שבה יושם הדגש יזמות קבלניות. ארה"ב מקווה שנתמוך בהצעתם.

ד. ביקור ממ'רוה'מ ושה'ח בארה"ב:-

(1) לשאלת הממונה אודות הנושאים אותם עתיד ממ'רוה'מ להעלות בשיחה עם שולץ, השיב המנכ"ל כי להערכתו הנושאים המדיניים שיעלו הם: תהליך השלום בעקבות פסגת אלכסנדריה, יחסי ישראל - מצרים תוך הדגשת נושא הנורמליזציה (הממונה ציין החשיבות שמייחס שולץ לקשרים הבילטרליים בין ישראל למצרים. בהקשר זה מנה המנכ"ל שורת רעיונות לפרוייקטים משותפים, וסיפר על ביקורו המתוכנן של שר האנרגיה שחל במצרים), האיום הסורי, הטירוור-הכינ"ל, וסוגית יהודי בריה"מ.

(2) להערכת הממונה, אבקש שולץ לשמוע ממ'רוה'מ על רעיונותיו לגבי כלכלת ישראל לכשיכנס לתפקידו כרוה"מ.

ה. נושאים נוספים שהעלו בקצרה:-

יחסי ישראל - אפריקה - (המנכ"ל ציין כי איננו צופה חידוש יחסים דיפלומטים בעתיד הקרוב עם שורת המדינות עם אנו מקיימים מגעים);

ה' 12. (המנכ"ל הביע אכזבתו מגישתו העוינת של ראג'יב גנדי אשר במדיניותו מצטרף לחזית הרדיקלית בגוש הבלמ"ז),

מסעות סגני שה'ח הסובייטי באיזורינו (בהמשך לדברי המנכ"ל שהעריך כי הביקור מבטא מגמת בריה"מ לחיזוק הקשרים והגברת נוכחותה סיפר הממונה כי במהלך השיחות שקיים

השולח: _____ אישור סנהל המחלקה: _____ אישור לשכת המנכ"ל: _____

(לציין תאריך וזמן העברה לקשר)

תאריך וזמן חיבור (ימולא ע"י השולח) _____

משרד החוץ - מחלקת הקשר

טופס מברק צפוי

דפים 3 מתוך 3

אל. 111

סיווג בלחוני: _____

דחיפות: _____

תאריך וזמן רישום }
מס. מברק 1151 }
לשימוש
מח'
הקשר

וורונצוב בפריז בסיום ביקורו, באלז'יריה גיסה להשיג תמיכת צרפת בקידום זעיון
הועידה הבינלאומית -

המצב באד'ל,

(הממונה הביע דאגת ארה"ב מכך שהמצב יוצא מכלל שליטה. הוסיף כי בשיחותיהם עם הצרפתים
נוהגים האחרונים בזהירות ככל הנוגע לכונותיהם לפרוש מיוניפי'ל)

השתתפו בשיחה: האריסון ושטיין.

מצפ"א

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

סווג בטחוני סודי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 10.9.87 00:

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

192

המשרד

אל: מנכ"ל מדיני

מזה"ת בשיחות שולץ - שברדנדזה

מדן קורצר.

(א) הנושא העיקרי יהיה פרוק נשק והוא שיכתוב את סדר היום. לשולץ יוכלו בניירות שיאפשרו לו גמישות בהתייחסות לנושא המזהייתי, היינו אופציה בין התייחסות צרה וסטנדרטית לבין גישה יותר פרטנית. מניית התייחסותו של קורצר היה ברור למדי שלא יהיה צורך רב באופציה השניה.

(ב) גם קורצר התיחס לשמועה כאילור הסובייטים עומדים לנקוט ביוזמה בנושא המזהי"י.
מרפי שוחח בשבוע שעבר עם דירקובסקי מהשגרירות הסובייטית כאן ולא גילה דבר
כך שהם מסיקים שאין אמת במידע שקיבלו.

ג) שאלתי את מרפי היום בעת פגישתו של השגריר עמו בנושא וברפי ענה שהוא אינו צופה דיון מפורט בנושא בעת "הפסקה הקטנה". הוא שוחח עם פרימקוב כאן וגם ממנו לא דלה יותר מהידוע לו כבר על העמדה הסובייטית. בעת מפגש שולץ-שברדנרזה הם ישאלו כמובן את הסובייטים מה תגובתם למה מרפי העביר לפוליאקוב.

0318
178

- 1^a de fevra de 2016 para todos os alunos

שגרירות ישראל / וושינגטון

סופס מברק

דף 1 מתוך 2 דפים

סוג בסיסני גלוי

מיידי דחיפות

תאריך/ז"ח 1200 125 באוגוסט

מס' מברק

אל: המשרד

501

1/12

אל: מצפ"א, ממ"ד

ארה"ב - מזה"ת

להלן תמליל הופעתו של סגן המזכיר מרפי בתכנית
(23-8-87) Meet the Press

עתונות

ס"ה 9
רמ"ד 3
ס"ה 1
ס"ה 2
ס"ה 3
ס"ה 4
ס"ה 5
ס"ה 6
ס"ה 7
ס"ה 8
ס"ה 9
ס"ה 10
ס"ה 11
ס"ה 12
ס"ה 13
ס"ה 14
ס"ה 15
ס"ה 16
ס"ה 17
ס"ה 18
ס"ה 19
ס"ה 20
ס"ה 21
ס"ה 22
ס"ה 23
ס"ה 24
ס"ה 25
ס"ה 26
ס"ה 27
ס"ה 28
ס"ה 29
ס"ה 30
ס"ה 31
ס"ה 32
ס"ה 33
ס"ה 34
ס"ה 35
ס"ה 36
ס"ה 37
ס"ה 38
ס"ה 39
ס"ה 40
ס"ה 41
ס"ה 42
ס"ה 43
ס"ה 44
ס"ה 45
ס"ה 46
ס"ה 47
ס"ה 48
ס"ה 49
ס"ה 50
ס"ה 51
ס"ה 52
ס"ה 53
ס"ה 54
ס"ה 55
ס"ה 56
ס"ה 57
ס"ה 58
ס"ה 59
ס"ה 60
ס"ה 61
ס"ה 62
ס"ה 63
ס"ה 64
ס"ה 65
ס"ה 66
ס"ה 67
ס"ה 68
ס"ה 69
ס"ה 70
ס"ה 71
ס"ה 72
ס"ה 73
ס"ה 74
ס"ה 75
ס"ה 76
ס"ה 77
ס"ה 78
ס"ה 79
ס"ה 80
ס"ה 81
ס"ה 82
ס"ה 83
ס"ה 84
ס"ה 85
ס"ה 86
ס"ה 87
ס"ה 88
ס"ה 89
ס"ה 90
ס"ה 91
ס"ה 92
ס"ה 93
ס"ה 94
ס"ה 95
ס"ה 96
ס"ה 97
ס"ה 98
ס"ה 99
ס"ה 100

RADIO TV REPORTS, INC.

4701 WILLARD AVENUE, CHEVY CHASE, MARYLAND 20815

(301) 656-4068

2/12
501

FOR EMBASSY OF ISRAEL

PROGRAM Meet the Press STATION WRC-TV
NBC Network

DATE August 23, 1987 11:00 A.M. CITY Washington, D.C.

SUBJECT Assistant Secretary of State Richard Murphy Interviewed

CHRIS WALLACE: American hostage Charles Glass gained his freedom this week, but the U.S. flatly rejected talk of any deals to free other hostages.

In the Persian Gulf, American forces continued escorting Kuwaiti tankers. But to do so, the U.S. is building an armada of more than 40 ships and 20,000 troops.

Today we'll discuss where the U.S. is headed in the Mideast with Richard Murphy, Assistant Secretary of State for Near Eastern and South Asian Affairs, and with Iran's Deputy Foreign Minister, Mohammed Jawad Larijani. All on Meet the Press, Sunday, August 23rd, 1987.

And hello again. I'm Chris Wallace....

The news out of the Mideast certainly wasn't bad this week. One more American is free, and more U.S. convoys made their way safely through the Persian Gulf. But the overall sense was that the U.S. is getting ever more deeply involved in that region's turbulent diplomacy.

Joining me today, R.W. Apple of the New York Times and columnist Richard Reeves of the Universal Syndicate.

And let's begin by getting the U.S. view from Assistant Secretary Murphy.

Mr. Murphy, thanks for being on the show with us today. We appreciate it very much.

ASSISTANT SECRETARY OF STATE MURPHY: A pleasure.

3/12

2

501

WALLACE: When you and other top Administration officials first began talking about the U.S. escort mission last spring, you said that the U.S. could do it with the number of ships you had in the region, roughly six or seven ships. And there's a story in the New York Times today that that's what President Reagan was also told. Is that true?

SECRETARY MURPHY: We had six or seven ships in the Gulf itself. We've had a carrier group periodically, but quite steadily over the last few years, outside of the Gulf in the Arabian Sea. So the numbers you're seeing do represent a significant rise in the last few weeks or our naval presence, but that's occasioned by the change in the nature of the threat over the last month or so.

WALLACE: Answer my question directly, if you would, Sir. Was President Reagan told last spring that they could do it, that the U.S. could do this with the number of ships you had in the region at that time?

SECRETARY MURPHY: We thought there might well need be a modest increase at the time the President made his decision.

WALLACE: But nothing like the kind of increase -- we're now talking about more than 40 ships and 20,000 men.

SECRETARY MURPHY: Just be cautious on the number 40 ships. That includes two carrier battle groups. We don't expect two to remain on station in the North Arabian Sea all that long.

WALLACE: But my point, Sir, and I think you understand it, is, isn't -- we're talking about a huge escalation over what was thought when you approved and the President approved this policy.

SECRETARY MURPHY: There certainly is an increase. And as I say, it's a change in the nature of the threat since the President approved the policy.

WALLACE: Well, is it a change in the nature of the threat, or was it a failure by the U.S. to understand what the threat was at that time?

SECRETARY MURPHY: The increased spread of mining in the Persian Gulf started in the last four to five weeks, only. That's several months after the President's decision. And that has occasioned a rethinking on the part of the Navy, on the part of the Administration as to what resources will be needed. Those resources are coming into place. They'll stay in place as long as they are needed.

R.W. APPLE: Mr. Murphy, I'd like to relate to you two

*

K.T.

4/12

3

501

sentences that were spoken to me during the past week, one by a senior admiral, who said, "I have the terrible feeling that we're about to see Beirut all over again." The second by a former senior White House official, someone who left within the last few months, who's kept in close touch, who said, "What you must understand is that there is no political plan for what we'd do if there were a disaster, like a ship being sunk."

I'd like you to comment on both of those.

SECRETARY MURPHY: Let me answer by just quickly restating our interests in the Gulf. They are the stability of oil supply. They are support for the moderate Arabs, the non-belligerent Arabs in the Gulf. And they are to prevent increased or expanded Soviet influence in the Gulf. Now, those interests we categorize as vital U.S. interests. And that's a word we don't use lightly. Those are vital interests which have been recognized over the last several years; in fact, some of them over decades.

APPLE: Well, we were told that it was in the vital U.S. interest to help keep the peace in Lebanon. But when 200-odd American Marines were killed, we pulled out. Why is the American public not to believe that a similar action would flow from a similar tragedy in the Gulf?

SECRETARY MURPHY: I think the interests are of significantly different weight in the Gulf.

APPLE: And is there careful contingency, political contingency planning? I'm not talking about someone in the basement of the Pentagon toiling away with a computer. Is there careful political planning in the White House, in the State Department for what steps we would take if a ship were sunk or something like that happened?

SECRETARY MURPHY: Our policy has had two major tracks. One has been political and diplomatic, the other has been military. We've touched on the military buildup and the reasons for that.

On the political/diplomatic side, we are going full bore at the United Nations in the Security Council to get a comprehensive cease-fire. The source of tension in the Gulf is the continuation of the war. The reason the war has continued is the reluctance of Iran to come to negotiations, to accept the comprehensive cease-fire which the world powers got together July 20th and voted unanimously in favor of.

So, that is where our efforts are going.

X

5/12

4

501

RICHARD REEVES: Let's talk for a minute about the goal of support for the moderate governments in the -- so-called moderate governments in the Middle East. Elaborations of that by the State Department, by the Defense Department, by the White House have all talked about a kind of containment policy of the Islamic revolution in Iran until it runs its course. Allah, the Lord, only knows when. But aren't we rebuilding a major unending American commitment, then, to try to regulate the religious politics of a whole region of the world?

SECRETARY MURPHY: To regulate the religious politics, no. That's far too sweeping to describe as an American policy, to use those words. We are interested in containing the revolution. The revolution has only effectively broken out beyond the borders of Iran within Lebanon, which Iran has paid handsomely for, in terms of resources, training, financing, over the past several years.

We do not believe that the Iranian revolution should be imposed on its neighbors, most of whom are Arab Sunni neighbors. And they are not -- I don't like this phrase "so-called moderates." They are moderate Arabs.

REEVES: They're moderate compared to the Iranians.

So our long-term goal goes far beyond shipping in the Persian Gulf. It is to contain that regime, the way we once wanted to contain the Soviet Union.

SECRETARY MURPHY: We think -- yes. We think that the peoples of the Arab side of the Gulf have the right to choose their own leaders, to have their own leaders. And we support the stability of those states in the Gulf Cooperation Council and beyond.

WALLACE: Secretary Murphy, we're going to get an Iranian view of all this in just a moment. And then we'll have you back later in the program to get your response.

Thanks very much.

And we'll be back in a moment with Meet the Press.

• • •

WALLACE: We're back now on Meet the Press, and we are joined by Iran's Deputy Foreign Minister, Mohammed Jawad Larijani, who joins us from the NBC studio in New York.

Mr. Larijani, welcome. Good to have you with us.

U.S. officials say that they are willing to talk with

X

6/12

you if you want to sit down and talk while you're in the U.S. Will you request such a meeting with U.S. officials while you're here?

DEPUTY FOREIGN MINISTER LARIJANI: I couldn't hear the question.

WALLACE: Can you hear me, Mr. Larijani? The question is, are you willing to sit down and meet with U.S. officials while you're here in the U.S.?

[Technical difficulties]

WALLACE: Secretary Murphy, there has been talk about a meeting with Mr. Larijani while he is here. What is the U.S. position on that?

SECRETARY MURPHY: We've always said we'd be ready to receive any authoritative message that the leadership in Teheran wished to convey to us. If Mr. Larijani seeks a meeting, we'll be happy to meet. We're not particularly seeking one with him at this point in time.

WALLACE: Have you had any indication at all from him that he requires or requests such a meeting?

SECRETARY MURPHY: No. Thus far, just the opposite. I believe that the Iranian mission in New York has suggested that every member of the Security Council except the United States have a meeting with Mr. Larijani.

WALLACE: Let me pick up on one thing that you said in our first segment. You said that because of the changing threat, that the U.S. has had to beef up its forces and that you will have them for as long as needed. What does that mean? Is there any end to the U.S. commitment of forces into the Persian Gulf, or is it open-ended?

SECRETARY MURPHY: Let's go back 40 years, and go back 200 years, to answer that question. For 40 years we've had the U.S. naval presence in the Gulf, on the order of five, six warships in the Gulf since the end of the Second War. For 200 years we've had and accepted the responsibility of escorting American-flagged vessels when there was a need. So this is not a new presence in the Gulf. It is not a new policy for the United States.

WALLACE: And we are talking now about 40 ships, in the neighborhood of 40 ships and 20,000 men. That is a new presence.

SECRETARY MURPHY: That is certainly a new presence. And our presence will remain there as long as it is needed.

X

7/12

WALLACE: So it is an open-ended commitment.

SECRETARY MURPHY: I don't think it's open-ended because I don't think that the war is going to endure all that long.

WALLACE: As long as the war between Iran and Iraq continues, as long as there is a threat to shipping in the Gulf, that kind of force could be there.

SECRETARY MURPHY: It went there, it has been there to protect our interests in the Gulf. It will stay there to protect our interests.

We hope that Mr. Larijani has come to New York in order to signify very clearly to the Secretary General of the U.N. tomorrow when they meet that his government accepts Resolution 598 of the Security Council.

APPLE: Do you have any reason to believe that's true?

SECRETARY MURPHY: As I say, I hope that that is the reason he's come to New York. There have been contradictory signals out of Teheran, particularly over these last couple of weeks, some more flexible-sounding statements, more interested in a solution than we have heard from the beginning of the war.

APPLE: Is that the basis for your comment, Secretary Murphy, that the war will not go on for a terribly long time, and therefore we do not have an open-ended commitment?

SECRETARY MURPHY: Well, I'm not predicting the end of the war. No one can pretend to do that. But I would note that the last offensive that the Iranians launched against Basra at the beginning of this year was billed as the final offensive. It did not succeed. The Iraqis succeeded in holding their defensive lines. And while I imagine that Iran has plans for a further offensive, the fact is the war is not going terribly well. There's a tremendous loss of life on both sides, a tremendous loss of treasure on both sides. And I think there's a limit.

REEVES: If indeed that's our goal, to contain the Iranians, why don't we simply support the Iraqis?

SECRETARY MURPHY: We've got no interest in entering into this war and taking sides in the war. The policy is one of neutrality, and we're going to pursue that.

Now, I know that there are those who look at the developments in our policy of the past several months and see a lessening of neutrality, a tilt towards Iraq. I want to assure you that our interest is getting that war to an end. That's why

*

8/12

7

501

we've put our major efforts into the diplomacy, which bore fruit July 20th when there was a unanimous resolution to call, in fact to demand a cease-fire.

REEVES: What about diplomacy with our own friends there? The Saudis have now denied that they will allow Americans landing rights, even in emergencies. If we are protecting these people against what we see as a spreading force in the region, why don't they want to protect themselves?

SECRETARY MURPHY: Our friends in the Gulf want to protect themselves, and they want to cooperate with the United States in so doing. They cooperate and we cooperate with them by a longstanding policy of arms sales to those states so they can defend themselves. First they rely on themselves, then on the Gulf Council association. And beyond that, if the threat is too great, they have said they would look to the United States.

You're not going to hear any talk from the region, and I hope as little talk as possible from Washington, about the nature and the specifics of the support they're giving to us. Let me just say that in carrying out the escort mission, we're very satisfied with the support that is coming from the Gulf states.

WALLACE: Can I ask you specifically about that? There was a report this weekend in the Washington Post that Saudi Arabia has agreed to provide landing rights and other support to U.S. aircraft in the Gulf. It's a report that Saudi Arabia denied this morning. What is the truth of that?

SECRETARY MURPHY: I think that just bears out what I was saying, that none of the states want to discuss or have discussed the nature of the cooperation that they're having with the United States. Iran exerts an undeniable -- plays the role of intimidation against those states. It has singled out Kuwait over the past ten months as the primary target, but it's targets in fact area all of the regimes in the Gulf Council, as well as...

WALLACE: You are satisfied, though, with the Saudi support?

SECRETARY MURPHY: We're satisfied. Yes. And it's growing, and it's growing because we took the lead and we decided to show our commitment to the stability and security of the area.

WALLACE: Is that why the Administration is now going to push a new billion-dollar arms sale to Saudi Arabia?

SECRETARY MURPHY: We consider -- on that particular sale, no decision's been taken. But we consider that the arms

X

END

3/12

8

501

supplied to the moderate Arab states would be a longstanding commitment of the United States, and justified on its own.

APPLE: What you're saying, Mr. Murphy, in essence, is that these countries have told you that they'll let you do these things. But if it comes out into the public, they'll deny it. Is that right?

SECRETARY MURPHY: That's your conclusion. I think it's a sound one.

REEVES: At the same time these things are happening, the State Department last week said that they have information -- your Security Division said they have information that the Iranians are in the process of casing out American embassies. They've got new evidence of this, and seem to be implying that they expect a new wave of Iranian terrorism, specifically directed against the United States.

Is that information correct, the information that came from Mr. Lamb. And if it is, how will that affect our -- what you call our ongoing commitment?

SECRETARY MURPHY: Well, as in any -- the case of any threats of a terrorist nature, we have to be prepared. We try to be prepared as well as possible. By its very definition, it's hard to track and build up information to counter terrorism. We put major intelligence resources to that end, sharing of intelligence with our friends and allies on the nature of the terrorist threat. And we will do the best we can to protect our interests, to protect our installations. But that there is a risk in carrying out our policy, we have always admitted very frankly there is a risk. It could come from a terrorist, sabotage nature. We think the risk is low that it will come against U.S. naval ships. But we think that risk is measurable and containable.

WALLACE: Mr. Secretary, let's talk about hostages, if we can. There is a report out of Beirut this weekend by the same magazine that broke the Iran arms sale in the first place of an impending five million dollar deal to free Anglican Church envoy Terry Waite. Do you know anything about any progress, either to free Waite or any of the other hostages?

SECRETARY MURPHY: I wish I could give you some encouraging news on that. We have none. Over the last several years -- and some of those hostages have been now held for over three years, as you know -- there have been a variety of stories about if you only provide X million dollars, you'll find your hostages released. I don't think...

APPLES: Or X number of Hawk missiles.

X

19/12
501

SECRETARY MURPHY: Or Hawk missiles, whatever.

But I don't think you -- that the people holding the hostages in Lebanon, who are subject to Iran's influence, if not total Iranian control. But clearly, Mr. Rafsanjani, the Speaker of the Parliament, has acknowledged Iran has influence over these hostage-holders. The fact is that the holders themselves tend to be men who have a particular cause they want to advance. In the case of several of our hostages, their cause is to get the release of prisoners taken by the government of Kuwait over three years ago who participate in attacks on our embassy, the French embassy, and Kuwaiti installations. We say no deals.

WALLACE: What is your view -- let's talk about the one American who was freed this week, Charles Glass. There has been a great deal of speculation as to why he was released. Is it your view that Iran was behind it and doing it to try to gain points with Syria, which regarded Glass's abduction as a great embarrassment?

SECRETARY MURPHY: I think there was an Iranian hand in his original kidnaping. I don't think the evidence is all in yet to say whether Iran's influence was there in securing his release.

What we know is that the Syrians made considerable efforts to get his release.

APPLE: Do you sense that the pattern that obtained here -- and I know the pattern is not completely clear yet -- but, roughly, the pattern that obtained here offers any hope as a vehicle for getting other hostages released? Can we repeat this, in other words?

SECRETARY MURPHY: I think the set of circumstances in Glass's release are that he was the first hostage taken after the entry of Syrian security forces into West Beirut. That was a particularly sharp embarrassment to Damascus.

APPLE: So they felt responsible.

SECRETARY MURPHY: And they felt particularly responsible as a result.

APPLE: And you don't think you can turn it around, then.

SECRETARY MURPHY: Well, the circumstances are different. We hope that continued Syrian efforts will bear results.

WALLACE: Let me just follow up on that.

X

11/12

10

501

Don't you run the risk -- there are reports that the U.S. is about to send its Ambassador, William Eagleton, back to Syria. Don't you run the risk of making this look like it's another deal involving hostages, that Syria helped get this -- get Glass freed, on the one hand, and on the other hand, therefore, the U.S. reasserts its diplomatic recognition to Syria?

SECRETARY MURPHY: Ambassador Eagleton's return to Damascus is not related to hostage release, to the release of Charlie Glass, or any other aspect of hostage detention in Lebanon. His return is a further acknowledgment of the Syrian efforts over the past year to contain terrorism.

As you recall, General Vernon Walters, our U.N. Ambassador, went to Damascus back in June. This was to -- early July, I believe -- to deal with the -- to respond to Syrian action in closing the offices of Abu Nidal in Damascus. We were encouraged by that step, and we hope there will be others.

REEVES: Going back to Mr. Larijani's visit and the activities at the U.N. this week. The State Department said that they hope his visit, and you said today, leads -- will lead to Iranian agreement to a cease-fire. And then this week the State Department said then we'll get on with the enforcement.

Who is going to enforce a cease-fire, if one is received there? And are we volunteering to do that? Is that what the State Department means? I mean is this our next Beirut? Will we enforce a cease-fire in that part of the world?

SECRETARY MURPHY: No. The original resolution of July 20th called for the United Nations to send observers to the area to observe the conduct of the cease-fire; that once it's accepted, if it is accepted -- and again I repeat, we hope very much that Mr. Larijani has come with instructions from his government to accept that cease-fire, simply and unequivocally, tomorrow. But then enforcement becomes United Nations responsibility.

REEVES: Who supplies the bodies?

SECRETARY MURPHY: Well, there would be a number of nations ready to provide observers. We have no doubt about that.

WALLACE: Mr. Secretary, thanks very much for joining us today...

And when we return, my colleagues and I will take our own look at where the U.S. is headed in the Mideast.

X

12/12

WALLACE: Well, we had our technical difficulties today. I suppose we shouldn't be critical of the U.S. Navy and their problems after the problems that we had today.

APPLE: I think we ought to share with our viewers what the Ambassador said, Secretary said just as he was going off: "They'll never believe in Teheran that it was technical difficulties."

WALLACE: Well, it was.

Are you convinced by the Secretary? Does it appear to you that there is a purpose and an end in sight in the situation in the Gulf, or not?

APPLE: I had a little bit of trouble getting him to address the question of whether we've thought the next step beyond where we are now, whether we have in mind what we're going to do, either diplomatically or militarily, if the peacekeeping mission fails and if a ship gets sunk. The evidence I've been able to gather around Washington is that we aren't at that point. We don't know what we're going to do next. And I think that's a very dangerous thing in a place like the Gulf.

REEVES: We do have a nice model for it all, though. I mean if the U.S. policy is moving more and more toward containment of an Islamic revolution, we can then follow the scenario from the Crusades, and we should be out of this thing in two or three hundred years.

WALLACE: It is, I think, also astonishing that President Reagan was told last spring that we'll be able to do this with the available resources in the region, and now we are talking about an armada.

APPLE: And that the decision was taken at a relatively brief breakfast meeting on the basis of such assurances.

REEVES: And now we know why we wanted a 600-ship Navy.

WALLACE: Gentlemen, thank you both for helping me out today.

APPLE: With no minesweepers.

WALLACE: Our quotation of the week comes from the Pentagon, which announced that it is setting up a new special task force under a rear admiral to coordinate the growing U.S. presence in the Persian Gulf. But a Pentagon official denied the American role in the Gulf is escalating, calling the new command, quote, simply a sound management step.

X

סגירות ישראל / נושיוגסון

ס ו פ ס מ כ ר

דף מחולל דפים

המשרד

סוג במחוני טודי

דחיפות מידי

תאריך/ז"ח

מס' מברק

305

אל; ממ"ד/ערב ו
מזחיים, א 3 א

משימה עם זן קולצ

1. שליחות היל.
קורציר העומד בזכור להצטרף ללשכת המזכיר ב- 1.9 ספר מיוזמתו שרעיון שיגורו של שליח אמריקאי לישראל נולדה מיד לאחר שהתברר שנושא הועידה הבינ"ל לא יובא להחלטת ממשלה, ושההתנגדות לה מצד רה"מ ישראל גדולה יותר ממה שהאמריקאים הניחו קודם לכן. צריך תמיד לזכור, הדגיש קורציר שזירת המזה"ח אינה יורדת משולחנם של מקבלי ההחלטות בווישינגטון. המזכיר בפגישה עם הצוות שהכין את ביקורו של היל בארץ, שבה קורציר נכח, התבטא ששלוש הזירות בהן תתרכז מדיניות החוץ האמריקאית בחודשים שנותרו לכהונת הממשל הנוכחי הם בריה"מ אמריק"ז והמזה"ח. התפיסה של המזכיר היא שיש להתקדם בנושא הסכסוך והנהונים הנוכחיים הם הטובים ביותר העומדים לרשות ישראל. א. המאזן הצבאי - אסטי 1. אויביה ובראשם סוריה נוטת באופן ברור לטובתה ומכסה באיכותו על הכמות העומדת בצד השני. ב. חל שינוי באוירה בדמשק ניתן להתווכח עליה ועל טיבה אך אין להתעלם שמהו השתנה שם. הסורים מרבים להתעניין באחר אצל ארה"ב במתרחש בתהליך המדיני, כגון מה עמדת ארה"ב, כיצד תעריכה את ההתפתחויות, מה בדעתה לעשות וכד'. האמריקאים נאמנים להחלטה שהמגעים עם הסורים יתנהלו אך ורק בנושא הטרם דוחים פניות סוריות בנידון. ג. ירדן מתמידה בעקביות במדיניות השלום של חוסין מאז 84 ד. יחסי ישראל - ארה"ב מעולם לא היו טובים והדוקים, על פני תחומים רבים, כפי שהם עתה מאידך האמריקאים המנסים לעודד את המדינות הערביות המתונות לתמוך בתהליך השלום ולבצר את כוח עמידתם בפני גל החומיניזם הדתי נענים כל אימת שנושא הסכסוך עולה מה ארה"ב עושה בשאלה הפלסטינאית. טעות תהיה לכרוך הרצון האמריקאי לקדם את השלום ביחד עם ההתפתחויות במפרץ. אין להתעלם מהם ובודאי שישנה השפעת גומלין אך המוטיבציה כובעת בראש וראשונה מההשקפה שלסכסוך הישראלי - ערבי יש מומנטום משלו והוא נושא שלא ניתן להזניחו. ניתן לטעון שלכאורה הזמן משחק לידי ישראל. מרכז הכובד עבר לפי שעה למפרץ, הפיצול הערבי אינו מוליך לכינון חזית ערבית צבאית נגד ישראל, דוקא משום כך יש לנצל חוסר מהח צבאי במישור הישראלי - ערבי לקידום תהליך שיוליק לשיחות ישירות בין הצדדים מאשר לעשות זאת בעקבות מהלך צבאי או לחץ אחר שישבש אפשרות תכנון מוקדם של מהלכים מדיניים מבוקרים. ארה"ב אינה מאוהבת בנושא הועידה הבינ"ל אך עבודה חשובה יותר הדרך הקצרה ביותר להגיע למטרה

סוג מחולל דפים
דף מחולל דפים
מס' מברק
תאריך/ז"ח
דחיפות מידי
סוג במחוני טודי

סוג בטיחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

35 2
7

הנכספת שיחות ישירות על החוכן. לא עולה על דעת ארה"ב ללכת לוועידה שתהיה בבחינת *IMPROPER STRUCTURED* לגבי המרכיב הסובי, הפלשהינאי והערבי (טוריה) ויתכן שבסופו של דבר יתברר שאכן זוהי מגמתם אך אז ארה"ב לא תחן יד להתכנסות כזו. באשר לבריה"מ השאלה אינה האם ארה"ב רוצה להכניסה מחדש. לזירה המזהה"ית ולתח לה מקום כבוד בוועידה. קיימת כבר נוכחות סובי במזה"ת. אין להתכחש לעובדה שחחילה מהלכי ארה"ב במפרץ קרי בנושא הליווי מקורם בנסיון לבלום את בריה"מ שם. לאחר שכווית פנתה אליה בנושא הדגלול ארה"ב חיתה חייבת לשקול ולהחליט במצב נתון שאינו מאפשר לה בחירה רבה. מוטב איפוא שארה"ב בנושא הוועידה בעמדה כזו שתצמצם עד למינימום את מרחב התמרון הסובי, ולפי דעתה ניתן, כפוף לתהליך מבוקר וקפדני, לתמרון את בריה"מ למצב שלא תוכל לסכן שיחות ישירות בין ישראל וירדן.

2. המזכיר החבטא בדיון שהוא חייב שתהיה לו יד על הדופק בישראל ושהוא מבכר מגע אינסימי עם ראש הממשלה. לא היה בשיגור השליח משום נסיון להסיר ההתנגדות לוועידה, זו אינה הערכה ריאליסטית כשם שאין דעתו של המזכיר נוחה לו ישראל היתה מנסה לשכנע את ארה"ב להסירה מסד היום. השאלה היא, וזה העיקר, מה ניתן לעשות בנושא השלום מעבר להכרה ששני הצדדים ימשיכו גם להבא להיות חלוקים בעניין הוועידה גם על מנת שארה"ב תמצא במצב של חזאי המבשר על תחזי טובה גם אם היא אינה ברורה לו די צרכה. הציפיה האמריקאית היתה אפוא שהשליחות אמנם תולי לחשיבה אצל שני הצדדים בכיוון זה. לאחר הדיון בצוות הועלחה שאלה השלית. אנשי *EA* לאו דוקא בדרג הבכיר, (קורצר העדיף שלא לנקוב שמות) העלו את שמו של צירלי היל, המזכיר בחגובה מיידית שלל זאת בטענה שלא יוכל לוות *ר* עליו בלשכה לנוכח האירועים, אך במחשבה שני הסכים שאין טוב ממנו לבצע את השליחות הנאמנה על פי הקווים דלעיל. היל החוזר היום ינסה לתפוס את המזכיר בווי' טרם צאתו של שולץ ב-14.8 לחופשה בקליפורניה ובמקרה הגרוע יאלץ לטוס לשם על מנת לדווח למזכיר. קבעתי להיפגש עם קורצר בשבוע הבא לשמיעת ההתרשמות האמרי

3. אשי"פ. קורצ'ר מתקשה להסביר השינוי ביחסו של מובארק לערפאח (ידוע על שלוש פגישות ביניהם *כח/כ*) הוא סבור שמובארק "ירץ קדימה" בענישתו לאחר כינוס המלי"פ באלג'יר על יז סגירת משרדי אשי"פ בקהיר בניגוד לעמדת הביורוקרטיה שיעצה לו לנהוג במתינות ויחכן שהצליח לשכן "חמת המלך". לטענתי שזו שגיאה לפחות ברמה הטקטית באשר לתחולתו הקצרה של ה"עונש"

305 3/7

ושהאמצעים החינוכיים "לא ישיגו מטרותם. קורציר הסכים אך הזכיר (א) שמצרים זקוקה לאש"פ לא פחות מאשר ערפאת זקוק לה. (ב) ערפאת הוא שנדחק לעמדת התגוננות והתאמץ להוכיח באותות ובמופתים שהכינוס לא שינה מאומה מהערכתו למובארק ותפקידה של מצרים. (ג) קורציר העלה תיאוריה מעניינת כשלעצמה אך ללא הוכחה שמצרים חושדת שמשהו מתרחש בין סוריה ואש"פ מאז שהתחוויר לדמשק שערפאת *RETAINED* מנהיגותו על הארגון ומובארק בשום אופן לא יניח את הבכורה לאסד בנושא הפלסטי. קורציר הדגיש שלא שמע על כך מהמצרים ושאלו כל אימות שמשהו אכן מתרחש בין דמשק ואש"פ אך מנהיגים (מובארק) פועלים לפעמים גם על פי החושות.

4. הרפורמות הכלכליות, מגיעות ידיעות טותרות על הצלחת איחוד שערי המטבע. מחד ישנן כאלו המדברות על זרימה של מטיח למערכת הבנקאית ושה *LETTERS OF CREDENTIALS* נענים תוך שבוע-שבועיים, בהשוואה להמתנה הממושכת להם בעבר. מאידך ישנם המצביעים על כך שהשוק השחור ממשיך לפרוח וש- 25% מהעסקות הכספיות מתנהלות מחוץ למערכת הבנקאית הרשמית. יש להמתין איפוא לדו"ח הביקורת הראשון של הקרן בתחילת החודש הבא לאחר שצוות מטעמה יגיע לשטח כך לקהיר במועד זה. על פי מיטב זכרוננו שוהה בקהיר גרין מטעמה אך הדו"ח יתפרסם רק אז. במקביל בדעת הקרן לדרוש צעדים נוספים ולנקוט בצעדי חיזוק לגבי אלה המתבצעים כבר.

5. מועדון פריס. הדיון מתנהל קמעה בעצלתיים ולא ידוע לו על כך שהסתיים עם איזו מדינה. הויכוח נטוש סביב הריבית שיש לשלם על החוב לחברי המועדון. הדיון עם ארה"ב טרם החל. קיים גם כאן עדיין ויכוח פנימי בין הפנטגון הנוטה לקולא לבין האוצר המבקש להחמיר בשאלת הריבית שתשולם.

6. טנק 1-4. טרם החל דיון תכני. הפנטגון המצוי בשלבי הכנת טיוטה ראשונית וניסח צורת התפרסות של 12 שלבים לאורך של 10 שנים. האמריקאים יכנסו לדיון ממשי רק לאחר שישלימו את נושא העברת טכנולוגיה ויעריכו בצורה מעודכנת יותר את נושא החקציב המצרי. לכן, למצרים נאמר במפורש שארה"ב אינה מתכוונת לעמוד בפני מהדורה חדשה של "לביא" מצרי.

הא.א.א.

7. המשך 11.3.74 ד-14.

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך דפים

נוג בטחוני גלוי

דחופות

תאריך/ז"ס 17 אוגוסט

מס' מברק

102.101

Handwritten signature/initials

339

המשרד

אל: מנהל מצפ"א

חהליך השלום - שליחות היל

להלן התדרוך שהכינו במחמ"ד עבור הדובר למקרה שיישאל.

Handwritten red notes:
מבטא את המידע
מבטא את המידע
חשוב!
(4 דפים)

1133/1
ערן

ס'ה	ר'ה	ש'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה
2	3	3	3	3	3	3	3
מ'ה	ר'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה	מ'ה
4	3+1	4	4	4	4	4	4

338 2/4
NEA PRESS GUIDANCE

August 17, 1987

MIDDLE EAST PEACE PROCESS: CHARLES HILL MISSION

Q. During his visit to Israel, did Charlie Hill discuss new ideas or initiatives for moving the peace process forward?

A. -- THE SECRETARY ASKED MR. HILL TO TRAVEL TO ISRAEL IN ORDER TO SHARE WITH THE ISRAELI GOVERNMENT OUR VIEWS ON THE IMPORTANCE OF MOVING AHEAD AND TO ~~SEE~~^{GAIN} A FIRST-HAND ASSESSMENT OF ISRAELI VIEWS ON THE PEACE PROCESS. HE DID NOT BRING NEW IDEAS OR INITIATIVES.

-- DURING MR. HILL'S DISCUSSIONS, PRIME MINISTER SHAMIR AND FOREIGN MINISTER PERES BOTH REAFFIRMED THE NEED TO CONTINUE ACTIVE EFFORTS TO FIND PRACTICAL WAYS TO MOVE THE PROCESS FORWARD.

-- WE UNDERSTAND THE IMPORTANCE OF WORKING WITH A UNIFIED ISRAELI GOVERNMENT AS WE PROCEED IN EFFORTS TO MOVE THE PEACE PROCESS FORWARD.

✓

338 2/4

Q. Did Mr. Hill discuss the U.S. Government's position with regard to an international conference?

A. -- I WILL NOT COMMENT ON SPECIFIC ASPECTS OF CHARLIE'S DISCUSSIONS. OUR POSITION ON AN INTERNATIONAL CONFERENCE REMAINS UNCHANGED:

-- I WOULD REPEAT, HOWEVER, WHAT THE SECRETARY SAID AT HIS LAST PRESS CONFERENCE (AUGUST 6):

- ✓ o AN INTERNATIONAL CONFERENCE, IN AND OF ITSELF, IS OF NO INTEREST TO THE U.S. THE WAY TO GO IS THROUGH DIRECT NEGOTIATIONS.
- ✓ o IF THERE IS SOME WAY TO CONSTRUCT AN INTERNATIONAL CONFERENCE THAT ACHIEVES THE RESULT WE ARE SEEKING, WE ARE WILLING TO EXAMINE THAT POSSIBILITY.
- ✓ o THERE HAVE BEEN A NUMBER OF INTERESTING SUGGESTIONS, BUT THERE IS SOME DISTANCE TO GO BEFORE ALL THE DETAILS ARE NAILED DOWN.
- o OUR VIEW IS THAT MOVES TOWARD PEACE ARE VERY IMPORTANT AND THAT OPPORTUNITIES THAT MAY PRESENT THEMSELVES SHOULD BE TAKEN ADVANTAGE OF AND EXPLORED IN DETAIL.

338 4/4

Q. Did Mr. Hill and Prime Minister Shamir discuss resuming the autonomy talks or concentrating initially on negotiations regarding interim arrangements?

A. -- I WILL NOT COMMENT ON THE SPECIFICS OF OUR DIPLOMATIC EXCHANGES OR DISCUSSIONS.

-- I WOULD NOTE HOWEVER THAT THE POSITIONS SET FORTH IN THE PRESIDENT'S SEPTEMBER 1, 1982 POLICY STATEMENT REMAIN AS VALID TODAY AS AT THAT TIME.

Drafted: NEA/EGY:DCKurtzer^T
8/14/87 x72365 W#1579F

Clearances: NEA:PWilcox ^{for}
S:CHill
NEA/P:ABerger ^{for}
NEA:WAKirby

179 2/2

It rules out measures such as annexation of the territories or forced expulsion of Arabs, but stops short of endorsing a return of the West Bank to Jordan, calling instead for negotiations and an international conference on the issue. The statement was adopted Sept. 13 by the governing council of the AJC.

Horowitz was not available for comment, but Achimeir said Horowitz's statement excluding AJC leaders "was not made on behalf of the prime minister. We are upset, yes, but there will be no revenge."

The AJC position was lauded by Peres during his recent visit to the United States. He has been the main proponent here of an international conference, which Shamir adamantly opposes.

"We do not suggest that you decide instead of us," Peres told the Conference of Presidents of Major American Jewish Organizations last Wednesday in New York. "In any case, you cannot. But I would be very surprised if all of a sudden Jews would say, 'We are neutral on the issue of peace.' Think about it. I think it is a mistake."

"What are you afraid of?" Peres added. "Do you think that if you do not express a view, the U.S. government will not know that there is a difference of opinion in Israel?"

But other American Jewish groups, including some that have been highly critical of Israel's role in the Jonathan Pollard spy affair, said they would not take a stand on the peace issue because they consider it an internal Israeli matter.

"I would say that in questions involving foreign policy or security that impact on American public opinion—such as the Pollard affair or Israel's relationship with South Africa—it's legitimate and important for us to speak out," said Harry Wail, representative of the Anti-Defamation League of B'nai B'rith.

"However, when you're talking about the territories, you're talking about an issue that really is the responsibility for people living in Israel to resolve, because the consequences of any policy will inevitably be borne by the people living here and not by American Jews in Scarsdale or Shaker Heights."

✱

1.1.102 יעלן אלה

31

ס ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 3 דפים

סוג בטיחוני סורי

מחפשות מידר

תאריך/1706 4 ארגנטים 78

מס' מבדק

סגרירות ישראל / ווסינגטון

Handwritten notes in Hebrew, including "1706" and "4 ארגנטים 78".

המשרד

134

אל: מנכ"ל מדיני
מצפ"א

ועידה בינלאומית

ראו בא חשבת הנשיא לקונגרסמן קמפ על מכתבו בבידון.

Handwritten signature and the word "ערך" (Value).

שגריר, ציר, אבידון, הרצל, ארכיב

Handwritten table with 4 columns and 2 rows of numbers and Hebrew text.

סיה חת סהב	גש ג/גנס	היין	לכסו קלנס	גה חס אה
2	3	1	2	4
אחיס	חססה			
1	2			

July 29, 1987

Dear Jack:

2
3

I have read with great interest your letter concerning our Middle East policy and the Soviet challenge to our interests in that region. I have noted your support over the past weeks for our actions in the Persian Gulf, which I deeply appreciate. I am, therefore, particularly disturbed that there may be a misunderstanding concerning my Administration's policy in regard to the Soviets and our efforts to achieve peace between Israel and its Arab neighbors.

The achievement of a just and enduring peace in the Middle East has been a key foreign policy priority since I took office in 1981. We have sought to help Israel and Jordan and our other friends in the region to create conditions necessary for a successful peace settlement. Our initial efforts did not succeed, but I believe we have made some significant progress in this endeavor. In the past two years, we have moved considerably closer to the objective of direct negotiations between Israel and Jordan, leading to a peaceful settlement.

As you know, the question of an international conference has arisen because of Jordan's requirement for a visible form of international support as that small and vulnerable nation moves into direct negotiations with Israel. From the outset we expressed reservations about the conference concept and skepticism that a conference could be set up that produced direct negotiations and did not interfere with those negotiations.

In the pursuit of every avenue of peace, however-- and in the absence of any other credible proposal-- we have been exploring with Israel and Jordan and other governments whether such an appropriately structured conference is possible. I have not committed myself to such a conference, let alone to Soviet participation.

xyy

134
3/3

Rest assured that any press reports you may have seen alleging Administration interest in "pushing for Soviet participation" are completely erroneous. What we are doing, in our periodic exchanges with Soviet officials, is making very clear that we intend to continue to work actively toward a Middle East peace settlement. We have not pushed for Soviet inclusion in this process, and we have been perfectly frank in telling the Soviets that if they want to play a role, they will have to demonstrate a constructive intent, in deeds and not simply in words. They must act to ameliorate Israeli concerns on diplomatic relations and Jewish emigration. They must more generally show that they will actively oppose the "rejectionists" in the area. We are still waiting for such demonstrations.

Beyond that, the thrust of our efforts is to structure any international conference, should one be convened, to permit face-to-face direct negotiations between the Arab and Israeli delegations. Our view of a conference is that it should provide no more than an opening to direct negotiations; if that is not possible or others press for an ongoing role for the conference, there simply won't be one.

Recent history has shown that the United States has a continuing responsibility to assist the parties in the region to find a mutually acceptable arrangement for beginning negotiations. Neither we nor Israel can afford to let drift or a sense of despair set in. If we are to preempt the growth of radicalism and fundamentalism--and if we are to thwart Soviet efforts to use more dynamic, skillful diplomacy to increase their influence in the region--we must be active and imaginative in the pursuit of peace. The efforts described above are geared toward doing just that.

Sincerely,

Ron

The Honorable Jack F. Kemp
House of Representatives
Washington, D.C. 20515

xy

תאריך : 26.08.87
 דף 1 מתוך 23 עותק 30
 משרד החוץ-מחלקת הקשר
 סדרי ביותר

בכנס

102.1.1

חוזם: 8,2871

אל: המשרד

מ-: רוש, כר: 75, תא: 040887, זח: 1830, דח: מ, סג: טב

נד: @

סדרי ביותר/מיוז

אל: מנכל מדיני

משיחה עם דניס רוט

א. שליחות היל

* החשוב בשליחות הוא האישיות שנבחרה. אין איש המזדהה
 * היום עם שולץ יותר מאשר צ'רלי היל והמסר משום כן
 * ברור-שולץ מעורב אישית בתהליך השלום ואין כוונתו
 * להרפות. כוונתו של שולץ היא הן להשמיד והן לשמוע
 * מה ניתן לעשות כדי לקדם את התהליך. רוט אמר שלקחו
 * בחשבון שיהיה פרסום תוך כדי או אחרי הביקור אן הופתעו
 * ממהירות ההזלמה.

* בשיחות מחכוון היל להתייחס גם למערכת היחסים הבילטרליים
 * אם כי רוט נמנע מלהכנס לפרוט הכושאים שאליהם ירצה
 * היל להיכנס וגם לא ברור אם תהיה התייחסות טכניפית
 * לנושא זה או אחר. חזרתי בהקשר זה על דברי השגריר
 * למזכיר על כן שכמה נושאים בתחום הצבאי הוקפאו והוא
 * ביקש רשימה.

ב. בריה"ם.

* לא שמעו ושלב זה כל תגובה מהסובייטים לדברים שנאמרו
 * בשיחות בין מרפי ופוליאקוב.

ג. ארועי סכה

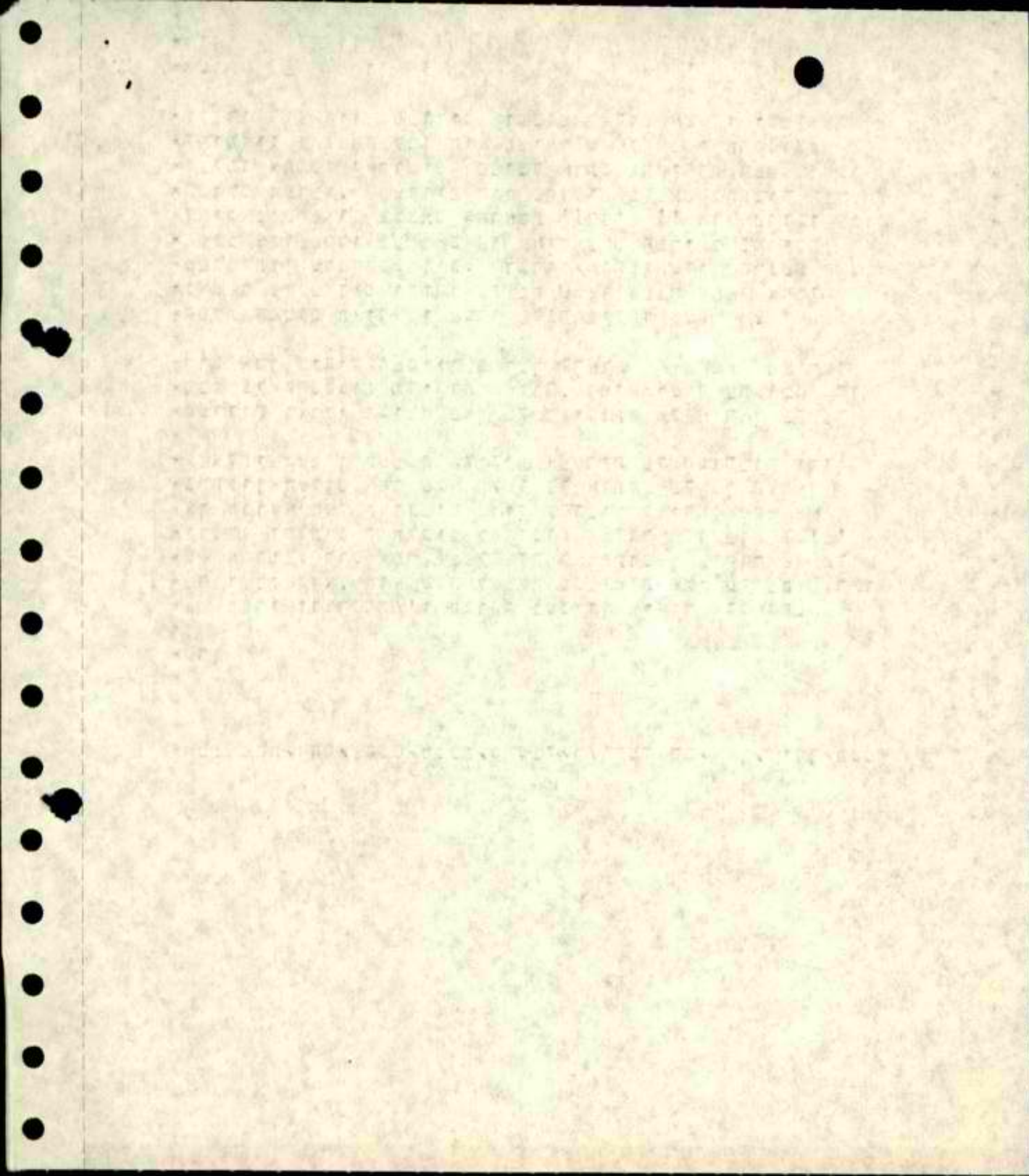
* לדברי רוס היו הסעודים מוכנים לארוע אם כי יתכן שלא
* למימדי והוכחה לכך היא מציאותם של אנשי התקשורת
* שצלמו את כל הארועים והפיצו אותם במהירות רבה ברחבי
* העולט הערבי. הסעודים היו נחשבים בדעתם להעביר מסר
* לאיראנים שאין בדעתם להראות "רכים" מול פרובוקציות
* מסוג אלו שקרו בעבר כאשר האיראנים הבריחו כמויות
* נשק לתוך ערב הסעודית. לדבריו, תיתכן עדין הרגעת המצב
* ואפשר שהסעודים יחזרו על מה שעשו בעבר כאשר אחרי
* הפלת המטוס האיראני שגרו שליח מיוחד לטהרן .

* רוס אמר שיהיה מעניין כמובן לראות את השמעת מאורעות
* מכה על ההנהגות מזינות האזור. סוריה יצאה בתגובה מרו
* טעודית וזוהי מגיבה כאן על פעילותה של איראן בלבנון

* לשאלתי בטנין השמעה שלילית אפשרית על מעורבות ירדן
* בתהליך השלום אמר שלא קלטו כל אותות על כן מעמאן
* אן דווקא בשל הארועים צריך להוכיח לאיראן שהם לא
* יוכלו להכתיב המהלכים למדינות האזור המוכנות לשי"פ
* עם ארה"ב. רוס אמר שבשלב זה לא מתוכנן ביקור של שליט
* ערבי כלשהוא. הוא ענה לשאלה ספציפית שלי על מהו וראו
* גם דברי דובר מחמ'ד הנוקר בטנין ביקור מובאוק.

* ערן

* תמ: שהח, והמ, שהוט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמן, בירן, מצמא

102.1.10 תא.י.נ. יא.א.ק

EMBASSY OF ISRAEL

WASHINGTON, D.C.

27 יולי 1987

שגרירות ישראל
ושינגטון

צנ-סמק
הצב
המבצע
המבצע
המבצע
המבצע
המבצע
המבצע
המבצע
המבצע

אל - מצפ"א

מאת - הקונכ"ל - וושינגטון

הנדון :- תהליך השלום בעיני הקונגרס היהודי האמריקאי

מתוך רצון לשמור על איזון אובייקטיבי ולא לגלות נטייה להתערב בעיצוב מדיניות ישראלית בנושא הנ"ל, הוציא הקונגרס היהודי האמריקאי נייר-הרקע המ"ב המפרט השיקולים בעד ונגד עריכת ועידה בינ"ל, כפי שהם נראים לפרשני הקונגרס.

לידיעתכם.

בברכה

יוסף יעקב

העתקים :-

השגריר

הציר

ציר-הסברה

תפוצות

קונכ"ל ניו יורק

news

AMERICAN JEWISH CONGRESS

STEPHEN WISE CONGRESS HOUSE 15 EAST 84th STREET • NEW YORK, N.Y. 10028 • 879-4500

Contact: Israel E. Levine
Director of Communications
212-879-4500
7/21/87

For Immediate Release

AJCONGRESS STUDY ON INTERNATIONAL CONFERENCE ON MIDEAST FINDS POTENT ARGUMENTS PRO AND CON

Should Israel and the United States support or oppose an international conference on Middle East peace as a prelude to direct Israeli-Arab negotiations?

Proponents and opponents of such a conference have legitimate concerns, says an American Jewish Congress report on the controversy. The study adds that because each side has mustered persuasive arguments, it has been difficult to find a community-wide consensus on the issue.

The analysis, "The Debate Over the Desirability of an International Conference for Peace in the Middle East: Summary and Assessment of Arguments," was prepared by Phil Baum, associate executive director of AJCongress, and Raphael Danziger, assistant director of its Commission on International Affairs.

Because of cogent arguments on both sides, the study has refrained from taking sides or making recommendations, say its authors. But they note that there are risks for the United States and Israel "both in convening and in forgoing an international conference."

The study, which was released by Maurice Tempelsman, co-chairman of the Commission on International Affairs, offers the following arguments in favor of an international conference:

- There is a precedent for such a meeting -- the 1973 Geneva Conference which paved the way for all subsequent Arab-Israeli arguments.
- Israel has never been in as good a strategic position as it is now and can participate in such a conference with confidence.
- The risk of holding a conference is less than that of continuing

(more)

102.1.1 גיליון א'א

מגירות ישראל - וושינגטון

דף 102.1.1 ממורג 102.1.1
סוג מסמך: מסמך
תאריך: 28.10.67

אל:

המשרד

8

479

אל: מנכ"ל מדיני

מנהל מצפ"א

ממ"ד

להלן מתוך שיחה עם קירבי.

כידוע מופקד הנ"ל על "תיק השלום" במחמ"ד. השיחה נערכה במהלך א"צ של מרפי לכבוד השגריר ארד.

קירבי אמר שמספר רב של שאלות שמרפי העלה בשיחה עם פוליאקוב נותר ללא תשובה או תשובה מספקת. הם אמנם התכוונו לכך שהתשובות תתנה במפגש בין שולץ ושרדנדזה במהלך חודש יולי אך עכשיו ימתין המפגש עד המפגש בספטמבר. קירבי הוסיף שגם אילו נערך המפגש ביולי הוא בספק אם לסובייטים היתה אפשרות להכין את התשובות. קירבי הוסיף שהוא אינו רואה בעיה בלוי"ז הפוליטי בישראל או בארה"ב והוא מניח שאם תהיה אפשרות מעשית יפעל הממשל גם במהלך מערכת הבחירות כאן (יחד עם זאת עלי להוסיף שמתרבות כאן ההערכות שהממשל יתן **one last push** במפגש בספטמבר ואם הדבר לא יעלה הם יזנחו את התהליך) קירבי מוסיף שלהערכתם יהיה גם קשר בין התשובות שינתנו בעניין תהליך השלום לבין השיחות הרחבות יותר על פרוק הנשק.

קירבי אמר ששאל את הסובייטולוגים שלהם על התרשמותם לגבי מדיניות החוץ הסובייטית בכלל ובנושא המז"ת בפרט. לדבריו רובם טוען שיש שנוי ויש פתיחות. הוא עצמו די סקפטי לגבי נכונות הסובייטים להקריב יחסיהם עם המקורבים להם בעולם הערבי תמורת ועידה שאופיה ותוצאותיה לא ברורים.

עיר

2 1 1 3 1 3 2
102.1.1 102.1.1 102.1.1 102.1.1 102.1.1 102.1.1

102.1.1 102.1.1 102.1.1 102.1.1 102.1.1

the status quo, which endangers Israel's moderates and the less radical Arab regimes.

- The friendship of the Reagan Administration for Israel makes it desirable to hold an international conference during the current Presidential term, so that a future administration less friendly to the Jewish state would be bound by commitments made under the present administration.

- The only way to get Jordan to the conference table for direct talks is under an international conference umbrella which would serve only as an opening forum -- one that is not coercive and from which the PLO would be effectively barred.

- If the international conference failed, it would not rule out another option.

The following arguments are listed in the analysis in opposition to an international conference:

- Contrary to what conference advocates say, there is no valid precedent for a "fruitful" international conference on the Middle East, since all successful Arab-Israeli negotiations have been direct "bilateral" negotiations between Israel and an Arab state held under U.S. auspices. The 1973 Geneva Convention following the Yom Kippur War cannot be considered a precedent since Israel was almost within sight of Damascus and just west of the Suez Canal at the time, thereby holding the Arabs in a state of duress which forced them to agree to Israel's terms.

- The timing for an international conference could not be worse, since Israel is deeply divided internally and the friendly Reagan Administration is nearing its end. A new less-friendly U.S. administration which "inherits": an international peace conference might use the occasion to coerce Israel into making overly-dangerous concessions.

- There has been no effective groundwork for an international conference, since the recent "understanding" between King Hussein and

(more)

Foreign Minister Shimon Peres has no legal or political standing.

- Such a conference would undermine the principle of direct negotiations, enhance Soviet power, entail an invitation to the PLO and lead to a ganging up by radical states against Israel and the U.S. A walkout by Israel resulting from such coercion would be enormously damaging to the Jewish state, even if accompanied by the U.S. delegation.

- An international conference would be bound to fail, since agreement could only be reached at Israel's expense and by negating the Camp David accords.

The report is available at \$2 per copy from the Office of Publications, American Jewish Congress, 15 East 84th Street, New York, N.Y. 10028.

#####

IEL:rk-072187
AJ:IC:DM:O:R

ס ו ס ס ק

דף מחור דפים

סוג בטחוני שמור

דחיפות מידי

תאריך/ז"ח 1700 27 יולי 87

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

המשרד

560

אל: מנכ"ל משרד רה"מ

הכנס במרכז קרט

שלך 1020

קנת שטיין חזר רק היום מחופשה ולכן האחור במתן התשובה. לדבריו הוא יפגש עם קרט
 לדיון בהרכב, בתוכן ובפרטים אחרים רק בעוד שבוע ואח"כ יתקשר עמי.
 לדבריו קרט פנה בכתב לרה"מ ממרת"מ ושה"ח, למלך חוסיין ולמובארק ולצדאם חוסיין.
 בינתיים התקשר אליהם ח"כ אבן והודיע שנתבקש על ידי שה"ח להשתתף. שטיין מקוה שאתה
 תוכל להשתתף וכמו כן ציין את שמו של אוסאמה אל באז.

כאמור הוא יתקשר בעוד שבוע למסירת פרטים.

ערו
 31/7
 ש

2 3 1 1 3 3 2
 סה"ח סה"ח סה"ח סה"ח סה"ח סה"ח סה"ח

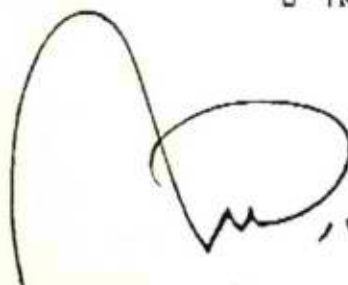
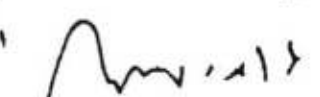
מחלקת הקשר		תאריך:
טופס מברק	סוג מסמך:	מספר:
תח"ח: 2417 -	כר: 0626	המשרד:
		רע:
		מאת: נאו"ם

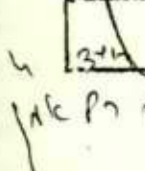
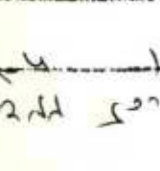
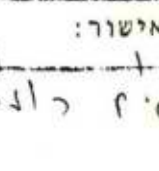
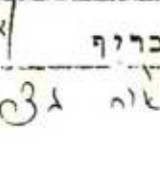
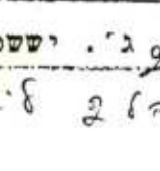
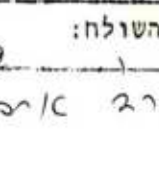
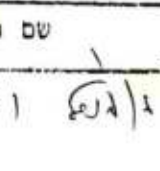
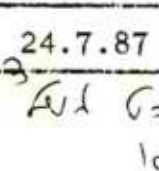
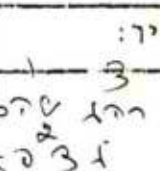
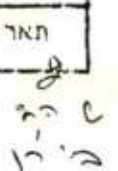
אל : ארבל 2
דע : מצרים
מאת : יששכרופ

שיחה עם אבול גהייט (מצרים) (24/7)

1. לדעתו המזכ"ל יהיה מאד עסוק עם מלחמת המפרץ בעתיד הנראה לעין כך שאינו צופה פעילותו בהקשר התייעצויותיו לגבי הועידה הבינ"ל. לגבי הסכם שקיים גולדינג באיזור בנושא הועידה, סיפר כי הסורים ציינו את הצורך שישראל תכבד החלטות העצרת מלבד החלטת 242, ולגבי 242 הציגו הסורים עמדה די מתחמקת. לדבריו, גולדינג ישב עם ערפאת בחונים למשך 4 שעות והאחרון גילה גמישות לגבי נושא הייצוג הפלסטינאים בוועידה. לגבי העצרת, סבור כי ההחלטה על הועידה הבינ"ל לא תחרוג מהחלטת 38/58, אם כי, שמע על רעיונות לקבוע תאריך יעד לכינוס הועידה.
2. לגבי סוריה-ארה"ב סיפר שארה"ב הבהירה באורח חד-משמעי לאסד כי לא תהיה התקדמות במישור הביטחוני עד שבעיית בני הערובה תבוא על פתרונה. לדעתו, איראן וחזבאללה לא יסייעו לסורים בהקשר זה על מנת למנוע קירוב בין סוריה לבין ארה"ב.
3. לגבי שיחות הני אל-חסן בקהיר וירדן מתרשם כי האוירה השתפרה, לפחות בקהיר, אך אין הדבר מעיד על התקרבות מדינית. מבין שאל-חסן ישוב בקרוב לירדן.

נאו"ם

תאריך: 24.7.87 שם השולח: ג. יששכרופ אישור:

102.1.102
תאריך
מס' מברק

27

סגרירות ישראל - וושינגטון

אל:

399

המשרד

אל: מנכ"ל מדיני
מנהל מצפ"א

שיחת חה"כ מילוא - מרפי

הפגישה נערכה ב- 16.7.83 מרפי פתח, לבקשת מילוא בתאור פגישתו עם פוליאקוב.

האחרון לא השתנה, אמר מרפי אבל הצוות שלו היה יותר חי וערבי ואף גילה חלוקי דעות בינו לבין עצמו. לגבי הדיון עצמו התחיל מרפי בתאור הגישה הסובייטית לגבי ההשתתפות הסוריה ארואים כחיונית וכטבעית וכשלון הסכם לבנון - ישראל מ- 1983 הוא הוכחה לכך. מילוא שאל עמדת בריה"מ לגבי השתתפות אש"ף ומרפי ענה שהם, האמריקאים, אמרו לסובייטים שיהיה זה טפס להעקש על כך שכן אף אחד בישראל לא יוכל לקבל זאת ומשום כך אם תהיה התעקשות על השתתפות אש"ף, לא תהיה ועידה. כמו כן חזרו האמריקאים על עמדתם כפי שבוטאה ב- 1975. היצוג הפלשתי צריך להיות במסגרת של משלחת ירדנית - פלשתינאית והסובייטים, הוסיף מרפי, הסכימו לחשוב על כך. בנושא זה כבאחרים, הוא העיר, הסובייטים "לא רצו לריב" אלא לשמוע ולהשמיע. הסובייטים גם דיברו על אפשרות של יצוג פלשתינאי, במסגרת של משלחת ערבית מאוחדת ואם הפלשתינאים יוכלו לחיות עם זאת, זה בסדר במחינתם.

מילוא שאל האם מקובלת הגישה של פתיחה חגיגית, היינו, תפקיד סמלי של הועידה על הסובייטים. מרפי ענה שהמלה מטריה לא הוזכרה והסובייטים הסכימו לכן שהועידה לא תבנה, לא תטיל וטו, ושאלו לה "סמכות" אך לא הסבירו למה כוונתם.

מרפי אמר שהדגישו בפני הסובייטים את עניין הועדות הביטורליות והסובייטים ביקשו שיהיו גם דיונים מולטילטרלים בנושאי בטחון, ערבויות, פלשתינאים. לגבי האחרון אמרו האמריקאים שיש נושאים הומניטריים שהם אולי מולטילטרלים אבל הנושא הפלשתינאי ככלל הוא נושא לוועדה בילטרלית ירדנית - פלשתינאית ישראלית הן במהותו והן ביחס להרכב המשלחת. מילוא שאל על גישת הסובייטים לעניין היחסים עם ישראל וההגירה היהודית. מרפי השתבש באמרו לסובייטים כי יש צורך לתת תשובה לישראל ביחס לדאגותיה בעניינים אלו. מרפי הוסיף שהסובייטים בודאי לא שלחו את המשלחת, כלאחר יד ובודאי שעשו זאת במודע ואולי ישתמשו במשך במעין חיפוי לחנועה לעבר ישראל. זה מכל מקום צעד שלא ננקט על ידי הסובייטים מזה עשרים שנה.

מילוא שאל האם בכלל אנו זקוקים לסובייטים. לדבריו עדיפה ועידה איזורית בהשתתפות ארה"ב. מרפי ענה שניסו קו זה במשך שנתיים אך זה לא הלך עם חוסיין הער לכך שהוא לא

מס' מברק 102.1.102 תאריך

ס ו ו ס
דף...2...מחור...דפי
טווג בטחוני
דחיפות
תאריך וז"ח
מס' מברק

אל:

2/2 388

סאדאט, אין לו את אותו עומק אסטרטגי שיש למצרים ויש לו מגבלות המרון. חוסיין חושש מאוד מהפוליטיזציה שתוצר אם אחת משתי המעצמות לא תשותף בתהליך ולכן מחייב את המטריה הרחבה. האם זו רק פתיחה טקסית שהוא צריך? מרפי מניח שהוא יוכל להסתפק בכך. וילקוק הוסיף שחוסיין זקוק לבריה"מ משום שהוא זקוק לסורים. מילוא שאל האם הסובייטים נהנו לו"ז לתשובות ומרפי ענה בשלילה. הסובייטים אמרו שארה"ב צריכה להמשיך ול"עבד" על בנות בריחה ואילו בריה"מ תעשה זאת בצידה. מילוא שאל על החרשמות מרפי באשר לסדר חשיבות הנושאים שעל הפרק ביחסי שתי המעצמות מבחינתה של בריה"מ ונענה שהסובייטים רואים בפרוק הנשק את הנושא החשוב ביותר ואילו את המז"ת הם בודאי רואים כחשוב ביותר בנושאים הרגיונליים.

לשאלת מרפי על התמונה כפי שהיא מצטיירת בישראל ענה מילוא שהתהליך צריך להיות "כל ישראלי" מרפי שאל אין עושים זאת והוסיף שארה"ב לא היתה רוצה לשחק בפוליטיקה הפנימית בישראל. מילוא ענה שצריך להביא למעורבות של כל חלקי המפה הפוליטית ע"י יצירת אפשרות למו"מ ישיר עם ירדן ואחרים. צריך לחזור ולנסות את הרעיון של ועידה בינלאומית. מרפי התערב באומרו שאולי אין צורך לחשוש כל כך מועידה בינלאומית אם זו לא תפתח למה שיש כאלו החוששים שהיא תפתח. מילוא ענה שיש יותר סיכוי לקיומו של מו"מ ישיר משום שלא נראה באופק שהסובייטים ממהרים להיענות לשני התנאים המרכזיים והחיוניים לישראל. לכן כדאי לפתח את הרעיון של שיחות עם ירדן ואפילו אם בתחילה הן לא תהיינה ישירות ולפתח באמצעותו את השלום דה-פקטו הקיים בין שתי המדינות.

מרפי שאל את מילוא האם אין הוא חושש או מודאג מהסטטוס קוו ומילוא ענה שלישאל אינטרס בטחוני חיוני. א"ש בישראל אינו מדבר על נסיגה לקווי 67. נכון גם שקיימת בעיה דימוגרפית. משום כך פתרון קמפ דייויד הוא הפתרון הסביר וניתן לשכנע את חוסיין בכך ע"י שנותנים לו מעורבות רבה ביו"ש.

מילוא הוסיף שאם הפער בין סאדאט ובגין נסגר בסופו של דבר יש להניח שגם חוסיין ושמיר יוכלו לעשות זאת.

17/3/78
ער

סגרירות ישראל - וושינגטון

אל:

399

המשרד

1/2

Handwritten notes and signatures at the top of the page, including "מחלקת המידע" and "ד"ר חגית גורן".

ס ו ס

ד...א...מחור...דפי

טוג בטחוני, טוד...

דחיות...מלד...

מאריך וז"ח. 1600.17. גרלי 87

מס' מברק

אל: מנכ"ל מדיני
מנהל מצפ"א

שיחת חה"כ מילוא - מרפי

הפגישה נערכה ב- 16.7, מרפי פתח, לבקשת מילוא בתאור פגישתו עם פוליאקוב. האחרון לא השתנה, אמר מרפי אבל הצוות שלו היה יותר חי וערבי ואף גילה חלוקי דעות בינו לבין עצמו. לגבי הדיון עצמו התחיל מרפי בתאור הגישה הסובייטית לגבי ההשתתפות הסוריה א רואים כחיונית וכטבעית וכשלון הסכם לבנון - ישראל מ- 1983 הוא הוכחה לכך. מילוא שאל ע עמדת בריה"מ לגבי השתתפות אש"ף ומרפי ענה שהם, האמריקאים, אמרו לסובייטים שיהיה זה טמס להעקש על כך שכן אף אחד בישראל לא יוכל לקבל זאת ומשום כך אם תהיה התעקשות על השתתפות אש"ף, לא תהיה ועידה. כמו כן חזרו האמריקאים על עמדתם כפי שבוטאה ב- 1975. היצוג הפלסטי צריך להיות במסגרת של משלחת ירדנית - פלשתינאית והסובייטים, הוסיף מרפי, הסכימו לחשוב על כך. בנושא זה כבאחרים, הוא העיר, הסובייטים "לא רצו לריב" אלא לשמוע ולהשמיע. הסובייטים גם דיברו על אפשרות של יצוג פלשתינאי, במסגרת של משלחת ערבית מאוחדת ואם הפלשתינאים יוכלו לחיות עם זאת, זה בסדר במחיתם.

מילוא שאל האם מקובלת הגישה של פתיחה חגיגית, היינו, תפקיד סמלי של הועידה, על הסובייטים. מרפי ענה שהמלה מטריה לא הוזכרה והסובייטים הסכימו לכן שהועידה לא תהיה, לא תטיל וטו, ושאין לה "טמכות" אך לא הסבירו למה כוונתם.

מרפי אמר שהדגישו בפני הסובייטים את עניין הועדות הביטורליות והסובייטים ביקש שיהיו גם דיונים מולטילטרלים בנושאי בטחון, ערבויות, פלשתינאים. לגבי האחרון אמרו האמריקאים שיש נושאים הומניטריים שהם אולי מולטילטרלים אבל הנושא הפלשתינאי ככלל הוא נושא לוועדה בילטרלית ירדנית - פלשתינאית ישראלית הן במהותו והן ביחס להרכב המשלחת.

מילוא שאל על גישת הסובייטים לעניין היחסים עם ישראל וההגירה היהודית. מרפי השתבש באמרו לסובייטים כי יש צורך לתת תשובה לישראל ביחס לדאגותיה בעניינים אלו. מרפי הוסיף שהסובייטים בודאי לא שלחו את המשלחת, כלאחר יד ובודאי שעשו זאת במודע ואולי ישתמשו במש במעין חיפוי לתנועה לעבר ישראל. זה מכל מקום צעד שלא ננקט על ידי הסובייטים מזה עשרים שנה.

מילוא שאל האם בכלל אנו זקוקים לסובייטים. לדבריו עדיפה ועידה איזורית בהשתתפות ארה"ב. מרפי ענה שניסו קו זה במשך שנתיים אך זה לא הלך עם חוסיין הער לכך שהוא לא

Handwritten notes at the bottom of the page.

2/2 388

סאדאט, אין לו את אותו עומק אסטרטגי שיש למצרים ויש לו מגבלות המרון. חוסיין חושש מאוד מהפוליטיזציה שתוצר אם אחת משתי המעצמות לא תשותף בתהליך ולכן מחייב את המטריה הרחבה. האם זו רק פתיחה טקסית שהוא צריך? מרפי מניח שהוא יוכל להסתפק בכך. וילקוקס הוסיף שחוסיין זקוק לבריה"מ משום שהוא זקוק לסורים. מילוא שאל האם הסובייטים נהנו לו"ז לתשובות ומרפי ענה בשלילה. הסובייטים אמרו שארה"ב צריכה להמשיך ול"עבד" על בנות בריתה ואילו בריה"מ תעשה זאת בצידה. מילוא שאל על החרשמות מרפי באשר לסדר חשיבות הנושאים שעל הפרק ביחסי שתי המעצמות מבחינתה של בריה"מ ונענה שהסובייטים רואים בפרוק הנשק את הנושא החשוב ביותר ואילו את המז"ת הם בודאי רואים כחשוב ביותר בנושאים הרגיונליים.

לשאלת מרפי על התמונה כפי שהיא מצטיירת בישראל ענה מילוא שהתהליך צריך להיות "כל ישראלי" מרפי שאל איך עושים זאת והוסיף שארה"ב לא היתה רוצה לשחק בפוליטיקה הפנימית בישראל. מילוא ענה שצריך להביא למעורבות של כל חלקי המפה הפוליטית ע"י יצירת אפשרות למו"מ ישיר עם ירדן ואחרים. צריך לחזור ולנסות את הרעיון של ועידה בינלאומית. מרפי התערב באומרו שאולי אין צורך לחשוש כל כך מועידה בינלאומית אם זו לא תתפתח למה שיש כאלו החוששים שהיא תתפתח. מילוא ענה שיש יותר סיכוי לקיומו של מו"מ ישיר משום שלא נראה באופק שהסובייטים ממהרים להיענות לשני התנאים המרכזיים והחיוניים לישראל. לכן כדאי לפתח את הרעיון של שיחות עם ירדן ואפילו אם בתחילה הן לא תהיינה ישירות ולפתח באמצעותן את השלום דה-פקטו הקיים בין שתי המדינות.

מרפי שאל את מילוא האם אין הוא חושש או מודאג מהסטטוס קוו ומילוא ענה של ישראל אינטרס בטחוני חיוני. איש בישראל אינו מדבר על נסיגה לקווי 67. נכון גם שקיימת בעיה דימוגרפית. משום כך פתרון קמף דיויד הוא הפתרון הסביר וניתן לשכנע את חוסיין בכך ע"י שנותנים לו מעורבות רבה ביו"ש.

מילוא הוסיף שאם הפער בין סאדאט ובגין נסגר בסופו של דבר יש להניח שגם חוסיין ושמיר יוכלו לעשות זאת.

1738
ערך

102.1.1 תאריך ושלח

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

1035

24/600

$\frac{1}{5}$

2770

רושינגטון - מתני
לשלך 529.

817 .ד.א

רצ"ב לבקשתך שנית, סיכום השיחות.

מצפ"א 2/1/71

24.6.87

[Handwritten signature]

[Large handwritten signature]

31
2

1035

-1-

יד' סיון תשמ"ז
10 ביוני 1987
723

2/15

אל : דוד מתני, היועץ המדיני, השגרירות וושינגטון

מאת : ס/מנהל מצפ"א

הנדון : פגישות הירש והוצלמן במשה"ח

א. ביום ב' ה- 8/6 קיימו ג'ון הירש המיועד להיות ראש דסק ישראל במחמ"ד, וסגנו ג'ון הולצמן פגישות במשרד עם המנכ"ל המדיני י. ביילין המנכ"ל א. תמיר, יועץ השר נ. נוביק, והיועמ"ש ר. סייבל. אירחם לא"צ - ראש ממ"ד א. לוין. בפגישות נכח ג'ו סאליבן משג. ארה"ב וכן ד. אפרתי והח"מ.

ב. להלן סיכום הפגישות : (סיכום הפגישה עם היוהמ"ש - בנפרד).

1. הפגישה עם המנכ"ל ביילין

ביילין סיפר כי מטרת נסיעתו לארה"ב היא לפגוש אנשי השגרירות ולפגוש את ארמקוסט ומרפי לפני שיפגש עם פוליאקוב.

לשאלת ביילין על מדיניות ארה"ב בנושא השייט במפרץ, סיפר הירש כי טרם עזיבתו את ארה"ב הוחלט על REFLAGING את האניות בדגלים אמריקניים ואירגון שיירה (CONVOY) לליווי האוניות. (מדובר ב- 4-5 ימים בחודש) מבלי שפרשת STARK תפגע בהחלטה.

ביילין סקר תהליך השלום: נראה כרגע שירדן ומצרים ימשיכו לעמוד מאחורי מה שהוסכם עימן עד כה. לצורך התהליך הפוליטי הפנימי, חשובה עמדת הסובייטים והבהרתה. מבחינה פנימית האופציות העומדות בפנינו הן : מציאת פשרה בין שתי המפלגות הגדולות בנושא המשך תהליך השלום; בחירות מוקדמות; המשך המצב הקיים. להערכת ביילין אם יושגו אבטחות (ASSURANCES) לגבי הסובייטים והועידה הבינ"ל, הרי שתאורטית אפשרית השגת פשרה בין המפלגות הגדולות. לגבי עמדת הסובייטים, העיר הירש כי יתכן אמנם שהם (הסובייטים) מעונינים בהשתתפות בועידה בינ"ל אולם הביע ספק לגבי האפשרות שיציגו עמדה מלאה בשיחות עם מרפי או יתנו תשובות חותכות כפי שישראל היתה רוצה לשמוע. על כך העיר ביילין כי קשה לדעת במה בדיוק מעונינים הסובייטים. הם דוחפים את סוריה לכוון אחד ואת אש"פ לכוון שני ומצהירים הצהרות שונות לגבי מידת תמיכתם בועידה.

103/ 3/5 -2-

הירש הסכים כי בנקודה הסובייטית אין תשובה נחרצת, מכל מקום הסובייטים מעונינים בהשגת הסכם לפירוק נשק עם רייגן תוך ה-20 חודש הקרובים ולכן אינם יכולים להרשות לעצמם להיות מאד BELLIGERANT בנושא המזה"ת.

לדברי הירש, קיבל בעת ביקורו בירדן הסבר מעניין (שאיננו בהכרח מדויק לדבריו) לפיו "הסובייטים יביאו את אש"פ לשולחן המו"מ. זו תהיה תרומתם (CONTRIBUTION)". הירדני, בן שיחו של הירש אשר התייחס בכך לביקור וורונצוב בירדן, סיפר כי מצאוהו פתוח וגמיש. הירש אמר כי התרשם בעמאן שהירדנים באמת מעונינים לבוא למו"מ וכי הם חוששים מהתדרדרות המצב בגדמ"ע, תנועת אנשים לירדן והווצרות בעייה דמוגרפית בירדן ובגדמ"ע.

הירש ביקש לדעת כיצד נתפסת עמדת ארה"ב בישראל בנוגע לוועידה הבינ"ל. ביילין התייחס להודעת דובר מחמ"ד לציון 20 שנה למלחמת ששת הימים ואמר שהוא מבין כי אין התלהבות יתרה אך כרגע זוהי האופציה הקיימת (ו. בי"ל) וארה"ב תנסה ללכת בכוון זה. לדעתו זוהי עמדת ארה"ב והוא בהחלט יכול לחיות עמה.

הוא הוסיף כי מנקודת מבטנו הדבר האחרון שישראל מעונינת בו היא שארה"ב תאיץ או תדחוק בנו (WILL PUSH US) שכן זה יהיה COUNTERPRODUCTIVE ובעייתי. הירש אישר שאכן זו גם גישתו של שולץ לאפשר לישראל להתמודד עתה עם הבעיה.

ביילין העלה את פרשת החוקר המיוחד וולש ואמר כי ישראל איננה יכולה להסכים לאפשר בקשתו לראיון האנשים. אין זה מתקבל על הדעת ששאלת שת"פ בין מדינות תהפוך לבעייתם של אנשים פרטיים כביכול המוזמנים להיחקר ע"י שלטונות ארה"ב. איננו יודע להיכן יוביל הדבר אולם יש בישראל קונסנסוס בנושא ולא נוכל כאמור לאפשר הראיון. בתום השיחה הועלה נושא דרא"פ. ביילין אמר כי הוא תומך בהנמכת פרופיל היחסים. כן הוסיף כי ההחלטה הקשה והיקרה ביותר התקבלה כבר לפיה לא יחתמו חוזים צבאיים חדשים.

2. הפגישה עם נ. נוביק

נוביק פתח, לבקשת הירש בסקירת המצב הפנימי ואפשרות הקדמת הבחירות. כן התייחס לעובדה שהקבינט לא הצביע בנושא המשך או ביטול תהליך השלום ומכל מקום התהליך נמשך. להערכת נוביק הכשלון העיקרי של המהלך היה שישראל לא העבירה לארה"ב הסבר מלא על המצב הפנימי בישראל וקיומם של שני דיונים נפרדים בציבור - זה העוסק בעצם חיובה או שלילתה של הוועידה הבינ"ל, וזה העוסק בעובדות, דהיינו מה הוסכם כבר עם הירדנים מהי עמדת האמריקנים והאם התקיים כבר דיון במהות (דבר שלא היה). לפיכך התערבותה של ארה"ב, מן החוץ, בענייני פנים גרמה נזק. הדיון עדיין נמשך, וטרם הועבר להערכתו מסר ברור לציבור באשר לעובדות.

1035

4/3

3. הפגישה עם המנכ"ל א. תמיר.
המנכ"ל ציין כי ישראל נצבת בפרשת דרכים בנושא תהליך השלום.

השאלה היא אם ארה"ב מאמינה שנוצרו התנאים לתהליך כזה ומידת רצונה ביוזמה משלה.

יוזמה כזו (ובקודמות לה) עשויה ליצור בעיות פנים בישראל אך הינה הכרחית.

ועידה בינ"ל כמסגרת חשובה לשם השגת שלום כולל. שלא יושג ללא שיתוף סוריה והמעצמות.

לתהליך השלום שני שלבים :

הראשון - תקופת מעבר בה מהווה הבטחון מרכיב עיקרי והיכול להעשות בנפרד עם המדינות השונות.
בשלב זה יוצרו התנאים לפתרון של קרע ולגבולות קבועים שיושגו בשלב השני כאשר 242 מהווה בסיס.

באשר ללבנון קיימות שתי בעיות עקריות או יציבות הסטורית ללא קשר לישראל ומניעת התקפות טרור לרצועת הבטחון וממנ לישראל.

הפתרון לבעיות הבטחון היא הסכם לקווים אדומים עם הסורים בדומה לזה השורר כיום ברמת הגולן.

ועידה בינ"ל אליה תצטרף בבוא הזמן סוריה עשויה ליישר בעיות הבטחון אף בלבנון.

אין שינוי קצוני בתהליך הנורמליזציה עם מצריים. קיימת אטמוספירה נורמלית ורמת ציפיות נורמאלית. השלום עם מצרים עלול להפגע אם יגיעו המצרים למסקנה שאין סיכוי לתהליך השלום, כאשר קפאון בתהליך השלום עלול לגרום להתדרדרות.

המנכ"ל הזכיר סלוק הגורם בטבא.

בתשובה לשאלת הולצמן בנוגע למעורבותינו אצל הגופים הפועלים בלבנון הדגיש המנכ"ל כי אין ש"פ אופרטיבי עם גופים אלה.

הולצמן הזכיר כי בביקורו בדמשק התרשם כי אבו-נידאל ואנשיו עזבו מרצונם הם אך גם הסורים מעודדים אותם לצאת.

1035
6/3
-3-

עם זאת, העובדה שאין אלטרנטיבה ועצם אפשרות קיום ועידה חדירה לדעתו, לתודעת הציבור. ניתן יהיה לבדוק ולאמת זאת אולי באמצעות עריכת משאל עם. זה די מרתיע שכן לא נעשה בזה שמוש קודם לכן, ומשאל עם הוא מכשיר שאיננו כל כך בשימוש בידי מדינות דמוקרטיות, אולם משאל כזה עשוי לסייע ביצירתו מחדש של מומנטום.

לשאלתו של הירש כיצד נתפסת עמדת ארה"ב השיב נוביק כי לא קיימת בציבור הישראלי הבנה ש"מדובר באינטרס אמריקני ולפיכך ארה"ב תומכת בוועידה".

הבעיות שהתעוררו בהקשר לעמדה האמריקנית היו שאם אין מדובר בכפיה, כיצד חוזרת ארה"ב שוב עם תכנית רייגן. וכן אם הנושא של מהות לא נידון, דברי שולץ סתרו זאת. לגבי השטחים סיפר הירש כי ביקר בשכם ובחברון וראה הפער הגדול שבין ההתנחלויות המשגשגות לכפרים הערביים וחוסר השקט באיזור. אמר כי ישנה דאגה גוברת ב-NEA שהמצב ילך ויחמיר.

הירש סיפר על ביקורו בירדן מצרים וסוריה ועל רצונם להתקדם, במיוחד של השתיים הראשונות. כן התלונן על כך שירדן איננה זוכה לתמיכה בקונגרס. נוביק השיב כי באשר לסוריה יש לנו ספקות באם אסאד מוכן MORE THAN TO TOLARATE THE PROCESS ובאשר לירדן, הרי שככל שחוסין יבהיר עמדתו בצורה ברורה יותר ותמיכתו בוועידה בינ"ל ופתרון הסכסוך, כן יזכה ליותר תמיכה הן בקונגרס והן בישראל.

בנושא ברה"מ, עמדתו של שה"ח פרס היא כי איננו חושב שיש שינוי בעמדה הסובייטית אלא שמעמדן של עמדות שמרניות השתנה ויש עתה יותר סובלנות כלפי דיעות נוספות, פחות נוקשות.

לדעת נוביק, ברה"מ מגלה גמישות מסויימת למרות שלא הספיקה לעבור תהליך אינקובציה כמו ירדן ומצרים ויש לאפשר לה לעבור תהליך זה. הביא כדוגמה את הוועידה המכונה לוועידה הבינ"ל שברה"מ בתחילה עמדה על קיומה ואילו עתה כבר לא. וכן שינוי עמדתה בנושא הוועידה הכופה. לא נראה לו שברה"מ תרצה לחתור תחת הוועידה בצורה אינטנסיבית. לדעתו ברה"מ נמצאת עתה בתוך תהליך האינקובציה ולכן תמכנו במפגש מרפי-פוליאקוב.

בסוף השיחה אמר נוביק כי למרות שהמאבק הוא עתה פנימי, חשוב שארה"ב תמשיך להביע מחוייבותה לעניין. בהקשר זה ציין כי הודעת דובר מחמ"ר לציון 20 שנה לששת הימים, היתה מועילה, הירש הגיב באמרו כי ארה"ב WILL CONTINUE TO EXPLORE IT

ב ב ר כ ה,

יהודית ורנאי-דרנגר

העתק: לשכת המנכ"ל המדיני, י. בליילין
לשכת המנכ"ל, א. תמיר
היועץ המדיני לשר, נ. נוביק

תאריך : 7.8.87 מספר החוץ-מחלקת הקשר

12012

דף 1 מתוך 3

כנס

סודי ביותר

עותק 25 מתוך 30

חוזם: 7/12012

אל: המשרד

מ-: רוש, נר: 368, תא: 160787, זח: 1700, דח: מ, טג: טב

נד: @

סודי ביותר/מידו

אל: מנכל מדיני

דע: מנהל מצמא

להלן מתוך א.צ. עם פיקרינג

1. תהליך השלום

בשיחותיו בושינגטון ובמיוחד לאחר שיחתו עם המזכיר
מהבוקר הוא טבר כי מאמציהם עתה יתמקדו בניסיון להרחיב
הבסיס הפוליטי בישראל לתמיכה בתהליך השלום.

לאור השיחות בג'נבה נראה להם שהבטחת המשך התהליך מחייבת
מעולת שכנוע בורגים הפוליטיים בארץ ובמקביל המשך
הבירורים עם הסובייטים לגבי תפקידם וסמכויות המשתתפים
בועידה הבין'ל.

זכריו של המזכיר בפני נשות הדסה בבולטימור שלוש (ראה
מברק 299) משקפים נאמנה גישה המזכיר עתה.

רק לאחר שיווכחו שאכן חלה התקדמות במאמציהם להרחיב
התמיכה הפוליטית בתהליך יהיה סיכוי להגיע לכלל החלטה
לגבי ביקור המזכיר באזור, במטרה לקדם את התכנסות
הועידה. נראה להם שמצרים וירדן בשלות עתה ולכן מעולת
השכנוע המדיני צריכה להתמקד בארץ. הוא סיפר על מגישות
שקיים עם חברי קבינט וכן חברי כנסת במגמה להשיג המטרה
הכלל.

THE FIRST

THE SECOND

THE THIRD

THE FOURTH

THE FIFTH

THE SIXTH

THE SEVENTH

THE EIGHTH

THE NINTH

THE TENTH

THE ELEVENTH

THE TWELFTH

THE THIRTEENTH

THE FOURTEENTH

THE FIFTEENTH

THE SIXTEENTH

THE SEVENTEENTH

THE EIGHTEENTH

THE NINETEENTH

THE TWENTIETH

THE TWENTY-FIRST

THE TWENTY-SECOND

THE TWENTY-THIRD

THE TWENTY-FOURTH

THE TWENTY-FIFTH

משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 2 מתוך 3
עותק 25 מתוך 30

2. הלבוא

הם מצפים בזריזות להחלטת הממשלה וכדי לא להכביד על תהליך קבלת ההחלטות נמנעים מלהביע בפומבי דעתם בנושא. אך הוא משוכנע שאין כל ספק לגבי עמדתו השלילית של הממשל להמשך הפרויקט. חזר על התחייבות הממשל למקרה שהממשלה תחליט על סיום פרויקט הלבוא בהתאם לאמור ב-"NON-PAPER".

שנמסר ע"י מרמי לידור של שהב"ט בעת בקורו האחרון בווינגטון. הוסיף כי הם מודעים לבעיות הטכניות שתתעוררנה בעקבות החלטה על סיום פרויקט הלבוא. אך הוא משוכנע שכל החלטה אחרת תערים קשיים רבים ביחסי ישראל-ארה"ב. חזר שוב על הבטחתם להארכת "DIRECT OFF SETS". לאחר תום FY-1987 בשיעור הנאמד להערכתו בין 75 עד 150 מליון דולר.

3. סיום לישראל

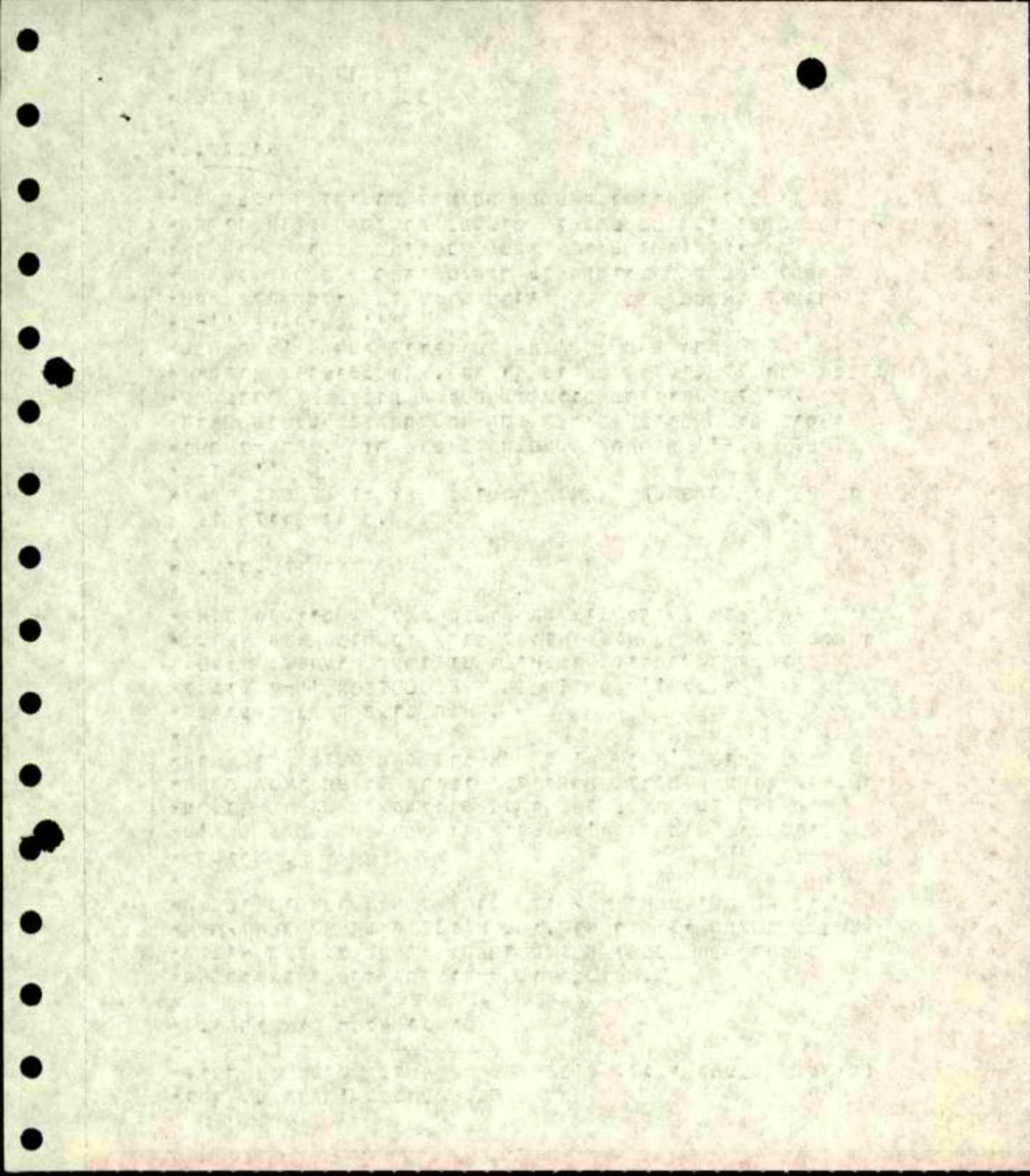
לאור הקשיים בהשלמת הצעות התקציב לסיום חוץ והדיונים בנושא הוא סבור כי קרוב לוודאי שלא נראה סיכום כלשהוא בנושא בשבועות הקרובים ושיאלצו בסימום של התהליך להגיע ל-"CONTINUING RESOLUTION" לגבי הסיוע לשנת התקציב הבאה.

הוא ביקש לדעת האם בוב אשר נשיא אימ"ק שוחח עמי בנושא המרת תנאי תשלום הריבית על יתרת מלוות הבטחון, ואפשרות פירעון מוקדם של המלוות בצרוף של ערבות עד 90 אחוז ע"י ממשלת ארה"ב למלוות שיושג ע"י גורמים פיננסיים פרטיים.

השבתי כי הנושא אמנם מוכר לי, אך לא משיחה עם בוב אשר, אשר לא העלה הנושא עמי. הוא רמז כי החלטה בנושא הלבוא תקל על מחמ"ד ומשרד ההגנה לשכנע את שר האוצר האמריקאי ומשרד התקציב לפעול בנושא.

4. אמריקאים - פלשתינאים

סיכר כי העלה הנושא הן עם שהב"ט (לגבי המעבר בגשרים) והן עם רוהמ" בשבוע שעבר.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 3 מתוך 3
עותק 25 מתוך 30

* להערכתו, מצטיירת ישראל-ללא צורך -כמדינה המערימה קשיים
* מיותרים על אזרחים אמריקאים המעוניינים לבקר בה והדבר
* גורם לנו נזק בזעת-הקהל.

* מ.א.ר.

* תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ר/מרכז,רס,אמן,בירן,מצפא

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

RECEIVED

שגרירות ישראל / וושינגטון

דף , מתוך 2 דפים

סווג בטחון שטור

דחופות רגיל

תאריך/ז"ש 161009 יולי 87

מס' מברק

המשרד

210

אל - : מצפ"א, ממ"ד/בינ"ל :

משיחת עם פיטר רודמן מה-NSC בהשתתפות ג'ון הרבסט

א. ברה"מ והתהליך : רודמן הביע עמדה קיצונית נגד התועלת שבשיתופה של ברה"מ וציון
 שלסובייטים יש הרגשה שהם יכולים לרצות אותנו במחיר נמוך יחסית והזכיר כדוגמה את
 ענין המשלחת הקונסולרית, המבוססת לבוא. הרבסט ששב בשבת משרות במוסקבה אמר שביחוד
 עם אחד מעוזריו של פוליאקוב שמע שהעיצובים הם טכניים בלבד, כגון מציאת דיור הולם
 לשליחיהם מאחר שלפי ההרשמות הרבסט הם מתכוונים לשהות זמן רב. סיפר שפוליאקוב מגלה
 ענין רב במדיניות הפנים הישראלית ובויכוח הפוליטי בין מרכיבי הממשלה. הרבסט קבור
 שהירידה ברמת הפעילות הסובייטית בנושא הועידה הבינ"ל אשר לדעת רודמן נרשמה החל
 מסוף אפריל תחילת מאי 87 נעוצה בשני גורמים עקריים (א) חזרת הפלגים הפלסטינאים
 הנתונים להשפעתה לחסות אש"פ. (ב) העדר החלטה חיובית מצד ממשלת ישראל.
 ברה"מ אמנם יצרה מצבי פתיחה מסוימת לעבר הגורמים הערבים השמרנים בצורה מתוחכמת
 ובשונה מהעבר, אך ישנה הפרזה בדיבורים על הישגים סובייטים כתוצאה מכך. לדעתו היא
 מיצתה עצמה בשלב זה וגם אינה מוכנה להשקיע יותר. היא תמשיך לנצל הזדמנויות ואולי
 אף ליצור מצבים נוחים לכך.

חמפתח להתקדמות היה ונשאר בידי ארה"ב בלבד והיא היחידה שיכולה להזיז העגלה.
עלינו, לדבריו, לשכנע חוסיין בכך. סוריה אינה במצב שיכולה להפריע. הרבסט ציין שברה"מ
לעת עתה לא בקטה בנושא עמדה והשאירה בידית כל האופציות : אש"ף, סוריה, ועידה.

ב. אשר לסוריה : מצבה לא קל בלבנון ועליה להתמודד עם החיזבאללה שהתבסס חזק למורת רוחה של סוריה שאינה יכולה לפעול נגדם בשל קשריה עם איראן. כיום, בלבנון מדברים רק על החיזבאללה, אמל אינו מהווה גורם יותר.

אשר לפגישת וולטרס עם אסד, אין להרבות בערכו. לדבריו, השגריר האמריקני עדיין אינו בדמשק והסנקציות הכלכליות לא יוסרו. להערתנו שממילא לא היו קשרים כלכליים בעלי משמעות, אמר רודמן שהשפעתם היא בריסון פעילות אירופאית. רודמן גם אינו רואה מה התועלת בקרוב עיראק לסוריה : אם כי חמגעים גם לא הניבו פרוה כלשהם פרט להצגת

MC	P3	BA	con	en	ca	pa	fu	fu	con	an	me
4	5	1	1	2	1	1	3	1	3	2	

2/2

210

רצון טוב כלפי סעודיה ששכרו בצדו. הרבסט הוסיף שוולטרס מציין שאסד נראה בריא
אם כי האפיר יותר והזדקן.

ג. הביע בקצרה דעה בלחי אופטימית לגבי ההתפתחויות במפרץ ולא הרחיב.

ד. התעניין בהתפתחויות האחרונות ובהצבעות בכנסת ובפרושן.

מחני - אבידן

1/1

102.1.1 תא"ן הא"מ

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

י"א בתמוז התשמ"ז
8 ביולי 1987

א ל : מר ש. לשם-שטיין, לשכת המנכ"ל

ד ע : מנהל מצפ"א

לשכת מנכ"ל משרד רה"מ

מקשי"ח, משרד הבטחון

מאת : קצין קישור לקונגרס

הנדון: הועידה הבינלאומית - יוזמת הסנטור ווילסון
למברקי 505 מה-20.5 ולמברק הציר מאמצע חודש יוני

1. למען הסדר הטוב, ולשם השלמת התמונה, רצ"ב הצעת ההחלטה של הסנטור ווילסון בנושא הועידה הבינלאומית. מעניין לציין שאם כי רוב השושבינים שחתמו על ההצעה הינם רפובליקאים, הצטרפו גם מבחר ייצוגי של דמוקרטים (הסנטורים דה-קונסיני, מויניהאן, ברדלי, לאוטנברג, ודיקסון).

2. כעת, ההצעה מונחת בפני וועדת החוץ ואין כוונות לדון בה בעתיד הקרוב. אי-לכך עוזריו של ווילסון שוקלים להציע קידום הענין בצורת תיקון לחוק אחר שנדון במליאת הסנט, כגון חוק כספי מחמ"ד או חוק הסיוע.

נעקוב ועוד נדווח.

ב ב ר כ ה,

י"ס

יוסף למדן

הצ"ח: 320

100TH CONGRESS
1ST SESSION

S. RES. 217

Regarding Soviet participation in a Middle East Peace Conference.

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

MAY 20 (legislative day, MAY 13), 1987

Mr. WILSON (for himself, Mr. DECONCINI, Mr. DOLE, Mr. MOYNIHAN, Mr. ARMSTRONG, Mr. BOND, Mr. BOSCHWITZ, Mr. BRADLEY, Mr. LAUTENBERG, Mr. CHAFEE, Mr. D'AMATO, Mr. GRAMM, Mr. HEINZ, Mr. HECHT, Mr. KASTEN, Mr. MCCONNELL, Mr. SIMPSON, Mr. SYMMS, Mr. QUAYLE, and Mr. WALLOP) submitted the following resolution; which was referred to the Committee on Foreign Relations

Mr. DIXON,

RESOLUTION

Regarding Soviet participation in a Middle East Peace Conference.

Whereas the General Assembly of the United Nations recognized the sovereignty of the State of Israel through Resolution 181 of 1947 and the right of all Israeli citizens to live within secure and recognized boundaries through Resolutions 242 and 338 of 1973;

Whereas the Government of the Soviet Union severed diplomatic relations with the State of Israel in 1967 and has opposed every recent initiative for direct, bilateral negotiations among the warring parties of the Middle East including the Camp David Accords of 1979 and the Reagan plan of 1982;

Whereas the Government of the Soviet Union has further demonstrated its lack of respect for the integrity of the Israeli state by systematically denying exist visas to Soviet Jews who wish to live and work in the State of Israel; and

Whereas a permanent and equitable settlement of the Middle Eastern conflict can result only from agreements among the Arab and Israeli states: Now, therefore, be it

1 *Resolved*, That it is the sense of the Senate that the
2 Soviet Union should not even be given consideration as a
3 possible participant in any conference, meeting, or summit on
4 the Arab-Israeli conflict which includes nations other than
5 those in the Middle East unless and until the Government of
6 the Soviet Union has first:

7 (1) re-established diplomatic relations with the
8 State of Israel at the ambassadorial level;

9 (2) publicly re-affirmed its acceptance of United
10 Nation Resolutions 181, 242, and 338, and, finally,

11 (3) substantially increased and maintained the
12 number of exist visas granted to Jewish individuals and
13 families within the Soviet Union who have applied for
14 emigration to the State of Israel.

15 It is the further sense of the Senate that in the event that the
16 Soviet Union should perform these conditions, Soviet partici-
17 pation shall require the approval and joint invitation of the
18 governments of Egypt, Israel, and Jordan.

○

ל-2
1/6

102.1.1 ת"ת, תש"ח
מלך
ל-2
1/6

סודי ביותר

17/6/87

שיחת שה"ח - מורט אברמוביץ

נוכחים: פיקרינג, ג'ורג' האריס, מולי ויליאמס, לוין, הח"מ.

מורט: עם סילוק גרומיקו והעלאת דור חדש של מומחי מו"ח, הסוביטים הגיעו להישגים משמעותיים כמוה"ח. יש אי הסכמה לגבי לאן זה מוביל בשנתיים הקרובות. מה הערכתך לתוצאות אפשריות של העדר תהליך שלום מבחינת מדיניות ברה"מ?

שה"ח: בהעדר תעסוקה חלופית -- הסוביטים יהיו חלופה בלעדית. עם ארה"ב מחוץ לתמונה עד אמצע '89, הם יעמדו בפני מגוון הודמנויות. יעברו ממחנה למחנה בסיסמת אחדות העולם הערבי. זה יניב הקצנה.

הצליחו כבר עם אש"פ; מנסים בין סוריה לאש"פ; בין סוריה לעיראק; ימשיכו בוועידת פיסגה ערבית; יביאו את חוסיין למוסקבה; ישפרו יחסים עם מצרים.

גרומיקו היה דוגמאטי -- גורבצ'וב פוליטי. מדבר עם הערבים במונחים פוליטיים מבלי להסתיר עמדותיו.

הסורים היום יותר תלויים בברה"מ מאשר ברה"מ בסוריה -- בפרט לאור המצב הכלכלי החמור בדמשק. גם בלבנון הסיבוך אינו פשוט, וגם בעולם הערבי מצבו אינו קל.

לסוביטים נוח במצב זה.

ברם, החולשה העיקרית של ברה"מ היא בגישה הבסיסית: אם רוצים הסדר -- הריהם פועלים כנגדו. עמידתם על הסדר כולל מבטיחה קפאון.

מורט: האם אין גמישות בעמדות גורבצ'וב? כולל מול ישראל?

שה"ח: הוא החל בכיוון זה, אך נראה שנסוג. תחילה כנראה באמת רצה לנקוט עמדה מאוזנת מהמסורתית, אך נרתע מהתגובה בעולם הערבי. כנראה ששליחיו באיזור הזהירו מפני תגובה חריפה בעולם הערבי לאור כל החקרבות מול ישראל.

כ"כ נראה שאסד הרשים אותו בדיוניהם האחרונים ובניתוח האיזור כפי שהציג. העובדה שאין מיסוד או התארגנות מתודולוגית בדיאלוג בינם לבינינו מונעת החקדמות משמעותית.

הם אינם מבינים עומק הסכסוך בין אש"פ לירדן; אינם מבינים מגבלות הכפייה החיצונית בהקשרי הסדר וכו'. הם מדברים על פתיחות, אך עמדותיהם אינן משקפות זאת.

לפיכך, בהעדר תהליך מדיני, יעמדו מול מגוון הודמנויות מול המתונים בעולם הערבי; יעמיקו הקשר עם סוריה; יפנו אל ירדן, הנסיכויות והאחרים במפרץ; יהדקו השת"פ עם אש"פ; יניפו הדגלים בכל האיזור -- כולל בדרכי היס.

סודי ביותר

מורט: נראה שהסיכון העיקרי לטווח ארוך יותר ינבע מיכולתם לשבש תהליך ההסתגלות בעולם הערבי לצורך להגיע להסדר.

שה"ח: בהחלט. ישימו קץ להתמתנות. איש אינו יודע מה יקרה בארה"ב לאחר הבחירות וכמה זמן יקח להעריך מחדש למדיניות מזה"תית, בפרט כאשר מוגבלים ביכולת להציע סיוע כלכלי לאור אילוצים תקציביים.

מורט: הם נשברים מהשיתוק אצלכם.

שה"ח: נכון. יתר על כן, לא ברור מה יקרה כאן; מה תהיה התגובה לקפאון, להעדר תהליך, לכשלון המאמץ; להקצנה בעולם הערבי, למדיניות סוביטית אגרסיבית יותר -- כל זה יכול להניב הקצנה גם כאן.

מורט: האם השיתוק כאן יימשך למשך שנה - שנה וחצי?

שה"ח: איני יודע. זה מצב נזיל ביותר. חסרים לנו כ-3 ח"כים לבחירות מוקדמות. זה ייתכן בהחלט.

מורט: ואם לא? הממשלה תמשיך כך?

שה"ח: זה בהחלט יתכן. הממשלה כרגע אינה נהנית מיוקרה רבה, והציבור יכול להשלים עם מצב כזה כל עוד הכלכלה אינה מתערערת בצורה בולטת לעין.

התוצאה יכולה להיות ספקנות לגבי חשיבות הדברים כפי שמוצעת על ידינו.

אנו עלולים להיקלע למצב על שיתוק ברוח הרפובליקה הרביעית. המנעות מהחלטות; המנעות מסיכונים.

אני מקווה שנתגבר על כך, אך זה מצריך הרבה תמיכה והבנה.

תום: יש גורמים בישראל המרוצים ממצב של קפאון.

שה"ח: הטרגדיה היא שנשלם על כך אח"כ. הצלחנו להחדיר את תהליך השלום כהצעה הגיונית למדי. זה לא מגונה כפשע כפי שעלול היה להיות. השאלה היא איך מזיזים את זה הלאה. זו בעיתנו. אנו לא מצפים לסיוע רב מהעולם הערבי. אנו גם מודעים לרתיעה האמריקאית. זה מקשה -- אך זו עובדה.

אם הסוביטים יחושו כי יוכלו להגיע איתכם להסכם על צמצום החימוש ובמקביל להנות מיד חופשית באיזור -- יקפצו על המציאה.

מורט: לדעתי הם מעריכים כי יכולתם באיזור מוגבלת למדי, אפילו בהעדר תהליך שלום. הם אמנם מתארגנים להנות מהעדר תהליך, אך בלי הערכת יתר של יכולתם לנצל זאת בצורה מהותית. דהיינו -- יש ממה לדאוג, ויווצרו להם הזדמנויות, ברם מגבלותיהם אינן מבוטלות.

סודי ביותר

שה"ח: הם יפעלו לבלום מגמת ההתמתנות; יחבלו בעתיד. אם כי לא ירצו לראות בנצחון הפונדמנטליזם -- מדיניות זו חניב, בצורה אירונית, פונדמנטליזם. שכן החלופה למחינות היא הקצנה. כל שהם פועלים למענו יתרום להקצנה -- אחדות אש"פ, פיסגה וכו'.

מורט: דהיינו אינך רואה פתיחות אצלם?

שה"ח: לא. הם בחרו במפלגה הקומוניסטית הישראלית כגורם יעיל. זה גורם צר מוח, סטאליניסטי מיושן, עם יחסים רעועים עם המפלגות האחרות, וזה לא צינור אמיתי. איני רואה התקדמות אמת.

אפילו הצהרתם אתמול לגבי המשלחת הקונסולרית חסרה מאמץ לחת לזה אופי חיובי.

הבטיחו לאדגר ברונפמן ובצינורות אחרים טיסות ישירות וכו' -- ומאומה לא התממש.

מורט: מה עם מוא"ר? לא היו התקדמויות?

שה"ח: המוא"רים ירצו לפעול ביתר חופש ועצמאות, ברם, ככל ציפור בכלוב, למרות העובדה שגורכצ'וב צבע את הסורגים בצבעים זוהרים -- הכלוב נותר כלוב....

הם מקווים כי יהודי ארה"ב יכולים לסייע להם, וע"כ מחייכים מולם.

יש לציין סיכוי לשכנע הסובייטים לגבי טעויותיהם במזה"ת -- אך ההזדמנות לכך אינה קיימת.

מורט: איך תראה עמדתם בשאלת הועידה אם תחול התקדמות?

שה"ח: לא ישנו עמדתן והצהרתית, אך יקבלו עמדתכם אם תעמדו על כך.

מורט: ויסכימו לתנאים המוקדמים למרות התפקיד המוגבל?

שה"ח: איני בטוח אם יעשו זאת, אך אני משוכנע כי חוסיין, למשל, ילחץ עליהם בכיוון זה.

חוסיין היום במצב טוב. במקום הילד הבלתי חוקי של המזה"ת, הפך לעושה השלום הלגיטימי באיזור. נהנה מאוד מהשידוך בין סוריה לעיראק; בין סוריה למצרים -- בהדרגה ובהנאה; מחייך לישראל -- והישראלים רבים. מצבו טוב. הוא במרכז הבימה במקום בשוליה.

הוא גם מעריך שהוא חכם ומתודע מכולם -- מבין את המערב טוב מאסד; מבין את המזה"ת טוב מחובראק; מרושת טוב יותר מהסעודים, וכו'. בעיתו העיקרית -- אין לו כסף. מבחינה ניהולית -- ממשלו היעיל ביותר....

חוס: ברם הוא שותף להערכתך כי קפאון של שנתיים יהיה מסוכן מאוד.

סודי ביותר

כ"כ לא ירצה לראות שאלות פתוחות ויריבויות ללא כיוון....

שה"ח: חלום הבלהות שלו -- לא שאני שותף לכך -- הוא שרון, משום ששרון בעד הענקת ירדן לאש"פ, והוא חושד כל העת שאש"פ יגיע עמנו להסדר במחיר נמוך יותר משידרש ממנו.

יודע שערפאת רוצה להתפטר ממנו. אינסטינקטיבית הוא מבין כי עבור ערפאת ירדן מהווה מטרה קלה יותר מאשר ישראל. אין לו אשליות בתחום זה. השאלה -- כיצד וזים כדי לסלק סקפסיות מכאן. ראה השפעת ביקור סאדאת כאן.

ארה"ב, לראשונה, יכולה לגבש מדיניות משותפת עם האירופאים הבכירים -- להכריז מדיניות משותפת עם בריטניה וצרפת בהקשרי הועידה.

זאת אנסה לעשות בנסיעה בשבוע הבא. כ"כ אבקשם להצטרף למדיניותנו ומדיניותכם מול ברה"מ -- בנושאי היחסים, היהודים ואופי הועידה. שלישית, אנסה לעשות דברים בתחום הכלכלי.

לא אחת הרתיעה שלכם -- אותה איני מבטא -- מקשה מאוד. יכולתם לסייע הרבה יותר. למשל, הצעתי הקמת קבוצת תכנון כלכלי למוה"ת. היה לוקח שנתיים-שלוש לתכנן, בעלות של מליונים בודדים מחוץ שח"פ מערבי, דבר שהיה נותן קרן תקווה למחוננים באיזור. חבל שאין החגייסות אמריקאית לנושא, אך קוהל מאוד מעוניין בכך. אנסה לבדוק עם מיטראן, שיראק ותאצ'ר הקמת צוות כזה. גם האיטלקים יכולים לחדום.

הירדנים חומכים בכך ללא סייג. כך גם המצרים. המידע שבידי בנושא זה מהימן ביותר....

(מנתח השינויים הגלובאליים.)

בתוך 2-3 שנים איש לא יבין ולא יסלח החמצת ההזדמנות הנוכחית לשלום. תסלחו לי על ההערה הבאה -- אך בעוד כמה שנים, אם ההצדקה להחמצת ההזדמנות ע"י ארה"ב תהיה הרתיעה מלהראות כמחערבים בענייני פנים של ישראל -- לא יסלחו לכם.

לא יכולנו לשכנע אתכם להתקדם בשני החזומים: ליצור תקווה באמצעות העניין הכלכלי ולכרוך שלום והתפתחות כחלופה ללוחמנות ועוני -- זה העיקר. תאצ'ר חסכים, מיטראן יהיה מוכן -- מבלי להצטלם איתכם; קוהל מוכן לעניין הכלכלי; הקהילה כולה -- למעט יוון -- תהיה מוכנה לאמץ מדיניות תואמת מול ברה"מ. עמדה אירופאית מאוחדת מול הסובייטים יכולה לסייע בכמה הקשרים. היא בוודאי יכולה לסייע במאמץ לשכנע את חוסיין לרדת מהסובייטים אם יתברר שאינם מוכנים להתפשר.

מורט: סוריה?

שה"ח: לא יכנסו -- אך לא יפריעו. לא יבואו כדי לא להחיות השאלה הלבנונית וכדי לא לחשוף יומרותיהם בהקשר הפלסטיני. זו תהיה עמדה סורית, לאו דווקא בהשפעת ברה"מ.

סודי ביותר

מורט: מה הלו"ז האפשרי?

שה"ח: בחירות בספטמבר -- אם ניתן. אם לאו -- העניין מסתבך. גם כלכלית עדיפות בחירות עתה, בעיצומה של יציבות, שכן שנה נוספת תביא להרס ההישגים ע"י בזבז בחירות נוראי.

מורט: כמה זמן יקח לגבש את הועידה?

שה"ח: הבעיה תהיה שולית. יהיה מומנטום לשלום עם מצרים, ירדן, ישראל, מרוקו, הסכמה בשתיקה של סעודיה וכו' -- אז שאלת ה-modalities תהפוך משנית, ואז אפשר יהיה ברגע האחרון ללכת על מתכונת פשוטה אף יותר, כשרק אתם והסובייטים יושבי ראש, או אף בלי הסובייטים. המלך מוכן לזוז -- ויחכן שיש עוד גמישות בעמדתו. את זה צריך לבדוק אחרי החלטה כאן.

חוס: מה תהיה תוצאת בחירות בספטמבר?

שה"ח: במקרה הגרוע -- אותו דבר, רק שנחוזק ב-7 נוספים של מפ"ם ושריד, אשר ברחו עם 7 מקומות שאנו עמלנו למענם ונזכה בהם חזרה. כ"כ, עם מסע בחירות נבון, אנו יכולים לזכות ב-3 נוספים. אם נגיע ל-46 נוכל להרכיב ממשלה.

איש אינו יכול לחזות. אחוז לא מבוטל קובע עמדתו בשבוע האחרון.

ברם, בניגוד לעבר, אין עוד את הדחיה האוטומטית של יוזמת שלום. התגובה שיצר בגין נגדנו אינה קיימת עוד.

מורט: תוצאה כזו תאפשר לך להמשיך באותו כיוון?

שה"ח: בהחלט, ואף יותר מכך.

יתר על כן, בחירות יפתחו את שאלת ההנהגה בליכוד, והם חלוקים גם על נושא השלום. בגין ושמיר לא ראו עין בעין בענין זה. גם היום יש בליכוד אנשים החומכים בועידה בינלאומית.

המשרד

שיחת ח"כ דיניז עם מרפי

אורי ובמידת מה סורי - יודג'.
 אורי ובמידת מה סורי - יודג'.

קשבת אצל מיטרן ושיראק.

- אלה שיש להם ספקות רציניים לגבי יישומה ואשר חוששים שמשהו מהמרכיבים לא יפעל.

$\frac{1}{2} \text{ lb } 8 \text{ oz } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg}$
 $\frac{1}{2} \text{ lb } 8 \text{ oz } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg } 10 \text{ gr } 10 \text{ mg}$

33 $\frac{2}{3}$

על כן חשוב ביותר להבהיר ולהתקדם באותן נקודות שעדיין לא בהירות בין ע"י קונקרטיזציה של הנושאים שעדיין פתוחים ובין ע"י חיזוק פומבי לאותן ההבנות שכבר הושגו.

המזכיר אמר לח"כ דיניץ שהוא עצמו אמר דברים ברוח זו בהופעתו בפני איפא"ק. ח"כ דיניץ המשיך: שאין אנו מבקשים סיוע בויכוח הפנימי הנטוש בישראל. המערך מנסה לחזק את ההבנה שהוסכם עליה. יש לזכור שגם המערך לא ימליץ ללכת לוועידה בנוסח הסובייטי.

מרפי יש לזכור שחוסין מעוניין בתזוזה לפני פיסגה ערבית. ח"כ דיניץ מה ההערכה לגבי השפעת העמדה האירופית על ברה"מ.

מרפי האירופים זהירים מאד (very cautious). טינדמנס, שגילה פעילות, מסיים תפקידו השנוע ובוודאי כולנו נשמע עתה פחות מהקהילה. מה השפעת הדבר על הסובייטים? אין יודעים. והחשש הוא ממספר ההצהרות שממלאות את החלל, ככל שזה חשוב לישראל, הדבר מוסיף רוגז (irritants) בלוסקבה: מדוע, הם עשויים לשאול עצמם, עליהם להשתתף אם יש כ"כ הרבה הצהרות בכוון של צמצום סמכויות. מצדט היו הצהרות, אחת ראויה לציון בעת ביקור אסד לגבי יחסיהם עם ישראל. היו אחרות שאולי לא קשורות ספציפית לנושא אלא למכלול יחסי ארה"ב וברה"מ.

ח"כ דיניץ אחת האפשרויות היא קומבנציה של ועידה כלכלית ומדינית. בוועידה הכלכלית אפשר לדון באורח מולטילטרלי, כך שההבט המולטילטרלי לא יאבד מערכו. רעיון זה אולי יעשה הדבר קל יותר לסובייטים או לחוסין ואולי לשניהם באחד, מה גם שהסובייטים עשו משהו בהקשר לחובות סוריה ומצרים.

מרפי האם לא יראו זאת כטכסיס לסלקם מהתהליך המדיני? ח"כ דיניץ אך יתכן שהדבר יספק לחוסין הכיסוי המבוקש.

מרפי זו נקודה שכדאי לבחון אותה. האם לא הרחקנו לכת כולנו בדחיקת הסובייטים.

ח"כ דיניץ הרי אנו כולנו באותה דעה לגבי שיתוף הסובייטים. יש לזכור שאסור גם "להפסיד" את ישראל שהיא אחרי הכל 50% מהסכסוך. כולנו מעונינים במינימיזציה של תפקיד הסובייטים וזה אינטרס משותף לארה"ב ולישראל. כסכום כדאי לחשוב על שני דברים: (א) הקשר הכלכלי. (ב) להביא את הסובייטים לחשוב שניתן להגיע להתקדמות גם בלעדיהם.

33 $\frac{2}{3}$

גם חוסיין אינו מעוניין בתפקיד רציני לסובייטים. חוסיין יודע שישועתו לא תבוא ממוסקבה והוא מתנגד לשיתופם באורח סובסטנטיבי. גיבוי אירופי יעזור. מרפי אמר שראוי לחשוב על שילוב הרעיון הכלכלי.

ח"כ דיניץ הדגיש אסור לשנות את אופיה המוסכם של הועידה. היא מקובלת עלינו רק כפתיחה למו"מ ישיר בין הצדדים ולא מו"מ בנוסח הסובייטי.

מרפי אמר שזו גם עמדתם. הדגיש חשיבות הזמנתה של סוריה מנקודת ראותו של חוסיין, וכן הזמנתה של ברה"מ.

ח"כ דיניץ אמר שחוסיין יודע שאם יידחו תנאיה של ישראל היא לא תבוא. כשם שישראל ערה לתנאים הדרושים לבואו של חוסיין, הוא, בודאי, ער לכך באלו תנאים ישראל לא תבוא.

מרפי ציין שחוסיין אמר שאי אפשר ללא הזמנת הסובייטים. הוא יבוא אם הסובייטים יוזמנו אך לא ברור מה תהיה עמדתו אם הסובייטים יוזמנו ויסרבו.

ח"כ דיניץ שב והעלה נושא סוריה והנכונות להדברות האמריקנית לאור סגירת משרד אבו נידאל. ח"כ דיניץ שאל אם המהלך הזה מספק את דרישות האמריקנים להנתקות סוריה מן הטרור.

מרפי ציין שסגירת המשרדים מהווים רק צעד ראשון. אין המדובר בשינוי דרמטי והשליח המיוחד יבוא כדי להדגיש שהצעד הראשון אכן נעשה אך דרושים צעדים נוספים. היה לחץ סורי על קבוצות טרור אחרות הן בסוריה והן בלבנון.

ח"כ דיניץ אולי אין צורך למחר ולשלם לסורים בעד הצעד הראשון הזה אלא לנסות לקבל תמורה הרבה יותר רחבה מהסורים תמורת חידוש הקשר עם ארה"ב.

מרפי הדבר מקובל.

מרפי סיים ואמר שדבריו של ח"כ דיניץ תרמו למחשבה בכוון התהליך ויש לזכור שארה"ב אינה להוטה לשיתוף הסובייטים.

דף 1 מתוך 2
 עותק 11 מתוך 28
מושרד החוץ-מחלקת המשור

נכנס

102.1.1

* חוזם: 7,344 *

* אל: המשרד *

* מ-: רוש, נר: 781, תא: 300687, זח: 1300, דח: מ, סג: טב *

* נד: @ *

* טווי ביותר/מיווי *

* אל: מנבל מדיני *

* שיחת המזכיר-ח'נ' דיניץ *

* השיחה נערכה בעת ארוחת בוקר בבית המזכיר, התנהלה ברוח *

* ידידותית ביותר ונמשכה כשעה ומחצה. נוכחו צ'רלי היל *

* ורח'מ. *

* השיחה נסבה על החשיבות בקידום תהליך השלום וניצול *

* ההזדמנות הנוצרת והמזכיר שתף ניצו ביותר עתה לקדם *

* את התהליך. *

* דיניץ הדגיש את החשיבות בגיווש תמיכה אירופית שתביא *

* להתלכדות מדינות המערב סביב העמדה המשותפת של ארהב *

* וישראל ולמנוע אירועים בעמדתן של המדינות הנמצאות *

* בתהליך כמו ירון ומצרים. עמדה מערבית משותפת תקל על *

* הנסיונות לשכנע את בריהמ' להסכים לאופיה של העוידה *

* ולתנאים להשתתפותה. *

* שולץ אמר שבריהמ' בודאי לא תתנגד לתומ' ישיר ולא *

* כפייה אבל תעמוד על כך שנושאים מסוימים ידונו בפורום *

* העוידה עצמה וביניהם הנושא הפלשתינאי. דבר זה, אמר *

* המזכיר, אינו מקובל כמובן על איהמ' או על ישראל. *

* שולץ אמר שזה מספר שנים הוא מבקש לשכנע את בני שיחו *

* שיש להפריד את הטיפול בנושא הפלשתינאי ולפרקו כך *

* שבעיות תושבי יהודה ושומרון תטופל במסגרת הטיפול *

* בשטח זה ואילו הפלשתינאים בלבנון יטופלו במסגרת הטיפול *

* בנושא הלבנוני. *

1.1.501

2.2.1.1
1.8.1

1.1.501

X

* המזכיר אמר שהוא הרהר ארוכות בהיבט הישראלי של הועידה
* הבינלאומית. הוא בדעה שהשוב מאד שכאשר יתחיל הדיון
* המהותי יהיה בטיס לאומי ורחב לכן לאור החשיבות המכרעת
* שיש להחלטות בנושא. חשוב להתגבר על הספקות שיש אצל
* גורמים בישראל לגבי מחויבותה של ארהב לאופייה של
* הועידה. חשוב שיבינו בישראל שארהב וישראל תנסו
* את הועידה אם היא תורדר למצב שבו מתנגדות שתיהן. המזכיר
* אמר שלפעמים הוא מתקשה להבין את פשר ההתנגדות למהלך
* הצמוד לתנאים ברורים כלפי בריהמ' והיינו חידוש יחסים
* דיפלומטיים עם ישראל והגירת יהודים לישראל נניה שלאחר
* כתיחת הועידה מנסה בריהמ' לעוות את אופיה המוסכם
* ואזי כל העניין מתבטל. "מה רע בינתיים תשיג ישראל
* מבריהמ' את חידוש היחסים ועלויות יהודים תמורת שני
* ימי עבודה?"

* שולץ חזר לרעיון הועידה הכלכלית שהוא מחשיב מאד ואמר
* שיתכן שיכולה להיות ועידה מתמשכת שתעסוק בנושאים
* אלה, ויתכן שניתן יהיה לצרף אליה את אותן מדינות היכולות
* לתרום לנושא כגון גרמניה, יפן, ואולי גם סעודיה
* וכנורית.

* המזכיר אמר שעמדת בריהמ' תבדק בעת פגישת מרפי-פוליאקוב
* בשבוע הבא. הוסיף שבינתיים לא טובים מועד לפגישתו
* עם שברנדזה.

* ח'י"י דיניץ שאל על מגעי ארהב וסוריה והיקשה אם אמנם
* ניתקה עצמה סוריה מן הסדר. שולץ השיב שישנן הוכחות
* שאבו-נידאל סולק מסוריה אף כי הוא בנראה עבר לבקעה.
* ארהב אינה טבורה שסוריה מילאה כבר את כל מה שמצפים
* ממנה אן הוא בדעה שטוב לחזש את הדיאלוג ולבדוק אם
* אפשר להתקדם בכמה נושאים. שולץ העיר שזה רעיון גרוע
* להוציא שגריר ממקום כהונתו והוסיף שאם מישאו בעתיד
* יציע לו להוציא שגריר הוא לא יקבל את עצתו. שולץ
* אמר שוולטרס יסע למוסקבה ב-2/7-1 בנושאים אומ'יים
* ומשם ימשיך לזמשק. אם בזיקותיו תבאנה לתוצאות חיוביות
* הוא, שולץ, ישקול אפשרות התקדמות נוספת ביחסים.

* ערן

* את: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, מצפא, ר/מרכז, דמ, אמן

4/6

מרפי שאל על ועידה לגבי הסכם ביניים לח"כ אבן ציין שאמנם זה יותר קל אך הוא מבין שזה יוכל לקרות רק אם יש הסכם קונצפטואלי לגבי סוף הקו. ומרפי אמר שציין זאת לשר יעקבי ואמר שאינו צופה שירדן תשב בוועידה ללא תמונה לגבי הסכם סופי. חוסיין משוכנע שצפויים ימים אפלים יותר לממשלתו אם לא יהיה מו"מ. יש עליו איום של פטגה ערבית שאולי תקצץ מסמכויותיו. אשר לסובייטים אמר מרפי שבשיחות ברמה גבוהה שולץ או ארמקוט עם עמיתיהם, הנושא מועלה בצורה כללית. יש אמנם נכונות אולי להיות יותר מדויקים אך הסובייטים משפרים עמדתם באורח כללי באזור. הם מצטיירים כמסייעים לאחדות הערבית. לשאלת ח"כ אבן לגבי הסכם בענייני ספנות השיב מרפי שארה"ב תוכל לשייף עם הסובייטים בניו יורק או לגבי זרימת הנפט ולגבי קיצוץ אספקת נשק אך לא בענייני ספנות כי אינם רוצים לתת לנוכחות הסובייטית ליגאליות. ח"כ אבן ציין שבעוברו בפור אופ. קיבל מהם תשובה מגומגמת ומרפי ציין שלבריטים יש נוכחות : 3 ספינות ולצרפתים 2.

ווילקוקס שאל האם יש קו ברור במפי העבודה לאן יוביל המו"מ האם לכוון הפונקציונליות או לכוון תכנית אלון למשל. השיב ח"כ אבן שהוא מעריך שהכוונה היא להיכנס לתוכן ק"ד אך ללא השם (שלא רצוי לחוסין) והכוונה היא להפחתת נוכחות ישראלים בשטחים והעברת לרשות ערבית אחריות מקסימלית. מרפי אמר שמה שנאמר כאן יכול אולי לעניין הירדנים כלומר שלב אי קצר שידבר כללית על חזרת שלום. שלב ב' דיון מעשי והוועידה נחוצה כדי לתת לכך עיגון של "לגיטימציה" כי אם ייכשלו השיחות יהיה לו אליבי לשוב ביתר בטחון ולומר "ניסיתי".

ח"כ אבן ציין שאין סימטריה בעניין בעוד ישראל מדינה אוניטרית הרי של חוסיין יש "משפחה" מדינו שצריך לרצות, וביניהן סוריה... מרפי ציין שסוריה הפסיקה להתמין פצצות בעמאן אך עדין אין הוכחה שיש הסכמת. ח"כ אבן מה שקרה באלג'יר הוא נסיגה (SETBACK) ומרפי השיב שהאימפקט של אלג'יריה שלילי מבחינתנו אך אולי שלב אלג'יר הוא שלב עובר ועל כך הוסיף וילקוקס שהסובייטים אמרו לקדומי שיש להכיר בעובדות חדשות יותר מאשר לדבוק בסיסמאות ישנות.

102.1.1

מצפ"א

פגישת המנכ"ל המזיני - המילטון

1. ב-12 נפגש ד"ר ביילין עם יו"ר ועדת המשנה לאירופה ומז"ת. השתתפו המורשה לויין ועוזר, רוב צוות ועדת המשנה ומצידנו - השגריר, הציר, למדן והח"מ. הנושא המרכזי היה התהליך המדיני. עוד נדונו המצב בשטחים והשלכות הסיוע האמריקני באמצעות ירדן, המצב בלבנון, הלבאי וחלופותיו ופרשת אירן - קונטרס. הפגישה נמשכה כשעה באווירה נינוחה וגלויה.

2. התהליך המדיני - בפתח הישיבה סקר המנכ"ל את מסעות מרפי, התגובות שמצא בירדן ובמצרים ותקוותו שימצא מכנה משותף מעודד; חשוב שמרפי יחשוב על תוכנית ולוויז בני יישום ולא כבעבר עת לא יצא מהאזור עם משהו ספציפי. המילטון שאל האם פירוש הדבר שישראל רוצה שארה"ב תדחף במרץ את תהליך השלום (ייצוג פלסטינאי, ועידה)? המנכ"ל השיב שתהליך לא יצליח בלי ארה"ב, עליו להתבסס על שטחי הסכמה ויש כאלו, אך לא רצוי שארה"ב תכפה תוכניות. המילטון אמר שחשוב שישראל תבהיר למרפי באיזו מידה נרצונה שארה"ב "תדחף" - דבריו בשובו ישפיעו על המשך מעשי ארה"ב: תדחף חזק רק אם מדינות האזור יבהירו שזה רצונם, כאשר נטיית מחמ"ד והמזכיר כעת - לא לעשות זאת, אך לא מחוץ חוסר עניין. כעת מתחילים לראות איתותים מממשלות האזור והמילטון רואה חשיבות בביקור בהקשר זה. לויין הוסיף שאולי מסקנת הלואי היא שעל ארה"ב לדחוף עם מסר ספציפי. המנכ"ל שוב אמר שלא מדובר בדחיפה באמצעות כפיה אלא במעורבות ארה"ב, שבלעדיה לא יקרה דבר. לויין ביקש לדעת את נקודות ההסכמה המזוהות. המנכ"ל הביא כדוגמא פורום בינ"ל שלא יהווה תחליף לשיחות ישירות ונטול וטו על תוצאות מגעים כילטרליים. לנו אין צורך בפורום כזה - היה רעיון ירדני, מצרים התנגדה בחילה אך כעת רואה זאת כמפתח. אם ישראל תתבקש, תסכים בחנאי של יחסים דיפלומטיים עם בריה"מ ועליה ברמת 73. זוהי דוגמא בה הקונצנזוס אינו די חזק, וארה"ב תוכל לקדמו. יש שאלה לגבי ייצוג פלסטינאי ולדעתו נוסחה ק.ד. הטובה ביותר - מדובר באישים שלא יהיו בובות של ירדן או של ישראל אך לא מאשייף כי לכך לא נסכים. אלו שתי השאלות: פורום וייצוג. אם נתחיל בראשונה ונגיע לשניה ונלחץ על ברחל לקבל תנאינו למעורבותה, יכולה להיות התקדמות.

Alc	Pn	1003 d	1000 d	1000 d	1000 d	1000 d	1000 d	1000 d	1000 d
4	3711	2	4	1	3	1	3	2	

2/2 218

ס ו פ ס ס ב ר י

דפוס... 2. מתוך... 2. דפים

סודי סוג בטחוני

דחיות

תאריך וז"ח

סעי' מנהל

סעי' מנהל

3. שטחים - המילטון שאל על המצב בהם, האלימות, יעילות הסיוע באמצעות ירדן, תשובת המנכ"ל: זוהי אשליה לחשוב שמעורבות ירדן ויתר הצעדים ייצרו מחנה פרו-ירדני בישיע אלא שיכול לצמוח זרם פלשתינאי יאחר מתון. חשוב להעביר כספים באמצעות ירדן (ולא הקונכ"ל בירושלים) כדי להראות שירדן יכולה *to deliver*. אף שמדובר בסכומים קטנים הם מחזקים את ראשי הערים הממונים בכך שמספקים להם משאבים, ויוצרים מצב שיש מה להפסיד. סקר בקצרה המגעים עם האירופאים בנדון. אמר שכעת שקט בשטחים אך מדובר בגלים ויתכן שלקראת תהליך השלום שוב יהיו מהומות.
4. לביא - לויין אמר שבעת הגלילה שמעו תמיכה חד משמעית, שאל אם זו עדיין קיימת. המנכ"ל השיב שנשקול את החלופות ברצינות (אלו תוארו קצרות) וזה לא יקח "ימים" כדברי שהב"ט, ולכן יהיה מוקדם לענות. נדונו שאלת סוג המסמכים ומדוע אינם מותרים לפרסום כאשר לויין סבור שעדיף שהדיון יהיה פומבי.
5. איראן - קונטרס - לויין התעניין בהשלכות הפרשה על הפוליטיקה הפנימית בארץ. המנכ"ל הסביר מדוע אין ויכוח על כך ותאר תחושתו שעשינו מעשה טוב ואנו מואשמים במשהו בלתי מוגדר. הוא עצמו אינו מוסמך לטפל בכל הנושא אך הבטחנו לסייע בחקירה על היבטיה - אין לנו מה להסתיר.
6. לבנון - לבקשת המילטון תאר המנכ"ל את הנעשה שם והשלכותיו על ישראל, לרבות החלטות מעמד סוריה שהצמצם יכולת הוטו שלה כלפי ירדן ותהליך מדיני. לשאלת המילטון מה ארה"ב יכולה לעשות השיב שאין לנו עצוח חכמות בהקשר הלבנוני, בגלל הקואליציות המשתנות לא ניתן לנחש ולשער מה ילד יום. בתשובה לשאלה אמר שאינו רואה שיפורים בתיפקוד ממשלת לבנון.

טובה הרצל

103-501

W

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

2 תרן 2 דף *
24 מתרן 10 שרתק *

*אנשי שיהי חזרו לכושא ההנהגה הסובייטית ואמרו שבנדון
*העליון שלה היו אמנם שינויים אך במישורים הבירוקרטיים
*עדיין לא חל שינוי בן שלעיתים יש ניגודים בין הדברים
*הנאמרים על ידי שני המישורים האלו.

*חלק מהשיחה הוקדש למצב שיתהווה אם הסובייטים לא יתנו
*השירות חד משמעות (והתחשבה היתה שכן יקרה) ביולי
*היתה הסכמה שבמקרה כזה יתכן מאוד שהוסיין יענה להזמנה
*ויטע למסקנה על מנת לוודא בעצמו שאין הסובייטים
*נרתנים תשובות שעמן אפשר להתקדם ברעיון כינוס הרעידה
*הבינלאומית. היתה גם הסכמה שאם התרשמותו תהיה שהסובייטים
*אינם מוכנים לטיעו בבורן הנדרש בהם הוא יהיה מוכן
*ללכת על מתרונות אחרים, אנשי המועצה הבתירו כי יצטרכו
*לדאוג שגם שאלותיהם וגם שאלות חוסיין לסובייטים יהיו
*זהות למדי כך שניתן יהיה לקבל רושם אחיד ככל האפשר
*מהתשובות.

==370*

*תפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, מצפא, אירג, ר/מרכז, ממדרס, אמך

-1-

יד' סיון תשמ"ז
10 ביוני 1987
723

אל : דוד מתני, היועץ המדיני, השגרירות וושינגטון

מאת : ס/מנהל מצפ"א

הנדון : פגישות הירש והוצלמן במשה"ח

א. ביום ב' ה- 8/6 קיימו ג'ון הירש המיועד להיום ראש דסק ישראל במחמ"ד, וסגנו ג'ון הולצמן פגישות במשרד עם המנכ"ל המדיני י. ביילין, המנכ"ל א. תמיר, יועץ השר נ. נוביק, היועמ"ש ר. סיבל. אירחם לא"צ - ראש מח"ד א. לוין. בפגישות נכח ג'ו סאליבן משג. ארה"ב וכן ד. אפרתי והחמ"מ.

ב. להלן סיכום הפגישות : (סיכום הפגישה עם היוהמ"ש - בנפרד).

1. הפגישה עם המנכ"ל ביילין

ביילין סיפר כי מטרת נסיעתו לארה"ב היא לפגוש אנשי השגרירות ולפגוש את ארמקסט ומרפי לפני שיפגשו עם פזליאקוב.

לשאלת ביילין על מדיניות ארה"ב בנושא השייט במפרץ, סיפר הירש כי טרם עזיבתו את ארה"ב הוחלט על REFLAGEIG את האניות בדגלים אמריקניים ואירגון שיירה (CONVOY) לליווי האוניות. (מדובר ב- 4-5 ימים בחודש) שפרשת STARK תפגע בהחלטה.

ביילין סקר תהליך השלום: נראה כרגע שירדן ומצרים ימשיכו לעמוד מאחורי מה שהוסכם עימן עצדה. לצורך התהליך הפוליטי הפנימי, חשובה עמדת הסובייטים והבהרתה. מבחינה פנימית האופציות העומדות בפנינו הן : מציאת פשרה בין שתי המפלגות הגדולות בנושא המשך תהליך השלום; בחירות מוקדמות; המשך המצב הקיים. להערכת ביילין אם יושגו אבטחות (ASSERAUCES) לגבי הסובייטים והועידה הבינ"ל, הרי שתאורטית אפשרית השגת פשרה בין המפלגות הגדולות. לגבי עמדת הסובייטים, העיר הירש כי יתכן אמנם שהם (הסובייטים) מעונינים בהשתתפות בועידה בינ"ל אולם הביע ספק לגבי האפשרות שיציגו עמדה מלאה בשיחות עם מרפי או יתנו תשובות חותכות כפי שישראל היתה רוצה לשמוע. על כך העיר ביילין כי קשה לדעת במה בדיוק מעונינים הסובייטים. הם דוחפים את סוריה לכוון אחד ואת אש"פ לכוון שני ומצהירים הצהרות שונות לגבי מידת תמיכתם בועידה.

-2-

הירש הסכים כי (בנקודת) הסובייטים אין תשובה נחרצת, מכל מקום הסובייטים מעוניינים בהשגת הסכם לפירוק נשק עם רייגן תוך ה-20 חודש הקרובים ולכם אינם יכולים להרשות לעצמם להיות מאד EBLIGEANT בנושא המזה"ת.

לדברי הירש קיבל בעת ביקורו בירדן הסבר מעניין (שאיננו בהכרח מדויק לדבריו) לפיו "הסובייטים יביאו את אש"פ לשולחן המו"מ. זו תהיה תרומתם (CONTRIBUTION)". הירדני, בן שיחו של הירש אשר התייחס בכך לביקור וורונצוב בירדן סיפר כי מצאוהו פתוח וגמיש. הירש אמר כי התרשם בעמאן שהירדנים באמת מעוניינים לבוא למו"מ וכי הם חוששים מהתדרדרות המצב בגדמ"ע תנועת אנשים לירדן והווצרות בעייה דמוגרפית בירדן ובגדמ"ע.

הירש ביקש לדעת כיצד נתפסת עמדת ארה"ב בישראל בנוגע לועידה הבינ"ל. ביילין התייחס להצעת דובר מחמ"ד לדיון 20 שנה למלחמת ששת הימים ואמר שהוא מבין כי אין התלהבות יתרה אך כרגע זוהי האופציה הקיימת (ו. בי"ל) וארה"ב תנסה ללכת בכוון זה. לדעתו זוהי עמדת ארה"ב והוא בהחלט יכול לחיות עמה.

הוא הוסיף כי מוקדת מבטנו הדבר האחרון שישראל מעוניינת בו היא שארה"ב תאיץ או תדחוק בנו (WILL PUSH US) שכן זה יהיה COUNTERPRODUCTIVE ובעייתי. הירש אישר שאכן זו גם גישתו של שולץ לאפשר לישראל להתמודד עתה עם הבעיה.

ביילין העלה את פרשת החוקר המיוחד וולש ואמר כי ישראל איננה יכולה להסכים לאפשר בקשתו לראיון האנשים. אין זה מתקבל על הדעת ששאלת שת"פ בין מדינות תהפוך לבעייתם של אנשים פרטיים כביכול המוזמנים להיחקר ע"י שלטונות ארה"ב. איננו יודע להיכן יוביל הדבר אולם יש בישראל קונסנזוס בנושא ולא נוכל כאמור לאפשר הראיון. בתום השיחה הועלה נושא דמו"פ. ביילין אמר כי הוא תומך בהנמכת פרופיל היחסים. כן הוסיף כי ההחלטה הקשה והיקרה ביותר התקבלה כבר לפיה לא יחתמו חוזים חדשים.

2. הפגישה עם נ. נוביק

נוביק פתח, לבקשת הירש בסקירת המצב הפנימי מאפשרות הקדמת הבחירות. כן התייחס לעובדה שהקבינט לא הצביע בנושא המשך או ביטול תהליך השלום ומכל מקום התהליך נמשך. להערכת נוביק הכשלון העיקרי של המהלך היה שישראל לא העבירה לארה"ב הסבר מלא על המצב הפנימי בישראל וקיומם של שני דיונים נפרדים בציבור - זה העסק בעצם חיובה או שלילתה של הועידה הבינ"ל, וזה העוסק בעובדות, דהיינו מה הוסכם כבר עם הירדנים מהי עמדת האמריקנים והאם התקיים כבר דיון במהות (דבר שלא היה). לפיכך התערבותה של ארה"ב, מן החוץ, בענייני פנים גרמה נזק. הדיון עדיין נמשך, וטרם הועבר להערכתו מסר ברור לציבור באשר לעובדות.

-4-

הפגישה עם המנכ"ל א. תמיר
המנכ"ל ציין כי ישראל נצבת בפרשת דרכים בנושא תהליך השלום.

השאלה היא אם ארה"ב מאמינה שנוצרו התנאים לתהליך כזה ומידת רצונה ביוזמה משלה.

יוזמה כזו (וכקודמות לה) עשויה ליצור בעיות פנים בישראל אך הינה הכרחית.

ועידה בין"ל כמסגרת חשובה לשם השגת שלום כולל. שלא יושג ללא שיתוף סוריה והמעצמות.

לתהליך השלום שני שלבים :

הראשון - תקופת מעבר בה מהווה הבטחון מרכיב עיקרי והיכול להעשות בנפרד עם המדינות השונות.
בשלב זה ייווצרו התנאים לפתרון של קצת ולגבולות קודעים שיושגו בשלב השני כאשר 242 מהווה בסיס.

באשר ללבנון קיימות שתי בעיות עקריות ⁷³⁶א. יציבות הסטורית ללא קשר לישראל ומניעת התקפות טרור לרצועת הבטחון וממנה לישראל.

הפתרון לבעיות הבטחון היא הסכם לקווים אדומים עם הסורים בדומה לזה השורר כיום ברמת הגולן.

ועידה בין"ל אליה תצטרף בבוא הזמן סוריה עשויה ליישר בעיות הבטחון אף בלבנון.

אין שינוי קצוני בתהליך הנורמליזציה עם מצריים. קיימת אטמוספירה נורמלית ורמת ציפיות נורמאלית. השלום עם מצרים עלול להפגע אם יגיעו המצרים למסקנה שאין סיכוי לתהליך השלום, כאשר קפאון בתהליך השלום עלול לגרום להתדרדרות.

המנכ"ל הזכיר סלוק הגורם בטבא.

בתשובה לשאלת הולצמן בנוגע למעורבותינו אצל הגופים הפועלים בלבנון הדגיש המנכ"ל כי אין ש"פ אופרטיבי עם גופים אלה.

הולצמן הזכיר כי בביקורו בדמשק התרשם כי אבו-נידאל ואנשיו עזבו מרצונם הם אך גם הסורים מעודדים אותם לצאת.

UNITED STATES DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT
WASHINGTON, D. C. 20250

MEMORANDUM FOR THE RECORD
SUBJECT: [Illegible]

[The following text is extremely faint and largely illegible. It appears to be a memorandum detailing land management activities, possibly related to a specific project or area. Key words that are partially visible include "Bureau of Land Management", "Department of the Interior", and "Washington, D. C.".]

-3-

עם זאת, העובדה שאין אלטרנטיבה ועצם אפשרות קיום ועידה חדרו לדעתו לתודעת הציבור. ניתן יהיה לבדוק ולאמת זאת אולי באמצעות עריכת משאל עם. זה די מרתיע שכן לא נעשה בזה שמוש קודם כלן, ומשאל עם הוא מכשיר שאיננו כל כך בשימוש בידי מדינות דמוקרטיות, אולם משאל כזה עשוי לסייע ביצירתו מחדש של מומנטים.

לשאלתו של הירש כיצד נתפסת עמדת ארה"ב השיב נוביק כי לא קיימת בציבור הישראלי הבנה ש"מדובר באינטרס אמריקני ולפיכך ארה"ב בועידה".

הבעיות שהתעוררו בהקשר לעמדה האמריקנית היו שאם אין מדובר בכפיה, כיצד חוזרת ארה"ב שוב עם תכנית רייגן. וכן אם הנושא של לא נידון, דברי שולץ סתרו זאת. לגבי השטחים סיפר הירש כי ביקר בשכם ובחברון וראה הפער הגדול שבין ההתנחלויות המשגשות לכפרים הערביים וחוסר השקט האיזור. אמר כי ישנה דאגה גוברת ב-NEA שהמצב ילך ויחמיר.

הירש סיפר על ביקורו בירדן מצרים וסוריה ועל רצונם להתקדם במיוחד של השתיים הראשונות. כן התלונן על כך שירדן איננה זוכה לתמיכה בקונגרס. נוביק השיב כי באשר לסוריה יש לנו ספקות באם אסאד מוכן MORE THAN TO TOLAROTE THE PROEESS ובאשר לירדן, הרי שכל שחוסין יבהיר עמדתו בצורה ברורה יותר ותמורתו בועידה בינ"ל ופתרון הסכסוך. כך יזכה ליותר תמיכה הן בקונגרס והן בישראל.

בנושא ברה"מ, עמדתו של שה"ח פרס היא כי איננו חושב שיש שינוי בעמדה הסובייטית אלא שמעמדן של עמדות שמרניות השתנה ויש עתה יותר סובלנות כלפי דיעות נוספות, פחות נוקשות.

לדעת נוביק, ברה"מ מגלה גמישות מסויימת למרות שלא הספיקה לעבור תהליך אינקובציה כמו ירדן ומצרים ויש לאפשר לה לעבור תהליך זה. הביא כדוגמה את הועידה הבינ"ל שברה"מ בתחילה עמדה על קיומה ואילו עתה כבר לא. וכן שינוי עמדתה בנושא הועידה הכופה. לא נראה לו שברה"מ תרצה לחתור תחת הועידה בצורה אינטנסיבית. לדעתו ברה"מ נמצאת עתה בתוך תהליך האינקובציה ולכן תמכנו במפגש מרפי-פוליאקוב.

בסוף השיחה אמר נוביק כי למרות שהמאבק הוא עתה פנימי, חשוב שארה"ב תמשיך להביע מחויבותה לעניין. בהקשר זה ציין כי הודעת דובר מחמ"ד לציון 20 שנה לששת הימים, היתה מועילה, הירש הגיב באמרו כי ארה"ב WILL CANTIRUE TO EXPLOREIT

Continued

ב ב ר כ ה,

יהודית ורנאי

העתק: לשכת המנכ"ל המדיני, י. בליילין
לשכת המנכ"ל, א. תמיר
היועץ המדיני לשר, נ. נוביק

THE SECRETARY OF DEFENSE HAS REQUESTED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF BE ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE
JOINT CHIEFS OF STAFF HAVE BEEN ADVISED THAT THE

1987-06-02

22:28

102.1.1

1

1480126

01

ט ו פ ס מ ב ר ק

שגרירות ישראל / רושינגטון

דף 1 מתוך 2 דפים

גלוי

סוג בטחוני

מידי

דחופות

1500 22 ביוני 87

תאריך/ז"ח

מס' מברק

1/2

אל: המשרד

069

אל: מצפ"א, ממ"ד

ארה"ב - מז"ת

ראו נא הניתוח דלהלן ב National Journal (30.5.87).

יוסי גל

סמ"ג 2
גל 3
גל/א 1
גל 2
גל 1
גל 4
גל 1
גל 1
גל 2

69 2/2

FOREIGN POLICY FOCUS/CHRISTOPHER MADISON

PLO? Hell, no! Secretary of State George P. Shultz, as he led the audience through that cheer at the American Israel Public Affairs Committee (AIPAC) convention in mid-May, showed that he was not as stuffy and somber as his image. He also strengthened a lot of friendships at AIPAC by attacking the Palestine Liberation Organization. But his giddy performance may have been poorly timed, according to some Middle East experts. At a time when the United States should have been using its diplomatic muscle to urge Israel to endorse an international peace conference, they believe, Shultz was instead proudly flying his pro-Israel colors. Does the Reagan Administration really wonder, one of these experts asked, why it cannot get Egyptian President Hosni Mubarak or Jordan's King Hussein to visit Washington these days?

The Administration's efforts in the Middle East since the Iran-contra revelations have been aimed at one thing: to restore the credibility that was badly damaged by the scandal. It's the reason it pushed for the international conference, knowing that it was less than an ideal vehicle for peace talks between Jordan and Israel. It's the reason for a stepped-up U.S. role in protecting Persian Gulf shipping. And it's the reason for recent U.S. overtures to Iraq and Saudi Arabia.

The United States is not working in a vacuum in its efforts to reestablish its clout in the Middle East. These efforts come at a time of intense Soviet diplomatic activity in the region, perhaps the most significant Middle East diplomatic development in almost 15 years. The Soviets have managed to make participation in an international conference tentatively acceptable to the United States; they have played a role in protecting Gulf shipping and have persuaded some of their critics that they are willing to plan a withdrawal from Afghanistan, under the right conditions. So far, the Administration's attempts to outmaneuver the Soviets on these points have been unsuccessful.

Bad luck can be blamed for some of this. Efforts to demonstrate the U.S. commitment to the safety of shipping in the Gulf were obviously undercut by the attack on the U.S.S. *Stark*—and by the ship's apparent inability to defend itself. Once again, as has happened so often during the Reagan Administration, military operations appear to be conducted by the gang that couldn't shoot straight—or shoot at all. (For more on the incident, see this issue, p. 1415.)

But that's only part of it. Administration attempts to shore up relations with Saudi Arabia—one road to renewed credibility—were torpedoed when charges arose in Congress and from some quarters of the Pentagon that the Saudis did not help out in the *Stark* incident, despite being asked. This charge, lodged only through the rumor mill, has led to an open debate about whether the Saudis should have been expected to engage the Iraqi fighter on behalf of the United States or whether the Saudis' mission was solely to protect the nearby U.S. Airborne Warning and Control Systems aircraft. While the debate raged in the Pentagon, the Administration felt it was too risky to submit to Congress a proposal to sell the Saudis replacement F-15 air-

craft. This was hardly a show of strength on President Reagan's part.

The Administration's critics, including some who favor selling weapons to Saudi Arabia, believe that even before the *Stark* incident, it was poor strategy to plan a Saudi sale at this time. There is no way that U.S.-Saudi relations can be considered in a rational atmosphere as long as the two select committees investigating the Iran-contra affair are hearing testimony about how the Saudis helped finance the Nicaraguan contras behind Congress's back in 1984 and 1985. An Arab source noted another Reagan blunder—the apparent plans to submit the Saudi sale to Congress when AIPAC's members, in town for their meeting,

were already scheduled to be dropping by congressional offices.

A well-informed congressional source said that as badly damaged as the Administration's credibility is, the "jury is still out" on whether its restoration efforts will succeed. At a minimum, the United States must be able to demonstrate that it can fulfill its commitment to protect Persian Gulf shipping without a repeat of the *Stark* fiasco. Beyond that purely military question are a series of political minefields involving internal Israeli politics, U.S.-Israeli politics and AIPAC politics.

From a purely symbolic viewpoint, the Administration would be helped by a successful transfer of F-15s to Saudi Arabia. Despite the decision in late May to hold off on the sale, some sources are predicting that the issue is far from dead and that the Administration, if it waits until a propitious time and can make a cogent case, can prevail.

What of the peace conference: Is it dead? "Certainly not," an Israeli source said. And despite the setbacks, Richard W. Murphy, assistant secretary of State for Near Eastern and South Asian affairs, told reporters recently that he would soon meet with Soviet officials to discuss their potential participation. But it is also clear that Israeli Foreign Minister Shimon Peres's plan to force an election over the issue was based on fanciful estimates of the strength of his coalition, at least so far. King Hussein, for example, is said to feel "out on a limb" based on Peres's promise that he would dissolve the government if necessary to force the issue to a vote. Peres has not yet delivered. But the Israeli source said it is far too early to write off such a conference, if only because Peres feels so strongly about it.

U.S. credibility on this and other issues depends on how the Administration plays its cards. One view is that Shultz could have helped Peres force an election over the issue if he had not been so fearful of appearing to meddle in Israeli politics. Some believe he was intimidated by former ambassador to the United States Moshe Arens, who secretly visited Washington this spring to warn Shultz to stay neutral on the issue. Another theory is that Shultz is highly skeptical of any Soviet involvement in the conference and is unwilling to push the Israelis into it. Whatever the motives, the picture is the same: The United States remains an uncertain actor in a volatile region, and needs both luck and skill if it is to be taken seriously. □

Uncertain Actor

Richard A. Bloom

81

שגרירות ישראל / וושינגטון

אל: המשרד

 $\frac{1}{3}$

Q56

תאריך: 7/1"ח

מס' מברק

אל: מצפ"א

ועידה בינלאומית

להלן מאמרו של ולדימיר פטרובסקי, סגן שר החוץ הסובייטי, שהופיע ב-LAT

. 29.5.87 1

10/11

יוסי גל

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

56

2/3

HEADLINE: MIDEAST PEACE CONFERENCE IS POSSIBLE;
MAIN GOAL MUST BE A BROAD SETTLEMENT PROTECTING ALL STATES

BYLINE: By VLADIMIR PETROVSKY, Vladimir Petrovsky is deputy foreign minister of the Soviet Union. His commentary was provided by the Novosti Press Agency.

DATELINE: MOSCOW

BODY:

The persistent conflict in the Middle East often leads to fallout in other regions and the world as a whole, while the possibility of nuclear weapons appearing in the region may turn political fallout into radioactive fallout. Considering this, the time factor acquires crucial significance.

(c) 1987 Los Angeles Times, May 29, 1987

A fair peace in the Middle East, which would guarantee safe existence to all states of the region, can be achieved only by collective effort. It is time to take resolute political action at all levels. Today, a Middle East conference with the participation of all interested parties and the attendant prospect of guaranteed peace is not just a wish, but a quite real possibility.

There exists a kind of international consensus in favor of its convocation. But to be successful, such a conference should have a clear goal -- to reach a comprehensive settlement. Incompatible with this task are any attempts to use the conference just for settling specific issues, to sidetrack it from the main goal, or use it as a trial.

Genuine settlement should include the discontinuation of the occupation of Arab lands, and an end to the impermissible discrimination against Palestinians who have the right to self-determination and the right to a homeland.

Naturally enough, a settlement formula should reliably ensure the security of all states in the region, including Israel.

Experience has proved that Israel's attempts to guarantee its security by aggression and intimidation of neighbors is a fallacious and myopic policy, all the more so since it is aimed against 200 million Arabs.

We recognize that Israel, like any other state, has the right to peace and a safe existence, but we are firmly convinced that the way to those goals is through honest participation in collective efforts to settle the Mideast conflict.

We see a possibility of a change in our relations with Israel. We do not consider the absence of relations with that country normal. They were severed through no fault of ours, but as a consequence of Israeli aggression against the Arabs. However, normalization of Soviet-Israeli relations is impossible outside the context of a Mideast settlement.

56

3/3

All interested parties, including, of course, the Palestine Liberation Organization, should take an active part in the proposed conference. They should engage in a collective search for mutually acceptable solutions on the basis of respect for the lawful interests of all the countries in the region. Compromise and solutions that now seem unlikely may turn out to be quite possible because of bilateral meetings that could be conducted on a par with multilateral ones within the conference framework.

An appeal to hold such a conference could be made by the permanent members of the United Nations Security Council, which have the necessary powers by virtue of their special responsibility for the maintenance of universal peace and
(c) 1987 Los Angeles Times, May 29, 1987

security.

It is time to take measures to ensure the freedom of navigation in the Persian Gulf. Of course, one cannot fail to see the threat posed to the freedom of navigation by the Iran-Iraq War. But even now this problem could be approached from a different angle.

The Persian Gulf is part of the Indian Ocean. The countries using those waters could start multilateral talks to draft guarantees for the safety of sea lanes in the Persian Gulf, the Strait of Hormuz and the rest of the ocean, as well as guarantees securing the sovereignty of the coastal countries over their natural riches.

Why not also try to ensure the safety of air routes over the Indian Ocean, agree on ways to combat terrorism in the air and on sea lanes? Implementation of the U.N. decision to hold an international conference on the Indian Ocean as a zone of peace in 1988 also would facilitate the efforts to ensure freedom of navigation in the Persian Gulf.

Urgent action should be taken to stop the tragically senseless Iran-Iraq War. Here again a political solution is the only alternative. An important role in this respect can be played by the U.N. Security Council. In this context U.N.

Secretary General Javier Pérez de Cuéllar's proposal for a special session of the Security Council, with participation by the foreign ministers to discuss ways of terminating this war, deserves every support. Naturally, such a session should facilitate the cessation of the conflict.

It is necessary to understand that all these questions cannot be settled politically without the United States. We realize that the Soviet Union and the United States have lawful interests in the Middle East. These interests are related to economic and other issues, not with issues of privilege, domination, subjugation or involvement of states in military blocs.

We believe that good will and reason will prevail in the U.S. approach to the Middle East, as these qualities always have been stressed by outstanding U.S. politicians and thinkers at other crucial moments.

102.1.1 תאריך סוף

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

ה' בסיוון תשמ"ז
2 ביוני 1987

- 690 -

אל: הציר, וושינגטון

מאת: מצפ"א

הנדון: הרצאת השגריר פיקרינג באוניברסיטה העברית

רצ"ב רישום ההרצאה שנשא השגריר פיקרינג ב-21.5 באוניברסיטה העברית בה הוא מבהיר את המדיניות האמריקנית לגבי ישראל והסכסוך הישראלי-ערבי.

זהו מסמך מעניין שיש לקראו בדקדקנות כי גם אם אינו מחדש הרי הוא חוזר ומפרט המדיניות האמריקנית העקבית שמאז תכנית רוג'רס או בגלגולה החדש, תכנית רייגן, לא נשתנתה.

הערותיו לגבי פרשיות פולארד, אירן, יהודי בריה"מ, דרא"פ, התהליך המדיני והיחסים הביטורלים מאלפים.

ב ב ר כ ה,

אג סל

לאה סידס

1.7.201 200 200

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

**

N

102.1.1

חוזם: 1080,6

אל: דוש/69

מ-: המשרד, תא: 020687, דח: 1451, דח: ר, טג: ש

נד: 8

שמור/רגיל

למון

א.ד. 693

לפני כשבוע היתה ידיעה ב'על המשמר' כאילו יש יזמה בבתי
המחוקקים שמעורב בה גם דול להחתיים מורשים וסנטורים על
נוסח המתנגד לוועידה בינ"ל או לפחות לשילובה עם
בריה"מ.

אנא הודיעו אם הידיעה היתה נכונה, אם יזמה כזו עולה
קיומם ופרטים אחרים שתצליח לגלות.

מנהל מצפ"א

טש

תפ: שהח, מנכ"ל, ממנכ"ל, מצפ"א, ר/מרכז, אמד

11-1-50

11-1-50

Handwritten notes and signatures in the top right corner.

11-1-50
11-1-50
11-1-50

11-1-50

11-1-50

11-1-50

11-1-50
11-1-50
11-1-50

11-1-50
11-1-50
11-1-50

11-1-50

11-1-50

11-1-50

102.1.1 תאריך אה

1987-05-24 19:43

1 1480126 02

30

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 1 מתוך 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

המשרד

מיידי דחיפות

תאריך/ז"ח 241200 מאי 87

1/3

594

מס' מברק

אל: מצפ"א, מ"מ

ועידה בינלאומית

להלן מהניו-יורק טיימס היום 24.5.87.

יוסי גל

2 3 2 1 2 1
שהם הם הם הם הם הם
סניף בן בן בן בן בן
1 1 1 1 1 1

המנהל/מנהל

Another Mideast Conference Is Crucial

By Abba Eban

JERUSALEM

In his book "Years of Upheaval," Henry A. Kissinger wrote: "The Geneva conference of 1973 opened the door to peace through which later Egypt and Israel walked, and through which it is to be hoped that other nations of the Middle East will walk in the fullness of time."

This far-reaching claim for the only international conference ever convened on the Middle East is not exaggerated. President Anwar el-Sadat declared that the peace treaty between Egypt and Israel could never have evolved without the Geneva conference and the disengagement agreements of 1974 and 1975.

Before I went to Geneva to head the Israeli delegation, Mr. Kissinger had a great deal of persuading to do in Jerusalem. Israelis as heirs of the Jewish experience are more aware of dangers than of opportunities. The parties that now form Likud were warning us in virulent language that our mere attendance at an international conference at Geneva would put national security in jeopardy.

I have before me the notes of the arguments by which Mr. Kissinger persuaded the Government to take the plunge. He pointed out that the Soviet Union was a reality in the power balance of the Middle East; that any measure of durable stability would

require Soviet cooperation; that it would be possible for America and Israel, if they stood together, to overcome the obstacles that the Soviet presence might involve, and that the alternative to agreement — if not on full peace then at least on disengagement and moderate withdrawals — would be the imminent renewal of war.

Hundreds and thousands of Israeli, Egyptian and Soviet troops, and hundreds of tanks, artillery and missiles and aircraft were facing each other in deadly proximity. The Kremlin had rattled its sabers and an American nuclear alert was a fresh memory.

The international conference of 1973 was a success story. When it became evident in our opening speeches that a comprehensive peace was not attainable, the conference unanimously adopted a joint resolution, drafted by Mr. Kissinger and Foreign Minister Andrei A. Gromyko, for negotiating interim agreements.

War receded; the Israeli economy was liberated from the paralyzing grip of mobilization; Egyptian, Israeli and, a little later, Syrian forces moved out of perilous range of each other, and a contractual tradition was established in Arab-Israeli relations.

"If radical Syria," wrote Mr. Kissinger, "could sign an agreement with Israel, there were no ideological obstacles to agreements with any other states."

The idea of an international conference as a framework for an Israeli, Jordanian, Palestinian negotiation is now recommended by the United States as the only available alternative to deadlock.

The result of deadlock would be an increase in the danger of war, the growth of radicalism and fundamentalist violence in Arab states and Israel, intensified terrorism and the discreditation of compromise.

The most tragic of all the consequences of prolonged immobility would be the infliction on Israel of a structural defect that no other free society in the modern world is experiencing. This would arise from the permanent and coercive incorporation into Israel of a foreign Palestinian nation, all of whose sentiments, attributes, memories, passions and allegiances flow away from Israel toward the neighboring world.

In the last words she ever wrote, Golda Meir said: "As for the West Bank of the Jordan and the Gaza Strip... no sane Israeli ever assumed that all the territories were going to remain under Israeli rule. New borders would have to be drawn up with Jordan." The words are incisive, but sanity can fail unless it is institutionalized in formal agreements.

The opportunity to face this central challenge now arises through the statesmanlike move by Secretary of State George P. Shultz away from the American passivity that had effectively impeded progress for several years and toward a carefully formulated scenario for an international conference as a framework for negotiation between Israeli, Jordanian and Palestinian representatives.

This scenario, worked out in consultation with Foreign Minister Shimon Peres, is far more advantageous to Israel than the more risky enterprise that Mr. Kissinger carried to success

in 1973 through 1974.

First, Egypt would now attend as a treaty partner, not as a disgruntled adversary.

Second, Jordan has now committed itself for the first time to Israel and the United States to negotiate on the basis of agreed procedures that would prevent an imposed solution.

Third, the Soviet Union, which had totally cut itself off from contact with Israel between 1967 and 1973, has been in continuous discourse with Israeli officials at many levels.

Fourth, and most crucial, Secretary Shultz has promised the kind of protective solidarity, support and common action with Israel, the like of which his most benevolent predecessors could never have considered. These commitments do not guarantee success, but they certainly secure Israel's interests against injury or risk to an unprecedented degree.

An idea that has this measure of Jordanian, Egyptian, American, European, Soviet and Israeli support is not likely to perish because of a single setback.

Now that we have optimal conditions for negotiation in the external domain, and public support of the conference idea in recent Israeli domestic polls, Foreign Minister Peres must strive to achieve a parliamentary or popular mandate at home.

Israel's friends abroad should accompany this enterprise with sympathy. They ought surely to encourage an effort to end the deadlock, which could only lead to explosions, of which all Middle East peoples would be the main victims. □

Abba Eban, a former Israeli Foreign Minister, heads the Knesset Foreign Affairs and Defense Committee.

594

2/3

2/3

3/3
594

Mideast Conference? Yes, But First...

What should Israel and America do: Seize the opportunity now to move toward peace? Or stone-wall virtually every effort to trade peace for territory? Israel's bitter rivals, Prime Minister Shamir and Foreign Minister Peres, put forward these choices. Neither makes sense.

Shimon Peres rightly presses toward direct negotiations with Jordan and West Bank Palestinians. But his vehicle, an international conference to be held as quickly as possible, could prove as dangerous as it seems convenient.

Yitzhak Shamir correctly applies the brakes. But he is profoundly wrong to speak as if an international conference could never work. He evokes the sinking feeling that he and his backers oppose ever agreeing to any serious negotiations.

As Mr. Shamir and Mr. Peres struggle for power over this issue, they could snap or sap Israel's national unity. It is unwise to grasp for peace now, and unacceptable to act on the basis of peace never. The better course is to move toward a conference and direct Arab-Israeli talks, but only after careful preparation and only after building consensus in Israel for what lies ahead.

And in the United States, the Reagan Administration, at once eager and fearful about the conference, reacts in ways that only add to the disarray.

King Hussein of Jordan fashioned the idea of a conference under United Nations auspices. The aim is to provide cover and legitimacy for direct talks with Israel. That's what American governments and many Israelis have wanted all along.

What causes concern is the Soviet role such a conference would create, and what powers it would have. Mr. Peres and King Hussein seem to have answered these concerns. By terms of a secret Hussein-Peres accord leaked two weeks ago, the Russians would serve as co-chairmen with the Americans. But the conference seems intended to convene only for the purpose of passing the torch directly to Jordan and Israel. More important, the ac-

cord bars the conference from imposing solutions or vetoing those reached by the parties.

Those terms may well be acceptable to the King and Mr. Peres, and to State Department officials who have quietly greased the diplomatic wheels. But Moscow has yet to agree to any specifics. And it's not clear that Jordan would proceed without Moscow. So the conference concocted by King Hussein and Mr. Peres might never materialize.

What's the sense, then, in Mr. Peres's now straining apart his coalition Government with Mr. Shamir over so speculative an issue?

Even if Israel unified behind the idea, and even if Moscow accepted the Hussein-Peres accord, consider the questions and problems: Could the conference reconvene itself if direct talks stalled? Then what? Once talks began, almost all the pressure would be on Israel to make concessions — and on Washington to push for them.

Such possibilities illustrate the need to establish a clear sense of procedures and substance. It is far too vague to say, as does the Hussein-Peres accord, that the talks will be based on U.N. resolutions calling for Israel to grant territory in return for peace, and a resolution of the Palestinian problem in all of its aspects. And what is meant by the accord's reference to the conference's inviting "geographical bilateral committees" to negotiate?

Before giving Moscow a seat at the bargaining table, Washington needs to ascertain Soviet aims. Before Israelis and Americans get near the table themselves, they must clarify their mutual goals and undertakings. Otherwise, the best of friends would soon fall on each other, to the delight and opportunity of their adversaries.

Mr. Peres argues, finally, that this rare opportunity for peace must be seized before it's lost. That argument can't be dismissed, especially when it comes from such an able leader, and especially when an international conference probably represents the best vehicle for Middle East peace negotiations. A conference to launch direct Arab-Israeli peace talks? Yes, but not with so many loose ends.

102.1.102
גיאן אלן

1987-05-24

9:43

1

1480126

02

30

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 1 מחוד 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

המשרד

מיידי דחיפות

תאריך/ז"ח 241200 מאי 87

1/3

594

מס' מברק

אל: מצפ"א, מ"ת

ועידה בינלאומית

להלן מהניו-יורק טיימס היום 24.5.87.

יוסי גל

2 3 2 1 2 1 2 1
סמך חדש חדש חדש חדש חדש חדש חדש חדש
סמך בוצ בוצ בוצ בוצ בוצ בוצ בוצ בוצ
1 1 1 1 1 1 1 1

רפ/גמח אלן

Another Mideast Conference Is Crucial

By Abba Eban

JERUSALEM

In his book "Years of Upheaval," Henry A. Kissinger wrote: "The Geneva conference of 1973 opened the door to peace through which later Egypt and Israel walked, and through which it is to be hoped that other nations of the Middle East will walk in the fullness of time."

This far-reaching claim for the only international conference ever convened on the Middle East is not exaggerated. President Anwar el-Sadat declared that the peace treaty between Egypt and Israel could never have evolved without the Geneva conference and the disengagement agreements of 1974 and 1975.

Before I went to Geneva to head the Israeli delegation, Mr. Kissinger had a great deal of persuading to do in Jerusalem. Israelis as heirs of the Jewish experience are more aware of dangers than of opportunities. The parties that now form Likud were warning us in virulent language that our mere attendance at an international conference at Geneva would put national security in jeopardy.

I have before me the notes of the arguments by which Mr. Kissinger persuaded the Government to take the plunge. He pointed out that the Soviet Union was a reality in the power balance of the Middle East; that any measure of durable stability would

Abba Eban, a former Israeli Foreign Minister, heads the Knesset Foreign Affairs and Defense Committee.

require Soviet cooperation; that it would be possible for America and Israel, if they stood together, to overcome the obstacles that the Soviet presence might involve, and that the alternative to agreement — if not on full peace then at least on disengagement and moderate withdrawals — would be the imminent renewal of war.

Hundreds and thousands of Israeli, Egyptian and Soviet troops, and hundreds of tanks, artillery and missiles and aircraft were facing each other in deadly proximity. The Kremlin had rattled its sabers and an American nuclear alert was a fresh memory.

The international conference of 1973 was a success story. When it became evident in our opening speeches that a comprehensive peace was not attainable, the conference unanimously adopted a joint resolution, drafted by Mr. Kissinger and Foreign Minister Andrei A. Gromyko, for negotiating interim agreements.

War receded; the Israeli economy was liberated from the paralyzing grip of mobilization; Egyptian, Israeli and, a little later, Syrian forces moved out of perilous range of each other, and a contractual tradition was established in Arab-Israeli relations.

"If radical Syria," wrote Mr. Kissinger, "could sign an agreement with Israel, there were no ideological obstacles to agreements with any other states."

The idea of an international conference as a framework for an Israeli, Jordanian, Palestinian negotiation is now recommended by the United States as the only available alternative to deadlock.

The result of deadlock would be an increase in the danger of war, the growth of radicalism and fundamentalist violence in Arab states and Israel, intensified terrorism and the discreditation of compromise.

The most tragic of all the consequences of prolonged immobility would be the infliction on Israel of a structural defect that no other free society in the modern world is experiencing. This would arise from the permanent and coercive incorporation into Israel of a foreign Palestinian nation, all of whose sentiments, attributes, memories, passions and allegiances flow away from Israel toward the neighboring world.

In the last words she ever wrote, Golda Meir said: "As for the West Bank of the Jordan and the Gaza Strip... no sane Israeli ever assumed that all the territories were going to remain under Israeli rule. New borders would have to be drawn up with Jordan." The words are incisive, but sanity can fail unless it is institutionalized in formal agreements.

The opportunity to face this central challenge now arises through the statesmanlike move by Secretary of State George P. Shultz away from the American passivity that had effectively impeded progress for several years and toward a carefully formulated scenario for an international conference as a framework for negotiation between Israeli, Jordanian and Palestinian representatives.

This scenario, worked out in consultation with Foreign Minister Shimon Peres, is far more advantageous to Israel than the more risky enterprise that Mr. Kissinger carried to success

in 1973 through 1974.

First, Egypt would now attend as a treaty partner, not as a disgruntled adversary.

Second, Jordan has now committed itself for the first time to Israel and the United States to negotiate on the basis of agreed procedures that would prevent an imposed solution.

Third, the Soviet Union, which had totally cut itself off from contact with Israel between 1967 and 1973, has been in continuous discourse with Israeli officials at many levels.

Fourth, and most crucial, Secretary Shultz has promised the kind of protective solidarity, support and common action with Israel, the like of which his most benevolent predecessors could never have considered. These commitments do not guarantee success, but they certainly secure Israel's interests against injury or risk to an unprecedented degree.

An idea that has this measure of Jordanian, Egyptian, American, European, Soviet and Israeli support is not likely to perish because of a single setback.

Now that we have optimal conditions for negotiation in the external domain, and public support of the conference idea in recent Israeli domestic polls, Foreign Minister Peres must strive to achieve a parliamentary or popular mandate at home.

Israel's friends abroad should accompany this enterprise with sympathy. They ought surely to encourage an effort to end the deadlock, which could only lead to explosions, of which all Middle East peoples would be the main victims. □

594

2/3

2/3

3/3

594

Mideast Conference? Yes, But First...

What should Israel and America do: Seize the opportunity now to move toward peace? Or stonewall virtually every effort to trade peace for territory? Israel's bitter rivals, Prime Minister Shamir and Foreign Minister Peres, put forward these choices. Neither makes sense.

Shimon Peres rightly presses toward direct negotiations with Jordan and West Bank Palestinians. But his vehicle, an international conference to be held as quickly as possible, could prove as dangerous as it seems convenient.

Yitzhak Shamir correctly applies the brakes. But he is profoundly wrong to speak as if an international conference could never work. He evokes the sinking feeling that he and his backers oppose ever agreeing to any serious negotiations.

As Mr. Shamir and Mr. Peres struggle for power over this issue, they could snap or sap Israel's national unity. It is unwise to grasp for peace now, and unacceptable to act on the basis of peace never. The better course is to move toward a conference and direct Arab-Israeli talks, but only after careful preparation and only after building consensus in Israel for what lies ahead.

And in the United States, the Reagan Administration, at once eager and fearful about the conference, reacts in ways that only add to the disarray.

King Hussein of Jordan fashioned the idea of a conference under United Nations auspices. The aim is to provide cover and legitimacy for direct talks with Israel. That's what American governments and many Israelis have wanted all along.

What causes concern is the Soviet role such a conference would create, and what powers it would have. Mr. Peres and King Hussein seem to have answered these concerns. By terms of a secret Hussein-Peres accord leaked two weeks ago, the Russians would serve as co-chairmen with the Americans. But the conference seems intended to convene only for the purpose of passing the torch directly to Jordan and Israel. More important, the ac-

cord bars the conference from imposing solutions or vetoing those reached by the parties.

Those terms may well be acceptable to the King and Mr. Peres, and to State Department officials who have quietly greased the diplomatic wheels. But Moscow has yet to agree to any specifics. And it's not clear that Jordan would proceed without Moscow. So the conference concocted by King Hussein and Mr. Peres might never materialize.

What's the sense, then, in Mr. Peres's now straining apart his coalition Government with Mr. Shamir over so speculative an issue?

Even if Israel unified behind the idea, and even if Moscow accepted the Hussein-Peres accord, consider the questions and problems: Could the conference reconvene itself if direct talks stalled? Then what? Once talks began, almost all the pressure would be on Israel to make concessions — and on Washington to push for them.

Such possibilities illustrate the need to establish a clear sense of procedures and substance. It is far too vague to say, as does the Hussein-Peres accord, that the talks will be based on U.N. resolutions calling for Israel to grant territory in return for peace, and a resolution of the Palestinian problem in all of its aspects. And what is meant by the accord's reference to the conference's inviting "geographical bilateral committees" to negotiate?

Before giving Moscow a seat at the bargaining table, Washington needs to ascertain Soviet aims. Before Israelis and Americans get near the table themselves, they must clarify their mutual goals and undertakings. Otherwise, the best of friends would soon fall on each other, to the delight and opportunity of their adversaries.

Mr. Peres argues, finally, that this rare opportunity for peace must be seized before it's lost. That argument can't be dismissed, especially when it comes from such an able leader, and especially when an international conference probably represents the best vehicle for Middle East peace negotiations. A conference to launch direct Arab-Israeli peace talks? Yes, but not with so many loose ends.

102.1.1

לכרת בחינה הבית

המשרד

מצפ"א

דברי שולץ בפני כנס איפא"ק (17.5)

מילואים לשלנו 404

1. לאחר ששולץ הבטיח בשמו ובשם הנשיא ואף בשם שתי המפלגות בקונגרס שיתמידו לפעול לחיזוק הקשרים בין ארה"ב וישראל, ולאחר שציטט מתוך הדברים שהשמיע בארוחת הערב לציון מאה שנה לבי"ג שנערכה במוצאי שבת (16 דנא) בניו יורק, התייחס המזכיר לדיון סביב "הפתיחה החדשה" לשלום, קרי הדיון אודות הועידה הבינלאומית.

2. פתח את קטע זה בנאומו בבירור השקפתו לגבי נושא "עשיית השלום" - שלגבי דידו אינו אלא שבת יחדיו של אנשים שהם כשירים (QUALIFIED) ונכונים לשלום. לשאלה האם אש"פ כשיר? שולץ "HELL NO!", וחזר על זאת פעמיים לתשובות הקהל. על בני בריתו של ארגון זה נימנים הגורמים הרדיקליים והאלימים ביותר - והוא רוצה בהשמדת ישראל. האם ישנם פלסטינאים כשירים? בוודאי שיש, השיב שולץ לשאלתו: קיימים פלסטינים שמכירים בכך שיש לעשות שלום עם ישראל ושמוכנים להשתתף בשיחות שלום. עלינו לאתרם ולהביאם לשלחן הדיונים. באשר לסובייטים, הביע שולץ את דעתו שביכולתם להיות קונסטרוקטיבים, אך אינם מתנהגים כך כעת: הם כורתים ברית עם אש"פ שהתלכד מחדש זה עתה, ועם הרודנים הרשעים ביותר באזור המזה"ת; הם מסרבים לכונן יחסים דיפלומטיים עם ישראל, והם מסרבים להעניק ליהודים שלהם זכויות בהתאם להסכם הלסינקי על אף היותם חתומים על הסכם זה. אם ברצונם להשתתף בוועידה בינלאומית, עליהם לעשות עצמם לכשירים (TO QUALIFY THEMSELVES).

3. המלך חוסיין כשיר להשתתפות. הוא רוצה בשלום והוא רציני בכוונותיו. הוא הכריז שברצונו לקיים שיחות באוירה של אי-לוחמה, הוא קידם בגלוי את יוסי ארצו עם מצרים, בעת שזו משפרת את יחסיה עם ישראל. הוא מכיר בכך שרק שיחות ישירות, יש בהן כדי להשיג שלום. הוא דוגל בהשתתפות פלסטינים כחלק מהמשלוח הפלסטינית (ולא כמשלחת עצמאית). הוא הודיע כבר שהועידה לא תהיה זכאית לכפות תנאים ולהטיל ווטו.

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

4. באשר למדיניות ארה"ב: ארה"ב דוגלת בישראל חזקה ובטיפול הקשר הקבוע והחזק ביותר בין שתי המדינות, כי הרי על מנת להתקדם לקראת השלום יש להבהיר לאוייבי ישראל שפתרון צבאי אינו בא בחשבון ואינו קיים. כ"כ ארה"ב תעניק התמיכה החזקה ביותר לחוזה השלום בין ישראל ומצרים, המהווה אבן פינה להרחבת השלום באיזור. ארה"ב דוגלת ביוזמת הנשיא מ-1982.9.1 (מדובר ב"יוזמה", ולא ב"תוכנית"); היא תציג יוזמה זו בשלחן הדיונים, כפי שאחרים יציגו את דיעותיהם. ארה"ב מצדדת בכל מאמץ לשיפור איכות החיים בשטחים; היא בעד מו"מ ישיר, "פנים אל פנים" בין הצדדים, והיא סבורה שיש לבחון כל גישה בכדי לראות אם אחת מהן, לרבות הועידה הבינלאומית, תוביל לשיחות ישירות.

5. עם זאת תנהג ארה"ב בזהירות ע"מ להמנע מהתערבות בפוליטיקה הפנימית של ישראל. שולץ רוכש כבוד עמוק לרה"מ שמיר, וידוע לו שכל הגורמים (PARTIES) בישראל מסורים לשלום ורוצים בקידומו.

6. ארה"ב נשארת ידידה נאמנה לישראל ותוסיף להיות כזו. ברם התפתחויות חשובות מכריחות אותנו לבדוק בכובד ראש ובקפדנות את רעיון הועידה הבינלאומית - כך שאיש לא יאשימו בחוסר מאמץ ובחוסר תושייה. עמדת ארה"ב לגבי הועידה מסתכמת בזאת: לא תהיה לוועידה זכות ווטו; הפלסטינים ישתתפו אך ורק כחלק מהמשלחת הירדנית; כל המשתתפים חייבים להכיר בהחלטות מועב"ט 242 ו-338 ולשלול את הטרור ("TO RENOUNCE"). כ"כ עליהם להכיר בישראל - אם כי כשלעצמו הוא (שולץ) "מתחלחל" בהזכירו תנאי זה, מאחר ומובן מאליו שישראל קיימת ויש לה זכות קיום. היו וכל המשתתפים הן מדינות, מן הראוי שכולם יקיימו יחסים דיפלומטיים עם ישראל.

7. לאחרונה, היו התפתחויות חשובות ולפיכך חייבים לבחון ההזדמנות המסתמנת, מקרוב ותוך שמירת חוש הביקורת, במגמה לברר אם תאפשר שיחות ישירות. כל הישראלים רוצים בשיחות כאלה, ואם תושגנה, נתגבר על מחסום פסיכולוגי משמעותי. אנו צריכים להיות מוכנים לבדוק אפשרות זו וכן להיות מוכנים לנטוש את הועידה אם לא תביא למו"מ ישיר. מבלי לבחון את הסובייטים לא ניתן לדעת מה הם מוכנים לעשות - אם כי כיום התנהגותם לא

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 3 מחוך 3 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

יכולה להיות גרועה יותר. מאידך, כפי שניתן ללמוד מההתקפה על האוניה האמריקאית, המצב באיזור טעון חומר נפץ - ולכן הועידה הבינלאומית טעונה בדיקה, כל עוד אנו מודעים לאופי האיתן של היחסים בין ארה"ב וישראל וכל עוד אנו מוכנים לעזוב את הועידה אם תיכשל.

8. שולץ חזר וסיכם את דבריו כמדווח בסעיף 2 למברקנו הנ"ל.

יוסם זגן
למדן

102.1.101
 תאריך: 18.5.87

מחלקת הקשר ניו-יורק	מס' : 1
טופס מברק	מס' : 2
תחנות:	א ל : המשרד
סוג כטחוני:	ד ע :
תז"ח : 1814	מאת : עתונות, ניו יורק
כר : 0390	מע"ת, דע: מצפ"א

NYT May 12, 1987

Shultz Endorses A Peace Parley For the Mideast

By ELAINE SCIOLINO
 Special to The New York Times

WASHINGTON, May 17 — Secretary of State George P. Shultz tonight gave the strongest American endorsement to date for an international peace conference for the Middle East.

Although his remarks also included some strong reservations, they represented the clearest public articulation of an Administration position on such a conference.

He issued the endorsement even as Administration officials were saying privately that they regarded the prospects for such a conference as poor because of a deadlock in Israel over the proposal, which threatens to topple the Israeli Government. Mr. Shultz made it clear that the United States was not taking sides in the internal political quarrel in Israel.

Praise for Hussein

Addressing the American Israel Public Affairs Committee, the main pro-Israel lobby group in the United States, Mr. Shultz said the Reagan Administration "believes it is important to explore all possible approaches" to peace "to see if any of these approaches, including an international conference, would lead immediately to direct negotiations."

Mr. Shultz praised King Hussein of Jordan as "sincere" in his efforts to bring peace to the region through an in-

תאריך: 18.5.87
 שם הטלוח: ארנון
 אישור: 1408129
 1987-05-18 14:12 *** KESHER NEW-YORK ***
 01

390

2/2

Continued From Page A1

ternational conference.

"The international conference he advocates will not impose any solution or veto any agreement" made by the negotiating parties, said Mr. Shultz, who called the King's approach, "undeniably progress."

But he stressed that "the President and I are not committed to an international conference, and we are not asking others" to endorse it. In fact, he repeated the American position that "the name of the game is direct, face-to-face negotiations."

He stressed several times that in outlining the American approach to the international conference, he was not trying to disrupt the tenuous Israeli

political role in the peace conference, referring to what he called "some interesting developments," without specifying what he meant. Mr. Shultz was apparently referring to a willingness of the Soviet Union recently to increase the emigration of Soviet Jews and to conduct meetings between Soviet and Israeli officials that could eventually lead to a restoration of relations.

Mr. Shultz reiterated support for the official Israeli position that the Soviet Union could not take part in an international conference until it restored relations with Israel that were broken in 1967 and offered opportunities for the emigration of Soviet Jews.

Earlier yesterday, Mr. Peres said Israel and the United States would seek clarification from the Soviet Union on

political situation or interfere in Israel's internal affairs.

Rather, he tried to cast the American position in the light of an opportunity that should be explored.

No Moves Without Israel

He said the United States would proceed only with the support of Israel and "would make no moves" without Israel, saying that such a plan could only work with Israel's participation.

Although Mr. Shultz showered warm praise both on the Israeli Foreign Minister, Shimon Peres, who favors the international conference, and on Prime Minister Yitzhak Shamir, who strongly opposes it, it was unclear what effect his remarks would have in Israel.

As for the Soviet Union, Mr. Shultz said that nation could play a "construc-

whether it is willing to accept a restricted role in an international peace conference on the Middle East. He suggested that without Moscow's acquiescence, alternatives to Soviet participation might be explored.

He made his statement after meeting Saturday night with Secretary of State Shultz in New York to discuss the peace process in light of the opposition by Prime Minister Shamir to a broad international conference.

King Hussein has said he needs a conference as an umbrella under which he can negotiate directly with Israel.

Later yesterday in Washington, Mr. Peres said any Middle East peace must include a solution to the Palestinian problem and implied that it might also mean some sort of territorial concession to the Palestinian people.

0311 2/4

What would happen? Assume that the Russians would be willing, at first, to take a back seat. Surely when

the real bargaining began, the issue would become the demand for Israel to give up territorial security for pledges. At the impasse, the P.L.O. in the back room would turn to the Soviet delegation, and Mr. Gorbachev would then make himself an Arab hero by demanding the U.S. put pressure on its ally to turn over Judea, Samaria, the Golan, the works.

In that crunch, what do you suppose the lame-duck Reagan team would do? It would listen to the voices of "Peace Now" in Israel, amplified by the aging leadership of the Labor party. The U.S. would impose the settlement that Israel's left wing wants and its right wing fears.

If Israel wants to avoid that moment of settlement imposition, it must do what democracies do best — decide for itself what its position is. Its current coalition surrenders to anarchy and is making the nation a diplomatic laughingstock.

This week Mr. Peres, armed with the Reagan Administration's vote, talked of demanding his way within the coalition or else: unless the Cabinet agreed to his international confer-

The Likud is obviously in charge, but Israel's majority must make itself heard more clearly. Change of leadership is needed within each party (which may be hastened by the two current spy investigations), followed by an election this year on the territorial security issue.

Make a decision, Israel. Be a democracy, have a debate, choose a leader and a direction. Take up the Peres challenge sooner rather than later; security demands an Israeli government with a powerful mandate and a single head. □

Its coalition is leading it to anarchy.

ence plan, Labor would call elections on the issue.

Prime Minister Shamir and the Likud stood fast; Mr. Peres then was embarrassed to discover that he did not nearly have the 61 votes in the Knesset needed to break his word, end the coalition and call a new election.

That was a test of political strength; evidently Mr. Shamir has the votes in the Israeli Parliament to sustain his two-headed Government. Frustrated, Mr. Peres called on the Prime Minister to quit and Mr. Shamir told him to get lost.

0311 3/4

New York Times

May 14, 1987

Dole Seeks to Shut P.L.O. Offices

Special to The New York Times

WASHINGTON, May 13 — Bob Dole and four other senators proposed legislation today to close the two Palestine Liberation Organization offices in the United States.

Mr. Dole, the Senate Republican leader, said the legislation was designed "to strengthen the defenses of this country against the real, physical threat that the P.L.O. represents."

Another potential Republican Presidential nominee, Representative Jack F. Kemp of upstate New York, recently sponsored similar legislation.

Mr. Dole said he would seek quick Senate action on the measure and predicted wide support. Joining him in proposing the measure were Senators Charles E. Grassley, Republican of Iowa; Rudy Boschwitz, Republican of

Minnesota; Frank R. Lautenberg, Democrat of New Jersey, and Howard M. Metzenbaum, Democrat of Ohio.

The P.L.O. has maintained an observer mission at the United Nations since 1974 and an information office in Washington since 1978. Officials at both offices, as well as diplomats supporting the P.L.O., denounced the legislation today as a political gesture.

Hasan Abdul Rahman, director of the Palestine Information Office in Washington, and Zehdi Labib Terzi, the P.L.O. observer to the United Nations, said that the Washington office was legally registered with the Justice Department and that the United Nations office was constituted by the General Assembly.

0311 4/4

Iraq Chemical War Cited in U.N.

Special to The New York Times

UNITED NATIONS, N.Y., May 13 — Iraq has stepped up its use of chemical weapons against Iran to include attacks on civilian targets, a United Nations inspection team reported today.

The report by the team, which visited both countries last month, also says Iraq is continuing to use chemical weapons against Iranian troops.

Although some Iraqi troops have been exposed to such chemicals, the team found no battlefield evidence showing how this occurred, leaving open the possibility they were caused by Iraq's misuse of the devices.

The inspection team, which had made two previous trips to Iran, visited Iraq for the first time last month after that country delivered its first formal protest to the United Nations over Iranian chemical bombardments.

Iran regularly protests Iraqi chemical attacks, and on its last visit to the region, in March 1986, the team found evidence substantiating Iran's charge.

The Security Council will meet Thursday to consider the charges.

The team of four experts includes Swedish and Australian toxicologists, a Spanish physician and a retired Swiss colonel.

According to the report, the team collected weapons fragments, soil samples and other evidence.

An examination of victims at Tehran hospitals substantiated that at least two Iraqi attacks were made against civilians in Khorramshahr on April 10 — a nerve-gas rocket attack

against a water installation and a mustard gas bombardment of a housing project. The attacks killed 35 people, the report says.

In Baghdad, the team examined three bodies and eight survivors of what Iraq says was a chemical attack by Iran, finding evidence of exposure to mustard gas and phosgene. It also found soil samples containing mustard gas near Basra. But it was unable to find any shell fragments or craters usually associated with chemical attacks, the report says.

*New York Times
May 14, 1987*

Arabs and Israelis reluctantly ready to attend Mideast peace conference

By Kenneth W. Stein

Stein, professor of political science and director of Near Eastern programs at the Carter Center of Emory University, returned last week from a five-nation, 16-day visit to the Middle East and North Africa with former President Jimmy Carter and his wife, Rosalynn.

The time is right to convene an international Middle East peace conference. This is the consensus from intellectuals, diplomats, foreign ministers, journalists and a array of officials in Israel, Egypt, Jordan, Syria and Algeria. Not since the signing of the Egyptian-Israeli peace treaty eight years ago, have the region's actors been as reluctantly ready to engage in negotiations.

Political requirements of the contending parties make the convocation of an international conference not only possible, but likely to succeed with substantive results reached over time. Such a conference would aim to set in motion a dynamic that would ultimately lead to a comprehensive peace between Israel and her Arab neighbors through direct negotiations. Such a conference would be a means to an end, not an end itself.

For differing reasons, most of the potential Arab participants want an international conference where Arab unity can be displayed, but where the real and ultimate decisions are left to bilateral negotiations that would ensue between Israel and each Arab neighbor after the conference's convocation.

Not all the problems associated with such a conference are resolved. In fact some issues remain very dicey. Who is to attend? Who should issue the invitations? What procedures should be adopted if there is a stalemate within the substantive bilateral talks? Who should represent the Palestinians? How can the Soviet Union be given more than a gavel role, but less than a role of imposing its will upon the participants? What kinds of safeguards can be arranged to prevent all of the Arab countries and perhaps the five permanent members of the United Nations' Security Council who would attend from forcing their will on Israel?

Answers to these and other questions are debated regularly in the media in the Arab world and Israel.

There is reason to believe that there is "adequate flexibility" from all quarters in solving most of these procedural questions, but Washington needs to become centrally involved.

Why at this particular time is there a building consensus among Jordanians, Palestinians, Egyptians, Syrians, and a large portion of Israelis to convene an international conference? Though the reasons are different for each national group, similarity lies in dire political and economic circumstances of the present and fear of the future.

Jordan is worried that continued non-movement in negotiations will

Not all the problems associated with such a conference are resolved. In fact some issues remain very dicey.

only radicalize the region and threaten the longevity of the Kingdom of Jordan. Amman justifiably requires economic and military assistance for defense of its identity. It hopes that in joining the peace process, Washington will respond with preferential treatment as the Carter administration did for Egypt and Israel in the 1970s.

The Palestinians are being brutalized and denied opportunity by virtually everyone in the Middle East; they seek an international conference as a means to avoid further encroachment on their very existence and well-being; they see a conference as a means to avoid physical and political extinction.

Egyptians need additional economic relief from their continuous demographic and infrastructure needs. In addition, Cairo wants to show that the road to peace with Israel can be successfully traveled by other Arab states. An expanded peace process reduces further Egypt's distance from her natural Arab orbit.

Syria, the most reluctant of Arab countries to deal with Israel is now interested in the negotiating process. Damascus seeks reacceptance from its Arab brethren. It has a domestic scene that is struggling with severe

fiscal problems, commodity and service shortages, recurring years of agricultural decline and a bloated military budget. Syria has not given up its dream of creating military parity with Israel or of maintaining the long struggle with the Jewish state. Yet, a tinge of pragmatism can be seen in a newly articulated Syrian position of not obstructing the negotiating process through an international conference.

As a nation, Israel is clearly divided between those favoring or opposing an international conference. Foreign Minister Peres says yes, with some guarded reservations; Prime Minister Shamir says no with emphatic rejection. Those Israelis that favor an international conference, including such notable politicians as Abba Eban, do so because they fear the moral and ethical consequences for Israel in future years of continuing to rule more than one million Palestinian Arabs in the West Bank and Gaza.

What is noticeable is that each country or people needs peace. There is uniform agreement that no participant in Middle East negotiations wants another state or a great power to impose a solution that will compromise a nation's future, self-determination or independence of action.

On two previous occasions during the last decade, either an international conference on the Middle East was held (1973) or planned (1977). Both times the conference itself failed to maintain a life of its own, but each time the conference concept spawned direct negotiations and agreements between Israel and her Arab neighbors. Both times, the conference failed because of differences, rivalries or conflicts between Arab delegations. Both times American statesmen (Kissinger and Carter) catalyzed the process. Successes were achieved because the nations affected saw it in their national interest to reach agreements, though imperfect and incomplete.

Once again the region's actors need and perhaps want negotiations. Despite the Iran-contra scandal and the Pollard affair, everyone recognizes that the negotiating road leads through Washington. The Reagan administration has an opportunity to clean its tarnished image and give hope to the people of the Middle East. □

102.1.1

מחלקת הקשר ניו-יורק	תאריך: 12/5/87
סופס מברק	מספר: 2
תז"ח: 121330	א 5 : אריה מקל, לשכת ראח"מ
כר : 0249	ר ע :
	מסמך : 1

NEWSDAY, SUNDAY, MAY 10, 1987

NY

JEANE KIRKPATRICK

A Mideast Peace Idea That Doesn't

Wash

LAST WEEK, YASSER Arafat, restored to leadership in a newly reunified PLO, offered his own "peace plan" to solve Arab-Israeli problems: Absorb Israel into an independent Palestinian state whose capital would be Jerusalem.

Arafat's proposal captured the spirit of the PLO meeting in Algiers, and provides additional reasons for the United States to view with caution the proposal to hold an international conference on Arab-Israeli problems. The program adopted at Algiers should have dashed the hopes of moderates and PLO well-wishers, in and out of the Arab world, who had been working to promote the conference.

These moderates — including Egypt, Jordan, Morocco and the European Community — had hoped and expected that the PLO would agree to abandon violence in pursuit of its aims; compromise its demands for an independent Palestinian state; accept UN Security Council Resolution 242 as a basis for negotiations of "secure borders" for all states in the region, including Israel, and integrate Palestinian delegates with Jordanians in an Arab delegation that would attend the conference.

Instead, the resolutions adopted by the reunited PLO called for "armed struggle" against Israel; an independent Palestinian state with its capital in Jerusalem; and a rejection of the obnoxious United Nations resolution that equates Zionism with racism. They rejected the Camp David Ac-

cards as well as Resolution 242. They affirmed the PLO's solidarity with the Soviet Union and with "national liberation movements" everywhere.

They explicitly called into question future relations with Egypt and insubordinated Morocco by recognizing the Polisario separatist movement. (In retaliation, the Egyptian and Moroccan governments closed PLO offices in their capitals.)

The outcome was satisfying to the Soviet Union, which has been working hard to strengthen its role in Middle Eastern affairs. Apparently the Soviets think a strengthened PLO will help.

In Moscow, Gorbachev affirmed that diplomatic relations with Israel could only be restored if, among other things, Israel returns occupied Arab territories and recognizes the "legitimate rights of the Palestinians."

Gorbachev also denied having promised American Jewish organizations that 11,000 Soviet Jews would be permitted to emigrate to Israel this year.

Although their actions undermined the clear prerequisites for an international conference, the Soviet Union and the PLO have continued to call for such a gathering under the auspices of the five permanent members of the UN Security Council.

Under the Soviet plan, all in-

involved parties — including Israel, the Arab countries and the PLO — would have full, independent representation. The Soviets have implied that no nation could veto the final agreement if it were ratified by a majority. And they have demanded that the full conference have the power to break any deadlocks that might develop between Israel and any Arab state.

One might suppose that these recent developments would put an end to discussion of the proposed

conference. Israelis who support the idea of an international conference, notably Foreign Minister Shimon Peres, have said they would accept Soviet participation only if that country first restored diplomatic relations with Israel and permitted Soviet Jews to emigrate.

Israel also rejects any conference in which the PLO is a participant. Jordan, Egypt and the European Community have agreed that negotiations at an international conference must proceed in the context of Resolution 242. And the United States, which has never committed itself to a "peace process" of this type, now finds new reasons to oppose it.

"What are the Soviets trying to

איסור:

שם השולח:

12/5/87

תאריך:

החלף את המסמך הזה עם המסמך החדש
3 2 3

0249

2/2

'The Soviets have implied that no nation could veto the final agreement if it were ratified by a majority.'

do?" an American official asked. "The Soviets know perfectly well, as does Arafat, that it's inconceivable to think of an international conference that is not built on (Security Council) Resolutions 242 and 338." (The latter confirms Resolution 242's demand for direct negotiation of peace between the concerned parties leading to "secure borders" for all parties, including Israel.)

However, discussion of an international conference continues. King Hussein decided to ignore the PLO's rejection of his proposed framework for peace and has reiterated his support for the conference.

Meanwhile, PLO spokesmen hint aloud that their demand for direct, independent representation doesn't necessarily mean direct, independent representation.

Recognizing that nothing is what it seems in the labyrinthine politics of the Middle East, it nonetheless seems clear that the whole idea of an international conference is not a promising arena for resolving Israeli-Arab differences.

It would involve too many countries with too little at stake in the problems. It would quickly isolate Israel and put the United States under heavy pressure to either compromise the vital interests of a strategic ally or appear totally intransigent. (Perhaps both.)

Some problems cannot be avoided. This one can.

But meanwhile, should Yasser Arafat desire to pursue his "peace proposal," he is always welcome before the United Nations Security Council, where the five permanent members are in session and where the United States at least has a veto.

22 09

1

02

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 1 דפים

סווג בטחוני גלוי

המשרד

דחיפות 7גיל

תאריך/ח"מ 121400 מאי 87

מס' מברק

266

אל: מצפ"א, מע"ת

ועידה בינלאומית

להלן מאמר המערכת מחוג ה"ושינגטון טיימס" 12.5.

צחורה

² ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥

266

Middle East non-starter

Wentworth 12.5

Among the panaceas in which Western leaders habitually place their faith, none seems to be more durable than the idea of an international conference, allowing everyone to have his say and offering an opportunity for mutual compromise and reconciliation. The most recent such notion is being prescribed for the Middle East, where Israeli Foreign Minister Shimon Peres and Jordan's King Hussein, with encouragement from the European Community, have begun murmuring about the benefits that supposedly would follow from a regional gab-fest.

Upon analysis, these benefits will prove illusory, precisely for the reason, as American University's Amos Perlmutter pointed out recently, that such a conference "offers no substantial incentives for territorial concessions to any of the parties." The Likud wing of the coalition in Jerusalem vehemently opposes the meeting, and even Mr. Peres's Labour Party is willing to concede only a partial withdrawal from the West Bank — a variation on the old theme of trading territory for security. King Hussein himself, after inheriting whatever the Israelis gave up, would face the intractable problem of what to do with it, since both the PLO and Syria demand carving the area into a morcel to be swallowed by an "independent Palestinian state," the Middle East equivalent of the lost continent of Atlantis. Jordanian administration of the area would place the King and his government squarely in PLO gun sights.

As for the PLO itself, fresh from its reunification a few weeks ago in Algeria, it has already rejected the idea of a conference, has reiterated its goal of ingesting Israel, and has

reaffirmed also its commitment to what Communists politely call "armed struggle," better known, to those on the receiving end, as terrorism. No one, least of all the Israelis, are ready to deal, or should be ready to deal, with a transnational enterprise loudly and violently committed to one's destruction.

A Middle East conference under an international umbrella would thus contribute little to any solution that is palatable to almost anyone — except for one someone, namely the Soviet Union and its friends in the region. Since the Egyptian expulsion of Soviet advisers in 1972, Moscow's calling cards East of Suez have been increasingly rare. Only Syria, South Yemen, and (to the west) Libya have rolled out the carpet for them. More recently, however, the Soviets have been a bit more active, playing on the hoary fantasy that they are a realistic counterweight to the United States. The Jordanians, hardly left-leaners, have insisted on a Soviet presence at the proposed conference, and in addition to its usual stroking of its pets in Damascus, the Kremlin has begun cuddling up to Egypt and the Gulf States. The reconciliation at the PLO meeting was largely Soviet handiwork.

Whether the Soviets themselves made it through the doors of an international conference, or whether merely their good buddies from Damascus or the PLO were present, the shadow that would be cast over the whole region could hardly contribute to a fair or enduring settlement and would more likely stimulate, and perhaps help satisfy, Moscow's own appetites for Mideast power.

Whatever else might appear on the plate of such a conference, the guests from Moscow would want to bring their own menu.

Jean Kirkpatrick

A Mideast Conference: Peace—or More Problems?

2/3 223

Last week Yasser Arafat, restored to leadership in a newly reunified PLO, offered his own "peace plan" to solve Arab-Israeli problems: absorb Israel into an independent Palestinian state whose capital would be Jerusalem. Arafat's proposal captured the spirit of the PLO meeting in Algiers, and provides additional reasons for the United States to view with caution the proposal to hold an international conference on Arab-Israeli problems.

The program adopted at Algiers should have dashed the hopes of moderates and PLO well-wishers, in and out of the Arab world, who had been working to promote the international conference. These moderates—including Egypt, Jordan, Morocco and the European Community—had hoped and expected that the PLO would agree to abandon the use of violence in pursuit of its goals; compromise its demands for an independent Palestinian state; accept U.N. Security Council Resolution 242 as a basis for negotiations of "secure borders" for all states in the region, including Israel; and integrate Palestinian delegates with Jordanians in an Arab delegation that would attend the conference.

Instead, the resolutions adopted by the reunited PLO called for "armed struggle" against Israel; an independent Palestinian state with its capital in Jerusalem; and reaffirmation of the obnoxious I.N. resolution that equates Zionism with racism. They rejected the Camp David Accords and Resolution 242. They affirmed the PLO's solidarity with the Soviet Union and with "national liberation movements" everywhere. They explicitly called into question future relations with Egypt and insulted Morocco by recognizing the Polisario. (In retaliation, the Egyptian and Moroccan governments closed PLO offices in their capitals.)

The outcome was satisfying to the Soviet Union, which has been working hard to strengthen its role in Middle Eastern affairs. Apparently the Soviets think a strengthened PLO will help. To that end, the Soviets worked to neutralize the opposition of their best friend in the region, Syria's Hafez Assad, who has been involved in a murderous quarrel with Arafat. Assad was invited to Moscow, where Mikhail Gorbachev requested that he not oppose reunification of the PLO under Arafat.

Meanwhile, the Soviet ambassador to Algiers helped factional PLO leaders work out their differences. The Soviet deputy foreign minister visiting Kuwait did his part by canceling his scheduled visit to Israel. In Moscow, Gorbachev affirmed at a state dinner honoring Assad that diplomatic relations with Israel could be restored only if, among other things, Israel returns occupied Arab territories and recognizes the "legitimate rights of the Palestinians." Gorbachev also denied having promised American Jewish organizations that 11,000 Soviet Jews would be permitted to emigrate to Israel this year.

Although their actions undermined the clear prerequisites for an international conference, the Soviet Union

and PLO have continued to call for such a gathering under the auspices of the five permanent members of the U.N. Security Council. Under the Soviet plan, all involved parties—including Israel, the Arab countries and the PLO—would have full, independent representation. The Soviets have implied that no nation could veto the final agreement if it were ratified by a majority. And they have demanded that the full conference have the power to break any deadlocks that might develop between Israel and any Arab state.

One might suppose that these recent developments would put an end to discussion of the proposed conference. Israelis who support the idea of an international conference, notably Foreign Minister Shimon Peres, have said they would accept Soviet participation only if that country first restored diplomatic relations with Israel and permitted Soviet Jews to emigrate. Israel also rejects any conference in which the PLO is a participant. Jordan, Egypt and the European Community have agreed that negotiations at an international conference must proceed in the context of Resolution 242. And the United States, which has never committed itself to a "peace process" of this type, now finds new reasons to oppose.

"What are the Soviets trying to do?" an American official asked. "The Soviets know perfectly well, as does Arafat, that it's inconceivable to think of an international conference that is not built on [Security Council] Resolutions 242 and 338." (The latter confirms 242's demand for direct negotiation of peace between the concerned parties leading to "secure borders" for all parties, including Israel.)

However, discussion of an international conference continues. King Hussein decided to ignore the PLO's rejection of his proposed framework for peace and has reiterated his support for the conference. And spokesmen among the European Community believe the PLO line may not be as intransigent as it seems. One EC spokesman noted that an Algiers resolution affirms the Fez declaration, which implicitly accepts the existence of Israel. Meanwhile, PLO spokesmen hint aloud that their demand for direct, independent representation doesn't necessarily mean direct, independent representation.

Recognizing that nothing is what it seems in the labyrinthine politics of the Middle East, it nonetheless seems clear that the whole idea of an international conference is not a promising arena for resolving Israeli-Arab differences. It would involve too many countries with too little at stake in the problems. It would quickly isolate Israel and put the United States under heavy pressure either to compromise the vital interests of a strategic ally or to appear totally intransigent. (Perhaps both.)

Some problems cannot be avoided. This one can. But meanwhile, should Yasser Arafat desire to pursue his "peace proposal," he is always welcome before the U.N. Security Council, where the five permanent members are in session and where the United States at least has a veto.

©1987, Los Angeles Times Syndicate

3/3

223

Toward a Mideast Conference

AN INTERNATIONAL conference on peace in the Middle East? Suddenly one looks possible. The preparatory consultations, moreover, have trimmed some of the inherent big risks.

The idea could yet be stillborn in Israel, whose two ruling parties are in conflict on it. Likud has a fundamental resistance to entering any process that would get in the way of annexing the West Bank, as any serious initiative must. But Labor, which is open to territorial compromise, has gone far to meet worthier objections and in particular to ensure that a conference would quickly launch direct face-to-face negotiations and that it would not be empowered to impose a settlement. If Labor cannot win Likud's conference consent inside their coalition, Labor will break up the government and take the chance of forcing new elections.

Conceivably the key issue of Palestinian representation was eased by the recent PLO conference in Algiers. Yasser Arafat, by uniting the PLO around a diplomatically disqualifying hard line, left room for King Hussein to put "authentic" but accommodation-minded West Bank Palestinians into a Jordanian delegation. Meanwhile, a formula that American diplomats helped draft would meet Arab imperatives by inviting the PLO while meeting Israeli imperatives by requiring

any Palestinians actually participating to accept Israel and renounce terror. As with Israelis, the dispute among Palestinians about whether to start down the international conference road is far from resolved.

American reluctance to admit Moscow to big-league Mideast diplomacy has been somewhat diminished by steps taken to limit the powers of a conference. Israeli reluctance to admit Moscow is starting to melt under Moscow's new readiness for diplomatic contacts and under improvements in Jewish-emigration figures.

It is the 20th anniversary of the 1967 war. What drives the search for Israeli-Palestinian peace is not so much a single urgency as a pervasive now-or-never sense that it's pointless and dangerous to let the status quo endure. King Hussein, who has been talking to Syria, is ready to sit down with Israel's Shimon Peres to create the fact—the half loaf—of a Palestinian homeland federated to Jordan. This conference idea grew in the vacuum created by the Reagan administration's default on its own Mideast plan of 1982. Still, the administration, eager for political as well as policy reasons to recoup, has provided quiet help. A conference is worth pursuing, cautiously.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 2 דפים

סוג במחנה סודי

דחיפות מידי

תאריך/ז"ח 1710 24 אפר 87

מס' מברק

102.1.1
גיליון 102.1.1

המשרד

1
2

513

אל :- מנכ"ל מדיני

התהליך המדיני

להלן מתוך שיחות עם צ'רלי היל ואוקלי (23/4) ועם סודארת ווילקוקס (24/4)

א. היל - הם היו מוכנים "לצאת לדרך" אח היו רואים דרך מעשית אך לצערם זה לא המצב.

ב. עם בוב אוקלי. לדבריו, אין שינוי בעמדת ארה"ב לגבי הועידה הבינלאומית. הוא חזר על גירסתו של דניס רוס היינו שגם אם ימצא פתרון לבעיות הפרוצדורליות עדין חלוקה ועומדת שאלת התוכן והיא עלולה לפוצץ את הועידה כבר בחילתה. הוסיף שאין הם רוצים להכניס ראשם לתוך המחלוקת הפנימית בישראל.

להערכת אוקלי לא עצרה ועידת מל"ס את התהליך המדיני. יתכן מאז שדווקא הגישה הבוטה כלפי מצרים וירדן כפי שבאה לידי ביטוי במל"פ תדרבן את השחים לחפש פתרונות שיעקפו את אש"פ בשאלת היצוג הפלסטינאי ויחייבו את ערפאת להצטרף לעגלה. יתכן גם שאש"פ ימצא דרך למרות האוירה הקיצונית באלג'יר לחת אש"פ ליצוג פלסטינאי שלא מתוך שורות חברי אש"פ עצמו.

אוקלי אמר גם ששאל את זייד א-ריפעאי בביקורו כאן האם ירדן אכן מעוניינת להצטרף לתהליך או שהתנאים המוצגים מכוונים למנע למעשה מצב שבו ירדן תאלץ "לרדת מהגדר". קיבל לדבריו, תשובה שירדן רצינית בכוונותיה. אוקלי ציין שקיבלו איתותים מהסורים שהם מעוניינים בחידוש הדיאלוג הדיפלומטי והם בודקים מה שממעותם אם כי לדבריו אין לצפות שאסד ישנה את גישתו והתנהגותו.

ג. מסודארת ווילקוקס - לדבריהם המל"פ הקשה את יכולת התמרון של ערפאת אך אין הועידה ותוצאותיה צריכות לעצר את התהליך המדיני. זו גם דעתם של הירדנים הטוענים שהם ימשיכו לבדוק את האפשרות להתקדמות בכוון הועידה הבינלאומית המצרים לעומתה יותר פסימיים ורואים את ועידת המל"פ כתוקעת מקל בגלגלי התהליך. סודארת ווילקוקס הוסיפו (בניגוד למה שנאמר במועצה לבטחון לאומי) שמוטב שלא להכנס לשאלות מבוטאות ולסיים את פתרון השאלות הפרוצדורליות הם גם בדעה שאין הכרח שהועידה תתפוצץ שכן לכל הצדדים לא יהיה ענין להראות כאילו הם

מחנה 2
סודארת 3
אוקלי 1
גיליון 1
היל 1
אוקלי 1
אוקלי 1
אוקלי 1
אוקלי 1

ס. 2. 2. 2

מחוז 7 ימים

סוג בטחון

דחיות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

2/2

513

האזרחים לכו.

הערה - שוב פלטו הכדלים הגישה בין תחמ"ד למועצה לבטחון לאומי ודרגה העבודה במחמ"ד
שי אולי נכונות גדולה יותר לעסוק באיתור המסוכנים ולחשיפת מאמץ בנושא. לוי
אל מחמ"ד בודאי מושפע השיקולים שונים הקשורים להתפתחויות באזור ובין השאר גם
ההחלטות הפוליטיות הפנימיות בישראל והחלוקה בנושא זה והדבר נאמר עתה בצורה גלויה.

ע 11

102.1.1
מלין אלי

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D.C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

כ"ה ניסן תשמ"ז
24 אפריל 1987

אל; מנכ"ל מדיני

✓ מצפ"א

ממ"ד

מאת: הציר, ושינגטון

הנדון: ארה"ב - מז"ת

ראו נא תמצית ונוסח מלא של הרצאות קלבריוס ואוקלי
במכון של מרטין אינדיק בתחילת אפריל.

בברכה,
עודד ערן

**Highlights of remarks by Ambassador Robert Oakley,
Special Assistant to the President for Near East Affairs,
to the Board of Trustees of the Washington Institute for Near East Policy,
Four Seasons Hotel, Washington D.C., April 7, 1987**

1. United States Policy in the Middle East

Ambassador Oakley explained that the Reagan Administration recently completed a review of U.S. policy in the Middle East and decided on three basic principles:

- i) the need to be active in the Middle East
- ii) the need to avoid another failure by being realistic about what can be achieved
- iii) the need to rebuild credibility "not through words but actions."

The objective of the President is to "engage in considerate actions... not to push initiatives simply for the sake of launching them or for the appearance of activism."

2. Jordan

In talks with Prime Minister Rifa'i today the administration "made it very clear that we are not prepared to pay conscience money to anyone for the mistakes of pleading with the Iranians and being outsmarted." After these talks, "we are not yet fully clear of the best way to proceed" concerning Jordan's demand for an international conference. In the meantime, U.S. energies would be focussed on building cooperation between Jordan, Israel and Palestinians on the West Bank. Quality of Life policies have had "some impact" but they "can be carried a lot further." European financial support to the West Bank is encouraging and "by the end of April the U.S. government will put some money where its mouth is."

3. International Peace Conference

The Administration approached the idea of an international conference with caution and realism: "One no longer thinks that...a peace conference is going to produce a comprehensive settlement next month." There first had to be an evolution in the attitudes of the local parties; then there had to be discussion of the substantive issues as well as the procedural issues before the conference convened. What is needed is "a lot of careful preparation" -- "we are not going to jump into something unless we have looked it through, unless we have prepared it carefully.... This administration would not play unless there were a good chance it could be successful."

4. Soviet Involvement

The Soviets have made some "smart moves" by agreeing to eliminate the interest on the Egyptian debt and by addressing the issue of Soviet Jewry. But the U.S. "is looking for -- and has not yet seen -- a commitment to a constructive role in the Middle East" from the Soviets. One sign of that commitment would be to renew diplomatic ties with Israel. However, the Soviets are still playing a "dual role," openly calling for an international conference while privately working against the Amman accords (between Jordan and the PLO) and sponsoring a rejuvenation of a more radical PLO.

5. Syria

Assad is now showing signs of weakness: "he has less interest in causing trouble for [King] Hussein and he has been obliged to stop the military buildup which was a challenge to Israel." Assad's interest in Lebanon "may lead him to confront the Hezbollah and prevent the return of the PLO." The terrorist attacks in Istanbul and Karachi in September 1986 were "the last clearly identifiable terrorist attacks hooked to Damascus." Although "Syrian behavior seems to have improved...it is not clear to what degree Syria can be a positive element" in the peace process. "There are some signs of an evolution, but it needs to be looked at."

6. U.S.- Israeli Relations

The Pollard affair had no "significant effect upon the attitude of the Reagan administration towards Israel." However, "it obviously has had some impact since no one likes to feel he has been deceived." The "most positive reaction," he added, "has come from the American Jewish Community" because they stood up in Israel and said "this cannot go on."

* * *

(Please Note: These remarks are "off-the-record" and are not for quotation or attribution.)

Transcript of Remarks by Ambassador Robert Oakley,
Special Assistant to the President for Near East Affairs,
to the Board of Trustees of the Washington Institute for Near East Policy,
Four Seasons Hotel, Washington D.C., April 7, 1987

AMBASSADOR OAKLEY: It is a pleasure to be here. Frank Carlucci is pretty sorry he cannot make it. He got back from Canada last night. He spent today working on security at the Moscow Embassy, George Shultz' trip to Moscow, a meeting with the Jordanian Prime Minister, a meeting with the Japanese Minister of Finance, and eighteen jillion other things. He had to go somewhere tonight. He will be out of town tomorrow. He would have liked to be here because he is very much interested in the Middle East. He is aware of the institute and would enjoy the dialogue.

Addressing a group like this, particularly with so many friends and peers, is intimidating but I will see what I can do. The institute has become, in a very short period of time, a very respected center for serious analysis and thought about the Middle East. Dialogue with groups of this sort really enhances our mutual interest in making more effective foreign policy.

That is why there are so many people from the government here or people who have been: Geoff Kemp for example. Our policy has not changed. It is still, hopefully, aimed at building a more peaceful and stable region. It requires a lot of participation and understanding by persons and organizations that you represent. Perhaps more than any other reason in the world, the government cannot do it alone.

President Reagan and his top aides have had a number of policy sessions on Middle Eastern issues over the past two months. I think four of which I have attended have been chaired by the president himself. Out of these have emerged some clear ideas on how to proceed as well as the conviction that the administration needs to move ahead rather than rest dead in the water for the next two years.

Let me speak briefly about the basic principles that guide the administration's present thinking about the area and then try to answer your questions, which I am sure will be more interesting to all of you.

I don't need to tell you that when the United States is inactive, tensions in the region build. That is not in anyone's interest. Activity should not mean hyperactivity, a one-sided activity, a blind activity.

The period 1967-1973 was one of very limited U.S. activity. Frustrations built to the point of the October 1973 war. The period from 1973-1978 was one of a lot of U.S. activity working with all parties, including even the Syrian disengagement agreement that we were talking about at the table a minute ago.

The period was beneficial for all: it produced Camp David. After that, our involvement in the Middle East became, I would say, uncertain: periods of passivity, periods of activity. We appeared off balance. We put a foot wrong. President Reagan pointed out we even made mistakes on the Iran issue, maybe others.

The second one is the administration in the next two years does not need another failure in the Middle East. If that were to happen, I think it would be difficult for the next

administration to pick up the pieces.

What would happen in the Middle East itself? It is hard to say. So the objective of the president and those around him -- and they meet frequently to talk about this issue, various aspects -- is to engage in considerate actions, to move ahead surely, not to push initiatives simply for the sake of launching them or for the appearance of activism.

You may have noticed there is a little bit less talk these days. An effort to look more carefully before moving, an effort to enhance our credibility, not erode it. It requires consistency, patience, time rather than sudden bold gestures.

The third principle is to demonstrate one's seriousness not through words but actions. The administration has been taking a number of low-keyed measured steps over the past two months to prove they mean what they say.

In the Gulf, that has meant making clear the Iranian arms initiative was a mistake. That did not indicate that the United States' policy had chosen Iran as the wave of the future.

Some of you may think that is simple. Looking carefully at the mood of the states in the Gulf for the past three months, it is not simple. A lot of them had genuine doubts. That meant putting the United States in a position where it could help deter Iranian expansion of the war against Iraq and threats against other Arab states against freedom of navigation and the free flow of oil.

It was done by moving our Middle East naval forces farther north in the Gulf, by increasing the number of ships, by bringing the Kitty Hawk into the northern Indian Ocean, warning the Iranians quietly but firmly on the emplacement of Silkworm surface-to-surface missiles at the Strait of Hormuz, offering to protect Kuwaiti ships, those which are the most threatened by Iranian attacks.

Let me say in parentheses that there is a misperception that I have seen in several newspapers that the Iraqis are attacking neutral shipping. Not that the United States is coming down on one side or the other, but the facts are that it has been well over two years since Iraq attacked any neutral shipping. They have probably conducted about as many attacks upon Iranian shipping as the Iranians have upon Iraqi and neutral shipping. They have tried to keep it to the combatants.

We have also been working actively -- not that it has produced any results as yet -- at the United Nations Security Council, with the other permanent members of the council, to try to build international pressure on Iran, in particular, to negotiate an end to the war.

Some of these things are tangible. I think the countries in the Gulf, the governments there were relieved -- a little bit surprised -- that the United States was willing and able to deploy its naval vessels and to make it clear to the Iranians and to others and actually to convince the governments in the Gulf that if we needed to keep navigation open to help the countries there, we would use force.

It has also been a pleasant surprise to find that after some of the distortions and scare of headlines are over and you have a chance to sit down and talk seriously to congressman -- there were one or two exceptions -- they say, "Well, it is a little bit risky, but in this case we think it is the right thing to do."

Our position in the Gulf had fallen so low, the Kuwaitis, despairing of any assistance from the United States, had actually invited the Soviets to come in and protect their ships. The Soviets had accepted. There was an agreement in principle. When the cavalry arrived a little bit late, the other Gulf states said to the Kuwaitis, "Well, now that the Americans have made an offer, you can forget about the Soviets." In the final analysis, the Kuwaitis decided they did not want to pick up our offer because it might jeopardize their even-handed policy.

They and the others understand that we are now there and we are ready and willing to help if the threat requires it. That is a change. It was one the president announced quietly but with a public statement on the 25th of February.

He laid out all these points including renewed activity with Operation Staunch to try to squeeze down the flow of arms to Iran, action in the Security Council, other things.

In the Arab/Israeli context, this new approach has meant devoting more energy and resources to the West Bank and Gaza. We hope that in the next couple of weeks we will be able to find still more money, despite the Gramm-Rudman pinch, for this purpose.

Real progress is being made there, not rapidly and not yet enough to affect the political climate on the West Bank, but progress is being made to build cooperation between Jordan, Israel -- some involvement from the Palestinians on the West Bank.

It has also meant actively and creatively exploring the possibility of getting a broader negotiating process started, something that Geoff has heard time and again and which he has participated in.

Whether we will make it or not, it is hard to say, but it is important that the United States keep trying as a way of building hope and perhaps making progress. This could, but not necessarily, mean some form of an international conference.

We are trying to be realistic and deal in realities rather than in illusions or dreams. One no longer thinks about moderates in Iran and changing the basic thrust of Iranian policy or overthrowing the Ayatollah or that a peace conference is going to produce comprehensive settlement next month.

We are trying -- the administration is trying to look at the area as it is to recognize what is and is not possible in our bilateral relations with different states, taking into account the limitations on our own resources as well as the problems which they have.

We are looking, for example, at the signs of weakness and limited hope in a country like Syria, something that, I gather, you all discussed this afternoon. Assad is not going to change his stripes, but underneath those stripes, behind his ruthlessness, he is still a pragmatist.

He clearly has less interest in causing trouble for Hussein and he has been obliged to stop the military buildup -- which was a challenge to Israel -- which is a subject of a great deal of discussion and concern over the past two or three years.

His own interest in Lebanon may lead him to confront the Hezbollah and prevent the return of the PLO. The situation here bears careful watching.

One must also watch carefully the Soviet efforts to strengthen their position in the

Middle East. For example, the agreement on very favorable terms of the Egyptian debt to the Soviet Union for their military assistance at a time when the United States government is charging about fifteen percent, something like double the prime rate.

The Egyptians say, "Well, even if you cannot be as generous as the Russians, can't you at least allow us to refinance our debt to you at the prime rate?" The answer is, no, we cannot do that. There are very good reasons why we cannot. Since 90 percent of the money borrowed from the Federal Financing Bank is loaned to American borrowers, it is evident that any more favorable rates accorded to the Egyptians would have to be accorded the Americans as well as countries like Turkey or Greece or what have you.

At that point, the strain on the budget would be tremendous. So we cannot do that. The Soviets, in addition to Gorbachev's rhetoric, have made a very shrewd tangible move. One looks also at the very strong hints, if not firm commitments, made to Morris Abram and Edgar Bronfman about emigration and Soviet Jews, about direct flights to Israel -- something that Prime Minister Shamir tried to get on his visit to Washington and New York and did not get.

We have certain principles about people's right to choose -- the possibility of constant relations, perhaps more. I see where this has struck a sufficiently responsive cord that Foreign Minister Peres has come back saying something like, "We have to have full diplomatic relations and 30,000 emigrants a year before we would allow you into the peace conference." It is an interesting form of bargaining. You can see the Soviets have gotten people's attention.

Other developments in the past year suggest that serious, although subtle and perhaps fragile changes are taking place in the political landscape of the area.

Egypt's triumphant participation in the recent Islamic summit in Kuwait held in the proximity of the Basra battlefields where the Iranians very carefully staged a military offensive which had a political objective impacting upon an Islamic summit in Kuwait just down the Gulf. Rafsanjani very generously gave us credit for all their success thereby magnifying the doubts of the Islamic states and leaders attending the summit in Kuwait. Egypt's welcome there shows that it is moving back into the mainstream of the Arab world on its own terms with the Egyptian/Israeli peace treaty in tact, virtually ignored.

Shimon Peres' meetings with King Hassan of Morocco and President Mubarak of Egypt could be even more noteworthy because they were treated as essentially routine in the Arab world.

There is a desire for peace, for normalization with Israel. On the other hand, you have the continued internal ferment in many Arab countries and in the West Bank and Gaza caused by political and economic frustration, compounded by Islamic fundamentalism and more traditional subversive and terrorist movements.

Iran and Lebanon are the two most obvious, although quite different, examples of what occurs when the established order breaks down. Hopelessness in the face of internal or external problems or both can easily be transformed into popular rage and directed by manipulators against selected political targets.

Iran and Libya are working the hardest at the moment among the radical states to exploit this situation. The crisis that we used to have periodically in the Middle East, the

crisis of war or threatened war between the Arab states and Israel -- with the stand down of the Syrian military buildup and the continued respect by Egypt of its peace treaty with Israel -- there is little prospect of this. So the threat, particularly with more oil prices, the importance of the Middle East, the crises of the Middle East don't seem to real to us.

Yet you have these internal problems which we have seen in Iran and Lebanon. They can spread. They can even spread to Bob Pelletreau's next important assignment, to Tunisia - who knows?

In another five years, we may find the price of oil right back up there, but there is nothing that sort of hits us in the gut these days as it used to. Nonetheless, the administration is going to do what it can, not bring any false hopes to the task of building Arab/Israeli peace, but a commitment to work with the parties in the area to reduce the risk of war, to search for ways to bridge gaps, develop cooperation, resist the threats of rejectionists and terrorists, to guarantee any peace settlements that might be achieved.

True and lasting peace, of course, cannot be imposed; it can only be negotiated. Then only if the parties to the conflict are prepared to make the peace and have the will to negotiate it.

This means not simply searching for procedural means to get negotiations started by means of an international conference or something else. They were working out Robert's rules of orders for the conference. It means laying the substantive foundation so that negotiations will actually work.

They don't work unless understandings have occurred in advance on at least the parameters of the substantive issues. When the parties sit down at the table -- so that the Americans who are trying to lend a hand understand that there are serious negotiations that are going to take place, not simply a hollow process, the disengagement agreements, Camp David, Egypt/Israeli treaty, a steady progression so far as Egypt and Israel are concerned demonstrate this type of process can work.

It takes a long time. It takes a lot of careful preparation. Sometimes it takes a stroke of courage or luck -- Sadat deciding he wanted to go off to Jerusalem, having leaders like Menachem Begin, Anwar Sadat, Jimmy Carter -- all three of them at the time of Camp David were very strong at home and had equally strong dedication to making peace.

If there should be an international conference, this administration would not play unless there were a good chance it could be successful, unless it had been properly prepared. We have agreed to explore efforts to bring about negotiations leading to a peaceful settlement in the Middle East. The administration is going to take it as far as possible over the next two years whether it achieves that elusive goal or not.

Even if it only means setting the stage for making further progress for the next administration, there is no sense of embarrassment or failure. The Middle East is a national interest not a partisan or a personal one.

It is essential that there not be an appearance of drift. The radicals, the fundamentalists, extreme nationalists prey on drift and a sense of hopelessness. The United States wants and needs to preempt that growth of radicalism in the West Bank where it is becoming increasingly clear that a lot of the protests and terrorism is home grown not ordered from outside by PLO officials.

Also Egypt, Jordan, Tunisia, the Gulf states they want and we need to build hope for the future there. As I said, we have been taking low key measured steps over the past two months to prove we mean what we say. In the Gulf, it has been made clear that the Iranian arms initiative was a mistake.

We are ready and willing to be of help. For the peace process, it means doing what we can -- we spent the last two days talking to Prime Minister Rifa'i of Jordan making it very clear that the United States, at least this administration, has no qualms of conscience.

We are not prepared to pay conscience money to anyone for the mistakes of pleading with the Iranians and being outsmarted. We are not going to jump into something unless we have looked it through, unless we have prepared it carefully. We are prepared to work seriously with those who are prepared to work with us.

I think that is all I want to say since I do want to take time to try to answer questions since a lot of you have got very good questions and a lot of you know at least as much, probably more about the area than I do.

QUESTION: We have heard a wide variety of versions of the international conference for settling the Arab/Israeli dispute. I think we probably know what kinds of strains the Israeli government, various factions of the Israeli government are under regarding the potential conference. Would you care to speculate on what you see as the potential of such a thing taking place?

AMBASSADOR OAKLEY: I don't think that there is nearly enough -- not identity of view -- but enough closeness of view at the moment over the procedures and certainly not over the -- as I said before -- parameters of substantive issues that would be debated and how one goes about dealing with them.

The successful negotiations that we have had in the past have been those where there has been enough dialogue, either directly or private by or through third parties -- the United States -- so those who are going to participate recognize they can have a serious negotiation. There is some chance of success.

It does not mean merely sitting down and plunk at the table even if you have agreed rules of procedure because that is not going to get the Middle East where it ought to go.

On the other hand, one should not rule it out. An international conference in 1973 in Geneva lasted one day. Under the aegis of that conference the United States and the Soviet Union were the co-chairman. The Secretary General of the United Nations -- a terrible thing in view of many Israelis -- was the one who opened the conference.

I remember spending three -- or was it four months, Phyllis -- on leaving my wife and family in Beirut being the U.S. presence in Geneva to show that the conference was alive. There was a Soviet diplomat there also. While that was going on, Henry Kissinger was shuffling back and forth between Damascus and Tel Aviv.

At one point, having concluded the disengagement agreement for Syria, sitting at the airport with Hafaz al-Assad for over an hour while Gromyko's plane circled overhead. Kissinger did not want to give him the pleasure of landing. Gromyko would not land as long as Kissinger was still there.

This is the way in which the conference, if you will, served as an umbrella for indirect negotiations between Israel and Syria conducted by the United States.

So an international conference can take lots of different forms. Peace negotiations, if you will, can take lots of different forms. We are actively trying to find something that makes sense. What we have said is that we do not rule anything out.

Prime Minister Shamir is very goosy about the idea of an international conference. He has a tendency of ruling it out just like that. On the other hand, I think there is probably more interest on his part in looking for a process of negotiations than he may perhaps let on.

If I had people looking over my shoulder or breathing down my neck the way he does, I think I would act the same way. In any event, there is a very interesting dynamic right now within Israel, within the Arab countries, and between them which is yet to play itself out, which is yet to come to something more real and more manageable.

We are going to try to see what we can do to play a catalytic role, to play a shaping role to see if something sensible can emerge. I could not tell you exactly what form it is going to take nor could I tell you if there were agreement on the procedures that that would be meaningful negotiations. There has to be an attitude first which is more important in my judgement than the formalities.

QUESTION: What is the thinking in the administration, vis-a-vis the participation of the Soviets? Does the administration think that it can effect an everlasting peace without an active participation of the Soviets?

AMBASSADOR OAKLEY: I will refer back to the 1973 Geneva conference where the U.S. and Soviets were co-chairman. That was the last role that the Soviets played. I think that the balance has shifted somewhat.

As I indicated, the Soviets are playing a more clever role now in the Middle East than they did. They have attracted the attention of Israel. They are making some smart moves where Egypt is concerned.

The United States' position in the Middle East certainly has not been helped over the past several years by a succession of what is seen there as missteps or failures or mistakes.

Nevertheless, I think the United States is still seen by every government in the Middle East as the one which has the most to contribute, the one without which there can be no peace. We will see.

Our position towards the Soviets has been very clear. We are looking for, and have not yet seen, a commitment to a constructive role in the Middle East. For us, it is not constructive if one openly talks about an international conference and at the same time, privately one works against the Amman accords between the PLO and the Jordanian government. One pushes the rejuvenation of the PLO perhaps with more extremist Palestinian groups added to it which are inevitably going to push it further away from the sort of constructive Palestinian role that one requires if there is going to be agreement on peace in the Middle East.

One microcosm, perhaps, might be seen in something which eventually produced great

embarrassment for the Soviets. The combination of the PLO, which has always had Soviet support -- the Lebanese Communist Party -- and Walid Jumblatt's PSP Socialist Party, Druze, who got together and raised all sorts of hell in West Beirut here several weeks ago and eventually produced the entry of the Syrian Army in West Beirut -- very embarrassing to the Soviets, surprising to them.

We have not figured out as yet what role they are playing or if they are still playing a dual role. Our position is that they have to play a constructive role. Obviously, among the constructive things they might do would be to establish diplomatic relations with Israel. A question of Jewish emigration has always been an important one in every United States' administration. It remains so today. Those are not the only things that I have said. Their attitude vis-a-vis rejectionists, whether they be governments or organizations, is very important. So we have an open mind where the Soviets are concerned.

We have had an international conference where the Soviets did no damage and ended up to their embarrassment formally endorsing the process by which the United States produced a fair amount of peace. So we just have to wait and see. We are not convinced as yet by any means.

QUESTION: Part of the problem with using a comparison -- the 1973 Geneva Conference -- is that we have done that and the Soviets have seen what that was worth to them and they are not about to let that be repeated. On the other hand, you have Jordan which appears to want a real conference not a phony conference. I wonder -- it is really a two-part question -- whether you can tell us why the Soviets should fall for this trick again in terms of a phony conference? Secondly, whether as a result of your conversations in the last two days, you have a clearer idea of just what the Jordanians want in an international conference and why they regard that as so important?

AMBASSADOR OAKLEY: I've tried to answer that question. Let me say again that as in 1973, it is not a question of the Soviets falling for something; the question is, who can really produce peace. Can the Soviets or can the United States?

Related to that, of course, is how much of an effort is the United States prepared to make. Here I get back to our opening remarks that an administration cannot go it alone. You have also got the Congress. You have got the informed public. To make a major effort requires a major commitment. I think that one of the changes between now and 1973 is just that. It is harder for an administration to stake out a position and go it alone within the United States than it was in 1973 or even 1978.

The Reagan administration is going to make an effort. If we get closer -- if we get a clearer understanding of the way things are shaping up so that we think there is a realistic chance, then I am confident that the administration will begin to talk more about how it begins to see things developing.

Implicit in this is that after our talks with the Jordanians, we are not yet fully clear of the best way to proceed. As someone pointed out earlier, given the splits and the political battles within Israel, they obviously are not convinced which way to go.

Some want to go one way; some want to go the other. This is something that has got to shake down a little bit. One cannot very well -- if you were an Arab government -- negotiate with two Israeli governments or with two Israeli positions.

I suspect that there again it will be difficult, but it is not impossible for the Israelis to put together a cohesive position if they can see their way clear. No one is there yet. That is the best I can do to answer your question.

QUESTION: I would like to perhaps move the focus a little bit to Libya and the recent defeat of the Libyans. How do you assess the tremendous loss of Russian equipment in the overall Middle East issues? In your view has it made Gadhafi less effective? How do you think the Russians assess the loss of their equipment out in the desert?

AMBASSADOR OAKLEY: I doubt the Russians ever had any illusions about Libyan ability to use that equipment. You might recall that a year ago, when the United States bombed Tripoli and Benghazi, the Soviets not only did not alert the Libyans but their military personnel moved out of the radar and missile sites before the Americans got there.

The Soviet gain with Libya has been an uncomfortable one. For political reasons, they felt it advantageous to support Libya up to a point but not nearly as far, for example, as they would support the Syrians.

For financial as well as political reasons they have seen fit to sell them a tremendous amount of military equipment for which the Libyans paid cash, unlike the Egyptians who were able to do it for quite awhile on credit, the Libyans paid good, hard cash.

The Soviets were clearly embarrassed by the flagrant Libyan involvement in terrorism. They were embarrassed by the fact that they would not come to Libya's help when the United States went at them in April. They have been further embarrassed, no doubt, by the Libyan defeat in Chad.

Their commitment to Libya was not that great, so I don't think the embarrassment has been that severe. It is possible that if Gadhafi were to go, the Soviets might find someone who is less unreliable and more valuable and more pro-Soviet.

That is a consideration. I think that Gadhafi, the intimidator, has lost much of his power. He lost a chunk of it when the myth of invulnerability was demolished a year ago. He gained a little bit by being the victim of an attack by a superpower, the United States.

This time for an Arab state to be defeated by the Africans, to allow an advanced well-equipped army to be defeated by a group of barefoot bedouins, is terribly humiliating. On the other hand, Gadhafi is pretty slick with his propaganda machine and his security apparatus.

I don't think he is in the danger zone, but I think his intimidating power, his influence abroad has slipped quite a bit. One should never count him out completely. Right now, he seems to be redoubling his efforts to encourage a rejuvenated broadened PLO with some of the extremist groups who have been on the outside of the PLO brought in, assuming that they hold the Palestine National Congress which Gadhafi and others are trying to push through here in Algeria.

He always finds someplace to dedicate his energies, but I think he is a lot less of a threat now than he was then.

QUESTION: I have got two questions for you. First, you sketched convincing reasons why we need at least some motion, if not movement, in a number of areas -- territories and also in the peace conference. My question is: Do you see these two as essential to each

other? How do you see the possibility that fiddling with one may help or harm the other? That is my first question.

AMBASSADOR OAKLEY: I am confused. Between territories?

QUESTION: No, between activities in the West Bank and Gaza that you talk about and the discussion over whether there should be or how you would bring about the peace conference? Whether -- how one influences the other? That is my first question.

The second question is: You made some very fine statements here about a cautionary approach to the Middle East. Geoff Kemp in his time wrote such statements and I in my time wrote such things. We believed in them. The people who said them also believed in them.

Yet what we saw in the Iranian affair was that this president like his predecessor somehow became fixated on the hostage issue having to do with terrorism and, you might say, went off the deep end with respect to a lot of other things.

The hostages are still there. Can you perhaps shed some insight about how we are going to somehow protect our policy from yet another mishap in the event that one of them is killed or this thing crops up again? Has there been any change in that approach, in that problem area?

AMBASSADOR OAKLEY: The change in the approach is three fold. First, the change of Frank Carlucci and Howard Baker for Poindexter and McFarlane and Donald Regan which is a very significant change in terms of experience both in dealing with domestic politics and foreign policy, since both of them have had a lot of experience in both, in terms of self confidence, and in terms of being able to talk frankly to the president.

The second change, I think, from what I sense, is that people like Secretaries of Defense and State, the vice president won't stand back if they see something like this happening again and say, "We'll let it go even though we are not happy with it."

The third is a change in the president's own attitude. He has learned some lessons the hard way, as he said, but he has learned. Those are three, I think, very significant changes that have produced a lot more realism and a lot more caution and a lot more teamwork and cohesion within this administration than we have had before.

For the first question, I think the two are very closely interrelated to the degree that the governments of Jordan and Israel and the Palestinians on the West Bank seriously work together to address social and economic problems there.

They invariably are going to begin to get into political things. They will get into them in the course of daily life rather than having something highly symbolic and controversial like the international conference.

From the Jordanian point of view, they would like to have the international conference. Maybe one can find a way to go with both. The Arab bank, which was allowed to open its doors and which has very recently been saved from Section 11 because the Israelis have removed some of the restrictions that were about to strangle it, I think, will have some impact.

The Jordanian Quality of Life Program has a number of projects that are actually going

to begin to operate probably this month. It has been a slow process to get them going. We think it can be carried a lot further. Some of the European governments are talking about putting some money into it. As I said, I believe that by the end of April, the U.S. government will put money where its mouth is. We have been vigorous proponents of this plan but have done very little tangibly to support it.

I know there have been a number of private individuals who have gone out to look. I think some of the people who were with Morris Abram when they went out there looked at some of these projects and looked at the whole approach and found it very interesting.

I think there are other individuals and organizations here in this country who might find that very, very interesting. It is an area where everybody's interests intersect if they are smart about the future of Israel, the West Bank and all these problems in Jordan.

So I think the two go very much hand in hand. It is not as politically pleasing, but it is something that is very real.

QUESTION: I mean how would the discussion of a project of an international conference effect that?

AMBASSADOR OAKLEY: I cannot give you a precise formula. All I am saying is that the degree to which there is dialogue between the governments of Jordan and Israel about things Palestinian, it obviously makes it easier if one were to have an international conference and they start to negotiate about the future of the West Bank. That is all.

Without that sort of dialogue in whatever form it comes, you cannot have a successful conference or a negotiation even if there is no conference.

QUESTION: Let me ask you a rather political question. What is your assessment of the impact of the Pollard affair on the whole gamut of Israeli/U.S. relations?

AMBASSADOR OAKLEY: I suspect that there are several people in the audience who are better able to answer that question than I.

QUESTION: But from where you sit --

AMBASSADOR OAKLEY: It has not had any significant effect upon the attitude of the Reagan administration toward Israel. No one is talking privately or publicly about cutting Israel's share of the aid budget. It obviously has had some impact since no one likes to feel he has been deceived.

There clearly has been the perception, not merely in the Justice Department but also in the State Department and elsewhere, that there were deliberate deceptions in terms of the investigation of the Pollard thing and in doing some of the things that were promised.

So that is a problem for the administration, but it is one that has not had a seriously negative effect. It has raised some questions. On the other hand, I think that the most interesting reaction and the most positive reaction has come from the American Jewish Community, people who stood up here -- but above all in Israel -- and said, "This cannot go on. The relationship between Israel and the United States cannot be abused in this way; it is too important to be abused in this way."

We are surprised, as Suzanne Garment wrote, that you don't understand us better after 40 years. You ought to understand. The Secretary of State cannot put the fix in with the Attorney General and turn off an investigation. The president can't turn it off. If he could, Nixon might have gone all the way through eight years; right? We cannot turn off the press either. It does not work that way in this country. We certainly should understand that. So far as your own country is concerned, we have always looked upon Israel as a democracy where mistakes were made. They would be acknowledged. Where there were problems, they would be solved. If the United States can tear itself apart -- first during the Nixon administration and now during the Reagan administration because mistakes were made -- bring them out to the public, kicking and screaming perhaps, but nevertheless drag them out, examine them, make changes, be sure it does not happen again.

We think that what is healthy for the United States as a democracy would probably be healthy for Israel as a democracy. Why don't you get on with it?

The members of Congress, many of whom are close to Israel, have been passing the same message. They have tended to do it privately rather than publicly. So the problem is not one between the Israeli government and the Reagan administration. It is one between Israel and the United States. I think this dimension has been recognized. It is producing some changes in the way in which the Israeli administration is dealing with the problem.

QUESTION: With regard to the Iran/Iraq War, can you prognosticate the short-term future or as far into the future as you care to?

AMBASSADOR OAKLEY: I don't know what short term or long term means because you are dealing with willpower more than anything else in the medium term at least.

Over the long term, the greater Iranian resources in manpower, assuming the will never flags on either side, probably will grind the Iraqis down. The short term or the medium term, barring a collapsing will on either side, I would say it will probably continue about as it is with the Iranians suffering tremendous casualties to take two or three square kilometers and the Iraqis somehow holding on.

QUESTION: Going back for a minute to the issue of the international conference, you mentioned earlier that as far as the United States is concerned, there has to be more than just an agreement on procedures but there also has to be a greater congruence on some of the substantive issues before you enter such a conference so as to assure there is some likelihood of success for such a conference.

Are there any talks that are now being conducted on the more substantive level rather than on the procedural level towards such a conference?

AMBASSADOR OAKLEY: So far as I know, there are no formal talks, no. This does not mean that there is no dialogue in some way, certainly not a formal process that we are sponsoring if that is what you are talking about.

The parties in the Middle East have learned that there are ways to communicate with each other. It has been going on for a long, long time: sometimes it is a great surprise to the United States when you find there are meetings between Israeli leaders and Jordanians, for example, behind our backs -- shocking. They would be able to communicate with each other without our being there.

It is just a point that we are stressing in the discussions that we have had with the various parties. We have made the point to them that I have just made here that where negotiations or conferences or whatever have been successful in the past, there has been some understanding going in, at least enough understanding so that the participants realized they could have a serious discussion.

They were not sure to reach agreement, but they recognized they could have a serious discussion and there was a chance of reaching an agreement. This is just common sense. It is not anything spectacular in you, it is just a point that we keep making because we are interested in seeing something serious rather than something that is just for show.

QUESTION: If I could ask you a question about U.S. policy towards Syria. When we last left Syria it was for the Iran affair. Syria was on the front page of the paper and we had just withdrew our ambassador and imposed millions of sanctions towards terrorist activities. Now that all seems to have faded into the Iran affair. What is our current policy towards Syria? What is necessary for the Syrians to do for us to send the ambassador back? Do you view Syria as a constructive force in the peace process? Is there some sort of dialogue that we are carrying on through third parties or directly with the Syrians to get their participation in the international conference?

AMBASSADOR OAKLEY: Let me back up and put on my old hat of the chief counter-terrorist for a few minutes.

In early 1986, it was our judgment, later vindicated by our European friends in private discussions we had with them and the actions they, themselves, took after the United States' bombing raid on Libya, that the Libyans were more active in promoting terrorism than any other country in early 1986 and late 1985.

After the 1st of May last year, there were very few, if any, identifiable terrorist attempts hooked to Libya. On the other hand, there were several terrorist attacks that one could trace directly to Damascus -- the attempted bombing of El Al. The Heathrow Airport, another attempted bombing of El Al in Madrid, the attack on the German-Arab Cultural Center in Bonn. Some other incidents that did not come off where Syrian agents or Abu Nidal acting for Syria -- and we have to be careful with the Abu Nidal business because Abu Nidal at the moment is probably in Tripoli. A lot of the leadership has been in Tripoli and the Libyans are embracing them even more warmly to compensate for their problems in Chad. But a lot of the leadership and most of the foot soldiers are in the Bekka, and they have received help from Syria. There are even some reports about possible Iranian interest in Abu Nidal.

But during the period April, May, June, July, August, September, the focus on state-supported terrorism was clearly on Syria. The trials in London and Berlin caused significant changes in the policies of the British and the German governments and in the whole European Community.

We had been trying, since June, to produce a European consensus to apply diplomatic and perhaps economic pressures upon Syria because of its support for terrorism -- we were not getting very far.

But the political dynamic of the trial where what was secret intelligence suddenly became public evidence had a profound effect upon government policies and attitudes. The result was the Germans, the British -- the whole European Community -- said, "We have to do something to stop the Syrians."

The last clearly identifiable terrorist attacks hooked to Damascus took place in September -- in Istanbul and Karachi. There may have been Libyan involvement in both of those; conceivably some Iranian involvement in the attack upon the synagogue in Istanbul. But clearly Abu Nidal and Syria were involved in both of those.

I think the Syrians have had second thoughts -- not about the morality of terrorism. To them it is sort of like a B52 or a B1 for us, if you will. It is a weapon that one uses if one feels that you have to and it serves your national interest. But as to whether or not it serves their national interest, for the moment they seem to have decided it does not.

It was over a year ago that they decided to stop terrorist attacks against Jordan. Once the Jordanian PLO Agreement fell apart, it was a sudden coincidental cessation of terrorist activity against Jordan -- both inside Jordan and against Jordanian diplomats and airlines abroad.

So from that point of view, Syrian behavior seems to have improved. We have not sent our ambassador back. The Germans have sent their ambassador back. I think the Canadians have. The French did not pull theirs out. As I said, the Syrians have shelved -- I assume primarily for economic reasons -- much of their military buildup. It is not clear to what degree Syria can be a positive element.

In 1974 we were able to broker an agreement between Syria and Israel on the Golan Heights, which got the Syrians one kilometer and got the Israelis a pledge -- which has been honored up to this day -- of no guerrilla or terrorist activity on the Golan Heights.

The Syrians, when they want, can make an agreement and they can keep it. But this needs to be looked at more carefully. There are some signs of an evolution, but it needs to be looked at.

I am not going to give you a check list of the things that we think the Syrians ought to do. I do not believe in it. If I did, I really would not want to discuss it here.

Transcript of Remarks by Ambassador Wat Cluverius,
Senior Adviser to the Secretary of State on Middle East Peace,
at a Washington Institute for Near East Policy Symposium,
Four Seasons Hotel, Washington, D.C., April 8, 1987

AMBASSADOR CLUVERIUS: This is the first time I have been "out of the closet" publicly since I picked up my new post in October of 1985. My role is a rather low visibility role of working quietly, particularly between Israel and Jordan on the peace process. I suppose an accurate description would be the field manager. I report to the Secretary of State through Dick Murphy.

Mine is a very interesting activity, but it has not involved much public speaking, which I used to do a great deal of. So if I am a little off today as a public speaker, please understand that I have not spoken to more than just four or five people in one room for some time.

My role is a traveling one. I am based in Tel Aviv, since I stopped being consul-general in Jerusalem.

There are a couple of things I was asked to do today: to speak about the formal peace process and to do so for about 20 or 30 minutes. I am not sure that I am going to fulfill either request completely.

It was at my request that we make this off-the-record. I believe that in situations like this, if we cannot be candid and if all we can talk about is what you read in the newspapers, there is no sense in our being here.

Also, I feel that it is the questions and answers period which is most important to you when you come to a symposium of this nature -- not just to hear the administration line from a member of the administration which, of course, I am.

So I think I would keep my remarks somewhat shorter than I was asked to and give us a chance to have a real give-and-take.

Because I am based in the area, I do not get many chances to get an intensive bit of feedback from my fellow citizens here at home. This is a very good opportunity for me to hear from you what is moving you, what you are thinking about in regard to the peace process these days.

So with that introduction, I will then begin by taking a bit of issue with what I have been told is kind of a key question for this symposium which I will read again.

"In the absence of formal negotiations for a comprehensive settlement, how can the United States promote peaceful relations between Israel and its neighbors? How can it encourage a development of mutual interests and discourage the return to war?"

I would say that in the absence of the attempt to get formal negotiations, the United States cannot do much. The formal peace process is a necessary adjunct and corollary to the evolution of attitudes and events on the ground.

The environment on the ground has changed considerably in recent years. There are some very hopeful signs and there are some unhopeful ones, some disappointing ones. But it is my belief -- and if it was not, I would have asked for a transfer some years ago -- that if these evolutions of attitudes -- these changes on the ground that are positive do not continue, there will ultimately be back-sliding.

There must be an attempt to try and make a *de jure* settlement between Israel and her Arab neighbors -- and particularly between the Israeli people and the Palestinian people.

It is, in fact, a necessity that we try to pursue a formal peace process. It is not that we are naive and believe that peace can only be achieved by some formal signing of a peace of paper; we know that is not true. But there must be an outcome someday to which the parties agree in some formal way. Maybe all it will do, when we get to that happy day, will be to certify that the evolution of other events, which were outside the formal negotiations, are an acceptable outcome to the parties involved -- perhaps not.

But I believe that a formal peace process has to be a part of American diplomacy. It has to be a part of how the Jordanians see their future. It has to be a part of Egyptian diplomacy. It has to be a part of how Israel works out its own future in the region.

I did have a chance last night to go over Bob Oakley's remarks because I was unable to be here. We spent the last two days in rather intensive talks with the Jordanian Prime Minister.

Bob Oakley gave you what I consider to be an excellent presentation on the administration's approach to the peace process at the moment. I would take the peace process -- even the formal part of it -- a little more broadly and perhaps a little more historically. What is it really all about -- both the informal development of relations and the formal attempt to reach an agreement?

It is very simply to help the Israelis and the Palestinians in particular and Israel's other neighbors reach an agreement which satisfies a large majority on both sides on how they are going to live together in that region for generations to come. That is what it is still all about. That is what it has been about for quite a long period of time -- certainly back to the early decades of this century.

To get back to my mandate this afternoon -- the first formal attempt at peace you might describe as the U.N.'s deliberations on the issue in 1947 and the partition agreement. It failed. One party could not accept that as a legitimate statement of their future together and tried to overturn it by force of arms.

After that, we really did not have a formal peace process in any meaningful sense until just after the 1967 War. I take 1956/1957 as almost an aberration.

In 1967 there was an attempt to relaunch the formal peace process based on Resolution 242. There was an attempt to implement that resolution through a variety of devices, some of them very quiet, secret diplomacy, and some of it was very open, such as with Ambassador Gunnar Jarring and the proximity talks.

That did not work. Again, I think it did not work because on the one side -- one party, the Arab party -- was unable really to grasp the changed reality of 1949 in the armistice agreements -- the changed reality that whatever they were going to negotiate about, it was

not about overturning 1949; it would have to be about something quite different.

Their cultures, their politics were unable to grasp that reality. So, I felt at the time that Ambassador Jarring and the proximity talks and those approaches were really designed to do what I said at the beginning, to keep something going in the formal peace process channel because otherwise other things do not evolve positively -- they backslide negatively and ultimately towards war.

It was activism -- useful activism, but with a very small percentage chance of success. That success was never realized. But the frustrations grew, frustrations that those failures could not be accepted. Those frustrations led to war in 1973, which is probably one of the clearest examples in modern history of people going to war in order to get attention to their problems. It was a very deliberate act of statecraft, however bloody the results.

It did get attention. Sadat did decide to turn Egypt's orientation differently and understood the reality that no Arab leader had previously understood. What was going to be negotiated about was the future and not overturning the past -- not overturning 1949. That led us in a very hopeful direction. We even made some progress with the Syrians on the disengagement agreement, and we had two disengagement agreements with the Egyptians.

Then, again, frustration built because another administration came in. Progress seemed stalled -- particularly through the spring and summer of 1977. Sadat made another decision that waiting or working for an Arab consensus probably was never going to work and Egypt's interest really required further movement of a dramatic kind. He went to Jerusalem.

After the Jerusalem trip, the subsequent negotiations, the slide away from progress and towards stalemate was broken through, again, by President Carter at Camp David.

It seems to me that much of what we have done since then has been to implement the second part of Camp David, which is the Egyptian-Israeli Treaty and, try to solidify that, and to try to make progress on the first part of Camp David, which is the West Bank-Palestinian-Jordanian-Israeli nexus of issues. We have gone along with that. It had its ups and downs, as has the Egyptian-Israeli Treaty itself.

That brings us a bit closer to this afternoon. We had quite a stoppage of activity, you might say, when the first Reagan Administration came in. We did not get it started in a real way until the spring of 1981; we worked at the problem, but there were quite a few distractions.

It always takes time for a new administration to settle into a problem -- particularly to settle into something as complicated as the Arab-Israeli problem filled, as it was, with the very complicated recent history of the autonomy talks. I spent literally thousands of hours in those talks and so did other people in this room.

By the time we were prepared to get into it, things were moving against us -- such as Lebanon. Of course, there was the invasion of Lebanon in 1982. That led the Reagan Administration to launch its own explanation of the American position on the Middle East.

The Reagan Initiative of September 1982 is not really a plan. It is a statement of the American negotiating position which we will follow in negotiations. We have had some problems with that description, with the moderate Arabs who think of it as a plan that somehow we ought to impose it, somehow we ought to make it more explicit.

Our answer has been: That is our negotiating position; we will pursue it in negotiations. We are not going to elaborate on it in detail absent those negotiations. You bring your position; the Israelis will bring theirs -- let's get to it.

In terms of the present problem of the formal peace process, Jordan is not Egypt and King Hussein is not Sadat. Jordan does not feel able to walk away from the rest of the Arab world for a time, as Egypt was prepared to do, and negotiate directly with Israel without any sanction "from above," which is what this international conference idea is all about.

For us, it is an awkward bit of procedure to have to consider. We would rather sit right down and get on with it without all of this. We are prepared to consider it because the goal is a peace settlement. The important vehicle to reach that goal is bilateral direct negotiations and we will consider another vehicle that has to drive us to get to those negotiations.

Jordan has a deep insistence that there has to be an international conference, including the Soviet Union. Absent that, they would be too exposed. For them, they do see it as a survival issue. They see that their regime would be, perhaps, fatally threatened if they were to move with Israel in a way which did not protect them from the radicals in the Arab world and from the radicals in the Third World in general, who take a certain view of this issue. But they do not see that sanction as a device to avoid recognizing and dealing face to face with Israel.

As the Prime Minister of Jordan constantly, almost endlessly, reminds me, Jordan went to the Geneva Conference in 1973 and asked to have a Jordanian-Israeli working group and it was already a cooked deal between the Egyptians, the Americans, and the Israelis that they were not to have one. He said, "I was ready for one then and I am ready for one now, under the aegis of the conference." So it is not a device in their minds to avoid bilateral negotiations. It is the vehicle which makes it possible for them to do that.

That is why we are willing to investigate this route of an international conference. It is not a route we prefer; it is a route about which we have deep reservations and skepticism. Our willingness to explore it -- and we have been exploring it, perhaps a bit more actively since the visit of Prime Minister Shamir -- is to make sure that if this is the way we have to go to negotiations, it has to be a very carefully constrained, circumscribed, restricted environment in this conference.

We will not stand for a conference if it interferes in any way in the substance of negotiations. A conference cannot dictate to sovereign parties in any case, and we will not allow a structure of a conference which would open up even the attempt that outsiders will try to impose a solution on the parties.

That would only be an excuse for the parties to avoid hard discussions and hard choices. They have got to face their own future across the negotiating table. Outsiders cannot tell them how to do it.

At best, we outsiders -- and I think particularly the United States -- can help them get there. But ultimately they would have to decide; we would not. Certainly, the Chinese would not; certainly the Soviet Union would not.

What help the outsiders can give is to facilitate that which they have to do. I think there is a greater willingness. As my introduction noted, I spent almost all my career in the

Middle East -- I spent all of it in the Middle East or working on Middle Eastern issues here in the Department of State. I have spent 10 years of my 20 year career either living in Israel or working on the Israeli desk. The other 10 I spent traveling throughout the Arab world, working with the peace process.

I do sense some changed attitudes in the region. They are talking about how to negotiate. We are not talking about whether to negotiate. That is something we could not have said 15 years ago, maybe not even 10 years ago. It is "how to negotiate."

We are grappling with the "how." We have just had a two-day visit by the Prime Minister of Jordan. Still, we are grappling with the "how." It was a reasonably successful grapple, as these things go. It is a step-by-step, slow, incremental process.

We are trying to find a way to get to the negotiating table Israel and the Jordanian-Palestinian delegation. Hopefully there will also be an Israeli-Syrian delegation; with Egyptian participation and then we will try and get this thing going again.

The increments are small. Those of us who wrestle with them sometimes go to bed at night satisfied with a little piece of progress that you could probably put in your eye and still see, as my mother used to say. But nevertheless, that is how we get there. We have done it before. I think the prospects are pretty good. Why do I think so?

On the Jordanian side particularly, there is an understanding that if progress is not made soon -- not a total solution, let's start the process -- the next time they will get serious attention from Washington will be the summer of 1989. They believe that if this administration does not get it moving in the next relatively few months, it will not be high on the agenda. The next administration will take at least the spring and summer after inauguration to get its handle on this complex issue. That is not an inviting prospect for the Jordanians.

There is also an Israeli election somewhere in that time spectrum as well. The Jordanians sense that the next Israeli election ought to be over the peace process; they would like it to be, as many in Israel would like it to be. So I think that is a hopeful sign.

One of the things that encourages me about Jordanian diplomacy -- I could not really write a cable about it to the Secretary of State because it is impressionistic and rather amorphous -- in the past, we have often had rather forward positions taken and then if they are not immediately rewarded with great pats on the head or goodies in the pocket, that position disappears.

Jordanian diplomacy now has much more spine in it. They have taken some forward positions, and they are not backing off. They may get nervous about it, feeling exposed; but they are not backing off. That is an impressionistic thing, but I think it is there and I think it is hopeful.

On the Israeli side, obviously we all know there is quite a debate in Israel going on over how the peace process should be approached and, indeed, what the content of it should be, even if they get to the negotiating table.

That, I think, is healthy. I think any national debate over issues of such critical importance are not only helpful but necessary. We are always looking forward to one of the magic numbers in the Middle East peace process. That magic number is always 61. It takes

61 votes in the Knesset to approve a negotiating position, to approve a treaty, to approve a step forward.

That debate has begun there. I think it is helpful and healthy, and it is going to continue. This administration is prepared to put a little more steam into it. Maybe that means they increase my travel budget; I do not know. But we will put a little more steam into it and see if we cannot move it ahead in a significant way in the next few months.

So we will continue to explore all avenues, as we say in diplomacy. We will continue to explore the avenue of an international conference. Along that avenue, we have some very, very sharp limits on what we will buy onto and what we will not. We will not buy onto a conference that can interfere with the substance of negotiations. We will not let the Soviet Union into this game on their own terms; they have got some prices to pay before they are even considered in this context, as far as we are concerned.

So there are some things yet to be worked out. But privately, between us, as we talk, there are steps being taken. We are getting closer to understanding one another -- between ourselves, the Israelis, and the Jordanians -- as to how a conference might be structured that will do what we want it to do and will not do what we will not allow it to do.

Those little agreements here and there are called the modalities of a conference -- the modalities of a process. Although they could be described as procedure, they are extremely important because they define how substance will be addressed.

At this moment, I would say that I think we are a bit ahead of where we might have been two or three months ago, but I would not expect a conference to break out with the cherry blossoms.

I think we should be able to get significant progress over the next two, three, four months. In fact, I think we need to get it over the next four months because after that, I am not sure where this issue will be on the agenda here in Washington, and I am not sure where frustration at not making progress would leave Jordanian diplomacy. I am not sure where a failure to really see progress towards peace, what impact that will have on Israeli politics. So I think we are looking at a number of months here for some significant movement.

With that, I would like to get to Q's and A's.

QUESTION: Certainly King Hussein had two years in which Shimon Peres was prime minister when both Israel and the U.S. were more conducive to meeting Jordanian priorities. Where is the evidence that all of a sudden the King of Jordan is now about to tune his political behavior to American electoral politics?

AMBASSADOR CLUVERIUS: I would not say he is ready to tune all of his political behavior to American electoral politics. I am saying that they do recognize that if we cannot get something going pretty soon, there will be an inevitable gap of activity on our part, a gap of attention.

That does not mean he is going to cave in on what he considers the central positions to meet our elections. But he knows he has got to try and work with us in a certain period of time; because we are not going to be paying much attention after that.

QUESTION: A week ago former President Carter came back from the Middle East announcing that he had a very interesting three-hour talk with President Assad and that Assad told him that he was ready for an international peace conference. Do you know anything that can help you to elaborate on what President Carter said?

AMBASSADOR CLUVERIUS: No. Actually, I talked to President Carter in the Middle East. Actually, I saw him in Israel. I was on a separate circuit myself and kept missing him until I got to Israel. I asked whether he had probed beneath those statements because what he has said, basically, is the standard Syrian public position, and you need to probe beneath it to see what Assad means.

The last time that I was present personally and we pressed Assad on it, it was not very hopeful. He was interested in the conference, sure. But a conference that sits like a high tribunal and the sides make their case and then the conference decides who is right and who is wrong and you do this and do that is not very hopeful when you probe. Carter did not probe beneath the statement that Assad was prepared for a conference and all of this.

When I am talking about modalities, you have got to pin people down. "Okay, what do you mean by a conference? Here is what we mean." That is it and nothing else. Or we have certain parameters.

I have not seen anything. Carter and his staff admit they did not probe for that kind of detail, nor were they equipped to do so. They had not been following this thing day-to-day. They were not equipped to ask the right probing questions. So my impression is definitely that there is not much there that is not out on public record.

QUESTION: When you say that you think there has been a little more motion as far as a conference since Shamir has been here, are you suggesting that he is moderating his position?

AMBASSADOR CLUVERIUS: No. I said that we agreed that we would pursue all avenues, including that of the international conference. I said, "I guess we have been exploring it a little more actively since Shamir was here."

QUESTION: You do not see any sign of change in Shamir's position?

AMBASSADOR CLUVERIUS: No, I do not. His position is pretty clear. We have had some discussions with Shamir; I have had some discussions with him on it. His basic position, I do not think, is a shift in any way that I can detect.

QUESTION: Tomorrow we have an international conference. Do you have any tangible ideas how to bridge the gap between the sides or -- to put it in another way -- in the absence of such ideas, is there any chance that there will be an international conference?

AMBASSADOR CLUVERIUS: Well, I will answer that question in the context that we are off the record, and that is why I wanted to be off the record. It has been our experience that nothing -- even when you get the Arab and Israeli parties to the table, they have never been able to make progress except on the basis of an American draft. Camp David was an American draft when we began the Egyptian-Israeli negotiations at Blair House after Camp David for the treaty. An American draft was put on the table and we said, "Okay, fellas, let's work from this."

There is good reason for this. Neither side can afford in its own internal politics -- Israel and the Arab side -- no group of drafters can successfully put down a draft that takes any account of the other guy's position. They have got to put down their own position.

Now, of course, we know their own position and the Arab's own position are very far apart. So why start that way? We try to put something down in the middle that says, "We think this is worth working from." I think that is the way it would have to be in the conference.

QUESTION: Earlier today it was said that there has to be either incentives or disincentives for parties to come to an agreement. Do you see that either of the sides see the real immediate incentives or disincentives to be enough to lead to a reasonable agreement? Secondly, do you feel that the United States has some role to play in offering incentives or disincentives to either side?

AMBASSADOR CLUVERIUS: Well, the largest disincentive always is the belief on one side or another or both that failure to move ahead probably leads sooner or later to another war. That is a major disincentive.

The incentives, of course, on the other side of that coin -- peace and stability and also more and more, I think, on the Arab side over the last 20 years I have been dealing with the Middle East, a recognition that this really is a dispute that has to come to an end, that Israel is there to stay.

The Palestinians also are a people; they need something. Let's get something reasonable, and we can turn our energies to development and that kind of thing. That is a major incentive.

More narrowly, on the Israeli side I think there is a growing national debate about what kind of Israel is it going to be in the future. That is a very serious one. It does not cover just peace with the Arabs; it covers internal religious relationships and all kinds of things. That is an incentive.

I think particularly on the Jordanian side the rise of the first Likud government and the rise of the religious right in Israeli politics has made the Jordanians think that it would be better to have a *de jure* relationship with Israel -- no matter how comfortable the *de facto* one may be at any given point in time. That is the goal for the future, to move to a *de jure* relationship.

QUESTION: The Reagan plan offered in 1982 was refused by Mr. Begin immediately. We know that. But do you think there is an opportunity in an international conference, if everything goes on as hoped to renew this plan?

AMBASSADOR CLUVERIUS: I think Mr. Begin rejected it -- there is no doubt at the time -- as a plan. It is not a plan. What he was really rejecting was he did not want the United States to pursue that negotiating position, which is what the Reagan initiative really is.

It is not going away. That is still the position of President Reagan. If we were to table a draft that we felt fit between the Jordanians, the Palestinian delegation and the Israelis, it would be a draft expanding on the Reagan initiative. Those would be the basic positions.

Resolution 242 is the basis. Camp David has some relevancies. It has some irrelevancies now. But we would definitely put that down as our negotiating position, and we would draft something probably based on those principles -- the statement of principles that this administration still adheres to.

QUESTION: I would like to return to the question of incentives, for a second. You said before that Jordan does not want to wait until the spring of 1989 to move. Within this administration and the prior administration, the one incentive has been, from a Hill perspective, arm sales. A tangible way to get things to move is to offer them something. Based on what you said, it seems that there would be movement, that the Jordanians recognize their self-interest in moving now because otherwise they will wait two years from now. Is that really reason enough to get them to move or is there something else tangible, like an arms sale or something else that is being pursued?

AMBASSADOR CLUVERIUS: I think you are construing incentives and disincentives too narrowly. These issues between the Arabs and the Israelis -- for both sides these issues are far too much a part of their own national survival, their own national vision of themselves on both sides to be affected by very narrow incentives. In other words, nobody is going to take diplomatic steps which they feel would be survival threatening, in exchange for any amount of economic assistance.

Now as you go along, I think yes, you can have incremental incentives. I do not think that President Sadat's incentive was economic aid or arms aid or whatever. I think his basic incentive was he realized that Egypt's long-term future should be tied to the West, not to the East and you could not have a strategic relationship with the United States over the long term and be at war with Israel.

That is the kind of major incentive I think we are talking about. I do not think you would buy diplomatic concessions on critical national issues from any country with bits of aid or bits of arms. If the relationships have all been relationships on the strategic level, that is different.

QUESTION: If you had an international conference, say, within the next four to six months and there was subsequent to that a high-level summit between the United States and the Soviets, would you imagine that the U.S.-Soviet summit could either complicate or in some ways expedite the process that had been started in the international conference?

AMBASSADOR CLUVERIUS: I think the Soviets' role has always been a difficult one for us and for Israel and for the Arabs. Our argument to the Soviets is, "Look. You guys are always wanting us to produce flexibility from our best friend in the region -- Israel. But why do you always take the most intransigent Arab position and take that as your posture, if you are not willing to urge flexibility on your closer friends like the Syrians and the PLO, why do you expect us to produce it?"

The most dramatic case of this was right after the 1973 war, when there were arguments and allegations in violation of the cease-fire. The Soviets were threatening all kinds of things, if the Israelis did not return to the October 22 lines, which were a few kilometers different. What Sadat was saying to us was, "To hell with the October 22 lines. Let's go for something big."

You always find the Soviets with the narrowest, most intransigent Arab position. That is a disservice to the Arab moderates, which we never fail to remind them of. So the Soviets

have some real serious adjustments to make in their positions -- not just with Israel on the issue of relations and emigration and that kind of thing; but also with the Arabs.

We do not need to talk to the Soviets if they have a position that is no different from the heart of the Syrian position on the table. You can get that from the Syrians.

QUESTION: What are the gaps between Jordan and Israel at this stage of the game, as far as the modalities of the international conference are concerned?

AMBASSADOR CLUVERIUS: They are problems of language. How do you express in language principles that you can hold each other to? So basic principles which (inaudible) agree if you talk to (inaudible), we agree with that. Then you have to get to the language that you can express it in, such as "the conference cannot repose solutions or overturn agreements reached by the parties."

But how do you express that, and how does it fit in with other pieces? I do not want to get in to too much detail. But that is really what you are talking about, and you are talking about -- you may reach agreement on four or five broad points and one side says, "Gee, what about this case? There is a loophole here. We better find some language for that. In case this happens, we would be exposed in this way. We better find some language that would close it up."

So even if the other side agrees, you have got a point. Let's find some language that would handle the problem. You still have to work the language.

QUESTION: What do you see as the main differences at the present time?

AMBASSADOR CLUVERIUS: I think the main differences are still to find the language that would allow something to go forward, which would not open up any loopholes for the conference to become a forum for beating up on the Israelis.

That is one of the deepest concerns here -- and certainly not for Israel to be beaten up on except maybe rhetorically or something in speeches. But certainly nothing binding.

We are not looking at a conference as any substantive role. How do you express that? I would not want to give you the details of where the disagreements are; we would be here for two weeks with jargon that I am not sure I always remember.

QUESTION: There seems to be a lot of common ground between the Jordanian, the Israeli, and the American positions -- a lot of common ground apparently -- there is a lot of common reinforcement on the international conference. But the Jordanians and the PLO have differed very substantively about the basis for the conference, the modalities of the conference, and the nature of the Jordanian-Palestinian representation at the conference. They are poles apart on these issues. How do the Jordanians relate to that now? Do they perceive any change? What is their thinking about that, as far as the Jordanian-Palestinian draft is concerned?

AMBASSADOR CLUVERIUS: Well, the Jordanian-Palestinian, PLO-Jordanian situation is on ice, as far as the Jordanians are concerned. They do not see that this problem has to be addressed until we are much further down the road.

They also see that being further down the road in a successful way would increase the

pressure on the Palestinians to drop off some of their ridiculous positions.

That is pretty much how we see it. I think that is how the Israelis see it. I think that is how the Egyptians see it at the moment -- not that anyone pretends that you can deal with these issues of the Palestinian-Israeli future without Palestinians. They have to be there just as much as the Israelis do.

The PLO is in a state of disarray -- Arafat's leadership is under severe challenge; he is likely to have to abrogate the accord he has with the Jordanians and maybe even accept some form of collective leadership.

So they are fragmented and in disarray, and I think there is kind of a tacit agreement, "Let's not deal with that one right now" -- not that it will go away, but it might be a little more tractable further down the road.

**Highlights of remarks by Ambassador Wat Cluverius,
Senior Adviser to the Secretary of State on Middle East Peace,
at a Washington Institute for Near East Policy Symposium,
Four Seasons Hotel, Washington D.C., April 8, 1987**

1. The Need for a Formal Peace Process

Ambassador Cluverius argued that there is increasing recognition on the Arab side "that this really is a dispute that has to come to an end, that Israel is there to stay." He emphasized, however, that the "de facto" evolution of conciliatory Arab attitudes to Israel could only continue if there was a parallel effort to achieve a "de jure" settlement of the conflict. In the absence of a formal peace process "things do not evolve positively -- they backslide negatively and ultimately towards war." It is, thus, a necessity that the formal peace process remain "a part of American diplomacy." Because "Jordan is not Egypt and King Hussein is not Sadat" the present obstacle in the formal peace process is getting to the table to negotiate.

2. U.S. Policy and the International Conference

The only way to achieve a peace settlement is through "bilateral direct negotiations." However, the Jordanians insist that the vehicle must be an international conference, including the Soviet Union. For them it is a "survival issue ... absent that, they would be too exposed." Although the U.S. views the international conference with "deep reserve and skepticism" it is willing "to explore it ... to put a little more steam into it." The conference, however, would have to be convened in "a very carefully constrained, circumscribed, restricted environment.... We will not stand for a conference if it interfered in any way in the substance of negotiations.... We are getting closer to understanding... how a conference might be structured." The remaining difficulties consist of "the language that would allow something to go forward, which would protect, would not open up any loopholes, for the conference to become a forum for beating up on the Israelis." Progress needs to be made within four months or this issue will fade from the agenda in Washington and this will impact on Jordanian diplomacy.

3. Jordan

The Jordanian side is anxious to begin the process of negotiations. They believe that otherwise "the next time they will get serious attention from Washington will be the summer of 1989." Additionally, "the Jordanians sense that this next Israeli election ought to be over the peace process." With the rise of the first Likud government, the Jordanians realized "it would be better to have a de jure relationship with Israel -- no matter how comfortable that de facto one may be." For the Jordanians the international conference is "not a device to avoid bilateral negotiations." Prime Minister Rifa'i has restated Jordan's readiness for a "Jordanian-Israeli working group...under the aegis of the conference."

4. Palestinian Representation

The Jordanians "do not see that this problem has to be addressed until we are much further down the road. They also see that being further down the road in a successful way would increase the pressure on the Palestinians to drop off some of their ridiculous positions." The PLO is "in such a state of disarray ... I think there is a kind of tacit agreement: 'Let's not deal with the Palestinian-Israeli issue right now.' Not that it will go away, but it might be a little more tractable further down the road."

5. Syria

President Carter admitted he "did not probe" beneath the statement that Assad was prepared to attend a conference. Assad assumes a "conference sits like a high tribunal deciding 'you are right and you are wrong and you do this and you do that' -- not very hopeful when you probe."

6. Soviet Involvement

The "Soviets have some real serious adjustments to make in their positions -- not just with Israel ... but also with the Arabs." The Soviets have always adopted "the narrowest, most intransigent Arab position." The Soviets cannot expect to have a role if their position is "no different from the heart of [the] Syrian position. You can get that from the Syrians."

* * *

(Please Note: These remarks are "off-the-record" and are not for quotation or attribution.)

1021.1

1/6

1015
1215

שמו
מ"ל

אל : השגריר, הציר - וושינגטון
מאת : היועץ המדיני

הנדון: שיחות שה"ח עם נציגי ברה"מ.

כללי

1. השיחות עם הנציגים הסובייטים התקיימו בשלוש מסגרות:
א. שני מושבי הועדה למזה"ת של האינטרנציונל הסוציאליסטי (כשעתיים);
ב. שני דיונים פורמליים מצומצמים (כארבע שעות);
ג. שתי פגישות כלתי פורמליות (נוביק-זוטוב, כשלוש שעות).
2. קרן ברוטנס, סגן יו"ר המח' הבינלאומית של המפלגה (סגנו של דוברינין) אחראי לעולם השלישי בכלל ולמזה"ת בפרט. דיפלומט מנוסה; השליח הסובייטי האופרטיבי הבכיר לאזור (מקבילו של מרפי בהקשר זה); נפגש באופן קבוע עם אסד. נחשב לשילוב בין תיאורטיקן לפרקטיקן. כתביו מוכרים היטב במערב ויחודם בראשונותם -- מהווה צינור ראשוני להצגת תפניות צפויות במדיניות הסובייטית. מטיף לאקטיביזם סובייטי באזורנו. חבר-מועמד לפוליטבירו.
3. אלכסנדר זוטוב, בן 45, כח עולה בתחום המדיניות הסובייטית במזה"ת. דובר ערבית, כיהן בשגרירות ברה"מ בושינגטון. עד דצמבר 1986 כיהן כראש המח' למזה"ת במשה"ח הסובייטי. נשלח ע"י דוברינין למח' הבינלאומית של המפלגה. מכהן כסגנו של ברוטנס וכנראה מועמד לרשת אותו עם קידומו הצפוי של ברוטנס.
4. עם כל רתיעתם מחשיפת יתר לתקשורת, השניים לא היססו לתת פומבי לשכיעות רצונם מהמפגש וממערכת היחסים אשר התפתחה במסגרתו. בניגוד לעבר, לא היה כל נסיון להצניע את עצם קיום הפגישות.

מאפיינים

5. הסובייטים הבהירו כי באו במיוחד לצורך הדיון עם שה"ח וכי הגיעו בעקבות התיעצויות בדרג הבכיר ביותר ולדרג זה גם ידווחו.
6. הסובייטים הגיעו עם מנדט משולש:
א. מתן פומבי למרכיבים החדשים במדיניות בנושאינו;
ב. הסבר מפורט של המדיניות כפורום הסגור;
ג. מאמץ להתחיל היכרות ודיון מפורט עם ישראל כדי לעמוד על עמדותיה וליצור בסיס להמשכיות.

המח' הבינלאומית של המפלגה
המח' למזה"ת במשה"ח הסובייטי
המח' למזה"ת במשה"ח הסובייטי
המח' למזה"ת במשה"ח הסובייטי
.../2

ההתייחסות הסוביטית - - הפומבית והפרטית -- הצביעה על נסיון להפגין פרגמטיות, פתיחות וניתוק מדוגמות העבר. תביעות מסורתיות הוצגו כרעיונות לבחינה וכמסגרת התייחסות ולא כתנאים מוקדמים. הדגישו רצונם לתרום באופן קונסטרוקטיבי ולבחון כל הצעה לגופה.

8. מהשיחות עולה כברור רצון סוביטי להשתלב בתהליך השלום מתוך הכרה שהשתלכות זו מחייבת :

- א. התייחסות לתביעות הישראליות בתחום היחסים הדיפלומטיים וזכויות יהודי ברה"מ;
- ב. נקיטת עמדות פחות חד-צדדיות ופחות נוקשות הן בשאלת אופי התהליך (איפיוני הועידה ותפקיד ברה"מ בה) והן בשאלת הפתרונות האפשריים והרצויים.

9. ברור כי עם תרגום העקרונות למונחים אופרטיביים מתגלים פערים מהותיים בין עמדותיהם לעמדותינו, ברם, בהתחשב בעובדה שהעמדות שהוצגו גובשו עוד בטרם החל הדיאלוג עמנו הרי שההתפתחויות בעמדותיהם מרשימה ומעודדת המשך המידברות.

10. בשלב זה ניתן לסכם כי ברוטנס וזוטוב מיצגים את הכוחות הדוחפים לשינוי במדיניות הסוביטית; עדין לא את השינוי עצמו.

תכנים: עמדות הסוביטים

11. יהדות ברה"מ

- א. הסוביטים קבעו כי התפתחויות בתחום זה נובעות בראש ובראשונה מהעידן החדש המתפתח בברה"מ ולא מתגובות ללחצים חיצוניים.
- ב. ברוטנס חזר בפומבי ובפגישות הפרטיות על הקביעה כי כל יהודי הרוצה לעזוב את ברה"מ יוכל לעשות זאת למעט שיקולי בטחון לאומי. (בשיחה הפרטית עמי הבהיר זוטוב כי הדרג המדיני יכול להאיץ לגישה פתוחה יותר בשאלת שיקולי הבטחון הלאומי, ברם ההכרעה היא בידי ועדת מומחים לתחום התמחותו הספציפי של המבקש להגר ורק ועדה זו קובעת פוטנציאל הנזק הבטחוני הנובע מיציאתו את גבולות ברה"מ).
- ג. כאשר לביקור ברוטנפמן - אברהם והתחומים שהועלו על ידם ("טיסות ישירות", חיי תרבות יהודית ברה"מ) סוכם שלא לפרט בשלב זה ולאפשר לברה"מ לפעול יותר ולהכריז פחות.

12. יחסים בילטרליים.

- א. הסוביטים קבעו פומבית ופרטו בשיחות הפרטיות כי ברה"מ אינה עויינת למדינת ישראל ומעוניינת בשיפור היחסים ובידידות עמנו.
- ב. ברם, הסוביטים חזרו וקבעו כי קיים קשר הדוק בין התפתחות בתהליך השלום לבין התקדמות פורמלית ביחסים הבילטרליים, בכלל זה, כמובן, שאלת חידוש היחסים.
- ג. אם כי סוכם שלא לפרט פומבית כאשר להמשך הדיאלוג, הסוביטים הבהירו כי מיחסים חשיבות להמשכיות הדיאלוג גם בטרם חידוש היחסים.

13. תהליך השלום

- א. בתחום זה באו לידי ביטוי עיקר החידושים בגישה הסובייטית.
- ב. הסובייטים קבעו פומבית - ופירוטו באופן פרטי - התייחסות חדשה וחובבית למסגרת הרצויה לחו"מ בין הצדדים לסכסוך. עיקריה:
 - (1) המשימה של השגת הסכם לגבי חוצאת החו"מ מוטלת על הצדדים לסכסוך. איש אינו יכול להחליט בחיפוש אחר הסדר. כך, איש מלבד ישראל וירדן אינו יכול לעצב את היחסים ביניהן ורק סוריה וישראל עצמן יכולות להגיע להסכם. כל זאת במסגרת חו"מ ישיר ביניהן.
 - (2) בריה"מ מאמינה שיש עתה סיכוי לשלב מהותי חדש. לכניסה לחקופה בה לא רק נדבר על סיכויי הסדר אלא ניכנס למאמץ רציני להשגתו.
 - (3) איש אינו יכול - ובריה"מ גם אינה רוצה - לכפות פתרון על צד מהצדדים. עם זאת, לא ניתן להביא לשלום יציב תוך התעלמות מבריה"מ.
- "השלום באזור לא יבצע ממדיניות של כפיה ע"י בריה"מ או ארה"ב. לפיכך, אין מה לדבר על ועידה בעלת סמכויות כפיה. כל נסיון לכפות הסדר יביא לכיסוי מלאכותי על הסכסוך אשר ימשיך לרחוש מחתת לכסות ודבר שיבטיח הנצחת הסכסוך וקיצור חי הפתרון". הפתרון חייב להיות מקובל על הצדדים ולנבוע מהם.
- (4) הקהילה הבינלאומית יכולה לסייע בעצה, בעידוד ובבטחונות ליישום ההסדר באם הצדדים מעוניינים בכך. מכאן ההתייחסות הסובייטית למגעים מולטילטרליים בנוסף לחו"מ הבילטרלי הישיר.
- (5) גם עצם נוהל החו"מ והועידה (בכלל זה מתכונת החו"מ הישיר הבילטרלי, המגעים המולטילטרליים והקשר ביניהם) חייבים להתגבש במגעים בין הצדדים. גם בשלב זה יכולה הקהילה הבינלאומית לסייע ברעיון ועצה.

- (6) לדבריהם, נוסחת המגעים המולטיטרליים כצד הדיונים הבילטרליים היא נוסחה גמישה אשר נועדה לסייע לערכים להגיע לוועידה ולהשתתף במו"מ ישיר אשר יביא לגיבוש פתרון הוגן..
- (7) בנושא הייצוג הפלסטיני הוצגה פומבית נוסחה סובייטית חדשה (אשר הקשר בינה לבין העמדה המסורתית מחייב ברור נוסף): "אשר להשתתפות בוועידה: אנו מצידנו רוצים לראות את כל הצדדים המעוניינים וביניהם הפלסטינים. הפלסטינים עצמם אמורים להחליט באיזו דרך וע"י מי ייוצגו בוועידה".
- (בהמשך הצגת העמדה הפומבית הוסיף ברוטנס: "דבר אחד ברור, ייצוג זה של הפלסטינים יכול להיות על בסיס שווה עם האחרים ועלינו להתדיין עם הנציגים האמיתיים של הפלסטינים - אש"ף, אין מנוס מכך").

14. חכמים: עמדות שה"ח

- שה"ח הבהיר עקרונות ההתייחסות לתהליך השלום כלהלן:
- (1) למדינות האזור יש מעט מאוד להציע לעולם כדי לעודד השקעות כלכליות לבד מסיכויים ויציבות לשלום. ע"כ, לצורך לשים קץ לחאמאץ והתחמשות הבלתי נסבל מבחינה כלכלית נוסף עתה הרצון להביא להשקעות חיצוניות ביציבות הכלכלית באזור כששני המניעים תורמים להתפקחות באזור לגבי הצורך בתהליך שלום.

- (2) ראשיתחיות כוירה האזורית וההתקדמות במנעים הישרים עם מצרים והתקופים עם ירדן מעידים על סיכויים משתפרים ששנת 1987 אכן תהיה שנת פתיחת מו"מ לשלום.
- (3) מטרת המדיניות היא מו"מ ישיר, בילטרלי, ללא חנאים מוקדמים.
- (4) הנכונות לבחון אפשרות של קיום ועידה בינלאומית נועד לאפשר לירדן להגיע למו"מ ישיר כזה ובלבד שהועידה לא תהווה תחליף למו"מ ישיר. דהיינו, הסטרוקטורה אמורה להיות מו"מ בילטרלי ישיר, הסופר-סטרוקטורה המסייעת - ועידה.
- המאמץ לגבש מתכונת בלתי מפריעה של ועידה חומכת הוחל רק לאחר שהוברר מעל לכל ספק שלא ניחן לשכנע את ירדן להכנס להחדיינות ישירה ללא סיוע כזה.
- (5) במשלחת הירדנית-פלסטינית ייוצגו הפלסטינים ע"י נציגים אוטנטיים המייצגים את שאיפות עמם ואת השלום ולא אירגוני טרור. בכך ייושם העיקרון עליו הסכמנו זה מכבר של מימוש זכותם של הפלסטינים לראשיתחף בהגדרת עתידם הם.
- (6) ראשיתחפות הסובייטית מחייבת הפגנת יתר איוון בעמדותיה. בראש ובראשונה ע"י שינוי היחס ליהדות בריה"מ וחידוש היחסים הדיפלומטיים עם ישראל. הדגש במדיניותנו הוא על החשיבות העליונה של פתיחת שערי בריה"מ לעליה (ראה להלן).

15. שה"ח דיבר בהרחבה על משמעות מאמציו למען יהדות בריה"מ. אינו רואה בכך
מדיניות אנטי-סובייטית אלא מדיניות יהודית-ציונית אשר נועדה להבטיח את
עמידת העם היהודי בכלל והעם בארצו בפרט.
הועלו גם מספר מקרים ספציפיים של מסורבי עליה והסובייטים הכסיחו לבחון
מקרים אלא. סוכם שלא לתת פרוסום למאמצים אלה כל עוד הם בבדיקה.

16. בתאום הבילטרלי שה"ח חזר על ציפיתו להגעת משלחת קונסולרית ישראלית
בהקדם ביותר ובמשלחת הסובייטית ועל עמדת ישראל הבסיסית שאינה רואה בברי"מ
אויב ושואפת לשיפור יחסים עמה. ידידותנו ותעמולה ורחבה עם ארה"ב אינה
חייבת לבוא בסתירה עם נירמול ושיפור יחסים עם בריה"מ.

נחזור נוביק.

7

102.1.1
103.3

1987-04-09

00:04

1480126

01

39

ס ו פ ס מ ב ר ק

סגירות ישראל / וויסינגטון

דף מחוד דפים

סוג במחוני גלוי

אל: המשרד

דחיפות מידי

תאריך/ז"ח 1630 8 באפריל 87

188

מס' מברק

אל: מצפ"א

דע: מע"ח

ארה"ב - ועידה בינלאומית

להלן דברי המזכיר שנלץ היום בנושא

Q As you indicated in your opening remarks that regional issues are going to be raised with the Soviet leaders, would it be correct to assume that you are going to put more positive attitude towards the idea of a Middle East international conference?

SECRETARY SHULTZ: As far as regional issues are concerned, we think one that needs to be pressed very strongly is Afghanistan. There are others around the world -- Nicaragua, Cambodia, Angola. As far as the Middle East is concerned, we don't think that an international conference, in and of itself,

is a prospective idea. The object, as I said and as I had discussed with Prime Minister Rifa'i when he was here yesterday, the object is greater stability, and in the end peaceful relationships between countries in the Middle East. That's the object. The question is, how do you get there? We believe, and I believe most believe, that the way you get there is through bilateral, direct negotiations.

Now the Jordanians feel, and many others feel, that there may be a role for an international conference in getting us to that point. And we have been exploring with the Jordanians and others whether or not such a useful role can be defined and just how that would work. So that's where we stand on that.

10/1
יוסי

מח 2 מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח 3 מח 2

102.11 תג'אין שלוק

1987-04-09 00:04

1 1480126 01

39

ס ו ס מ ב ד ק

סגירות ישראל / וושינגטון

דף מתוך דפים

סוג במחוני גלוי

אל: המשרד

מיידי דחיפות

188

תאריך/ז"ח 1630 8 באפריל 87

מס' מברק

אל: מצפ"א

דע: מע"ת

ארה"ב - ועידה בינלאומית

להלן דברי המזכיר שנלץ היום בנושא

Q As you indicated in your opening remarks that regional issues are going to be raised with the Soviet leaders, would it be correct to assume that you are going to put more positive attitude towards the idea of a Middle East international conference?

SECRETARY SHULTZ: As far as regional issues are concerned, we think one that needs to be pressed very strongly is Afghanistan. There are others around the world -- Nicaragua, Cambodia, Angola. As far as the Middle East is concerned, we don't think that an international conference, in and of itself,

is a prospective idea. The object, as I said and as I had discussed with Prime Minister Rifa'i when he was here yesterday, the object is greater stability, and in the end peaceful relationships between countries in the Middle East. That's the object. The question is, how do you get there? We believe, and I believe most believe, that the way you get there is through bilateral, direct negotiations.

Now the Jordanians feel, and many others feel, that there may be a role for an international conference in getting us to that point. And we have been exploring with the Jordanians and others whether or not such a useful role can be defined and just how that would work. So that's where we stand on that.

10/1
יוסי ג

10/1 10/1 10/1 10/1 10/1 10/1 10/1 10/1 10/1 10/1
4 3 4 2 1 2 1 3 3 2

87 47616 093Q

אל: מנכ"ל מדינה, ממנכ"ל, מצפ"א, מע"ת
דע: יועץ רה"מ לחקשורת, יועץ שהב"ט לחק
ר/אמן, ע/ראש אמן למחקר

ועידה בינלאומית

להלן מאמר מערכת ה"וושינגטון פוסט" מהיום.

עתונות

Middle East Conference?

JIMMY CARTER came to Washington last week to beat the drums for an international conference on the Arab-Israeli dispute. It's a widely discussed idea for reviving progress toward peace—a process that surged ahead while Mr. Carter was president and that has gone nowhere in the Reagan years. President Carter sees a conference as something with merit in its own right and with appeal to an incumbent president who is presumably eager to record a visible diplomatic achievement and, in the Middle East, to move beyond Iran.

What is the argument for such an international conference? It is that the Arabs and Israelis cannot make peace directly. The Arabs resist following Egypt's state-to-state example lest once again stateless Palestinians end up left out of the play. As their price for entering the direct talks Israel wants, they demand that talks be set in the context of a conference. The conference they seek, including Americans, Soviets, British, French and Chinese, would be empowered to deal with differences that arose in direct Arab-Israeli talks.

Israel is of two minds—that is, it's stalemated—about a conference. The Likud side is opposed to the territorial compromise demanded in return for peace, and it rejects the idea of a conference for fear that it will merely be a new forum to gang up on Israel. The Labor side is ready for territorial compromise and open to a conference, *if* Israel can enforce certain participation standards: to win compromises from the Soviets on the one hand and to exclude the PLO

on the other. Labor, meanwhile, being no less fearful than Likud of being ganged up on, wants a conference to be not a court of appeals but merely the occasion to begin direct talks.

This account of the impediments is abbreviated, but it conveys why the prospect of such a conference is an improbability. Its adherent himself, Jimmy Carter, concedes that convening such a conference would be difficult, holding it together would be difficult and producing results would be difficult. A lame-duck president who already has his hands full could not be sold this project on the basis that it is a promising diplomatic tonic, or for that matter on the basis that otherwise the Middle East will explode. The Middle East will grind along.

For all its other turmoil and disaster, however, the Middle East is a region primed for serious diplomatic reengagement by the United States. Mr. Carter pushes for an early conference opening. That seems to us far from urgent and far from being the single option available. And even though the administration is now said to be cautiously exploring the idea, it has had enough experience in unprepared or ill-advised conferences by now to know that a big, failed meeting would be worse than none at all—much worse. What people in this country and in the Middle East need to see is not that the administration is ready to buy the option Mr. Carter favors, but rather that it has some energy and ideas of its own on resolving the terribly bloody tensions in the Middle East, that it has not just let the whole thing slide.

END

102.1.1 תה"ן הא"מ

מגידור ישראל - וושינגטון

אל:

דף... מס'... דפים
סוג בשחוני... סוד?
דחפוח... מיד?
מס'... 2000... 87 30

836

1/2

המשרד

אל: מנכ"ל מדיני

החליף שלום.

להלן מתוך שיחה עם דניס רוס - המועצה לבטחון לאומי.

א. לדבריו ניפח *OTAWA* את עמדתם. זאת לא השתנתה בכל האסור לוועידה בינלאומית. היינו שהם מוכנים לבחון דרכים שונות לקדם התהליך אך שיש להם עדיין הסתייגויות לגביה. רוס הוסיף ששולץ עצמו עדיין מסויג יותר מהאחרים בממשל ובמיוחד בכל הקשור לתפקיד הסובייטים. שולץ מבקש להשתכנע גם שהמדובר במו"מ ישיר ולא תהליף, ולודא שלאש"ף לא יהיה ייצוג ישיר.

ב. הרעיון של שגור רה"מ ושה"ח ירדן בא מהירדנים. אלו מבקשים לבדוק מה יהיה תוכן השיחות עם חוסיין. הם מצפים לקשיים עם הירדנים בכל הקשור לתפקיד המליאה של הוועידה הבינלאומית שכן גישהם היא שאסור שחיינה לה סמכויות הכרעה במקרה למשל של אי הסכמה באחת מהוועדות הרגיונליות. הירדנים מפעילים לחץ בלתי ישיר על ארה"ב לריכוך עמדותיה באמצעות השיחות בין מובארק וחוסיין הראיונות של אוסמה אל-באז, והכתבה הבוקר ב"וושינגטון פוסט". (מאידך, רוס לא מוציא מכלל אפשרות שלירדנים לא אצה הדרך לקראת ועידה בינלאומית ועצם הפעילות מטביה מספק את צרכיהם המדיניים, ובמיוחד אלו הקשורים לפעילותם ביהודה ושומרון).

ג. שולץ לא מתכוון להעלות נושא מזה"ח בשיחות במוסקבה ולא לוקח עימו איש מזה"ח לטס. יתכן שהנושא יעלה בצורה כללית ביותר אך כאמור אין בכוונתם להיכנס לדיון. העכבה רוס היא שגם לסובייטים אין עניין דחוף בנושא. (העדיפות לדבריו אצל שני הצדדים הוא נושא הטילים באחרונה). לדבריו גורבצ'וב לא יזדרז להחליט על צעדים בילטרליים כלפי ישראל לאור הבקורת הצפויה של הערביסטים במוסקבה שיתענו שהתמורה בשלב זה אינה נדאית לעין ואינה שווה את המתיחות ביחסים עם סוריה. את ההקלות הצפויות בתחום היהודי הוא מסביר במסגרת יחסי בריהם-ארה"ב.

ממ רחם נכבד אל מלך ארץ ישראל ואל מלך ישראל ואל מלך ישראל

ס 1 9 0 8 7 7

ד... 2... מתוך... דפים

סוג בשחוני

דחיסות

מחיר ד"ח

מחיר מ"ח

אל:

836 $\frac{2}{2}$

ד. רוס ציין שזו דעתו האישית אך שהוא מעלה אותה בדיננים הפנימיים שאי אפשר לטפל רק בצד הפרוצדוראלי ולא להתייחס בשלבים מוקדמים לצד התכני. הוא מבין שזו הכלית השיחות עצמן אך לדבריו חכשל הועידה אם לא תהיה תמונה כללית לפחות, לגבי העמדות ואפשרויות הפרטה. לדבריו ברור ליורדנים שלא יקבלו את כל מה שאבדו ב- 1967 וגם לשם כך הם זקוקים למטריה הבינלאומית אך הם היו רוצים לקבל מושג לגבי מרחב הגמישות של ישראל.

1-511
ערן

102.101
התאחדות

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 2 דפים

סוג בסיס סודי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1710 24 אפר 87

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

המשרד

513

אל :- מנכ"ל מדיני

התהליך המדיני

להלן מתוך שיחות עם צירלי היל ואוקלי (23/4) ועם סודארט ווילקוקס (24/4)

א. היל - הם היו מוכנים "לצאת לדרך" אח היו רואים דרך מעשית אך לצערם זה לא המצב.

ב. עם בוב אוקלי. לדבריו, אין שינוי בעמדת ארה"ב לגבי הועידה הבינלאומית. הוא חזר על גירסתו של דניס רוס היינו שגם אם ימצא פתרון לבעיות הפרוצדורליות עדין חלוצה ועומדת שאלת התוכן והיא עלולה לפוצץ את הועידה כבר בתחילתה. הוסיף שאין הם רוצים להכניס ראשם לתוך המחלוקת הפנימית בישראל.

להערכת אוקלי לא עצרה ועידת מליים את התהליך המדיני. יתכן מאז שדווקא הגישה הבוטה כלפי מצרים וירדן כפי שבאה לידי ביטוי במלי"פ תדרבן את השתיים לחפש פתרונות שיעקפו את אש"פ בשאלת היצוג הפלסטינאי ויחייבו את ערפאת להצטרף לעגלה. יתכן גם שאש"פ ימצא דרך למרות האוירה הקיצונית באלג'יר לתת אשרו ליצוג פלסטינאי שלא מתוך שורות חברי אש"פ עצמו.

אוקלי אמר גם ששאל את זייד א-ריפעאי בביקורו כאן האם ירדן אכן מעוניינת להצטרף לתהליך או שהתנאים המוצגים מכוונים למנע למעשה מצב שבו ירדן חאלץ "לרדת מהגדר". קיבל לדבריו, תשובה שירדן רצינית בכוונותיה. אוקלי ציין שקיבלו איתותים מהסורים שהם מעוניינים בחידוש הדיאלוג הדיפלומטי והם בודקים מה שממעותם אם כי לדבריו אין לצפות שאסד ישנה את גישתו והתנהגותו.

ג. מסודארט ווילקוקס - לדבריהם המלי"פ הקשה את יכולת התמרון של ערפאת אך אין הועידה ותוצאותיה צריכות לעצר את התהליך המדיני. זו גם דעתם של הירדנים הטוענים שהם ימשיכו לבדוק את האפשרות להתקדמות בכוון הועידה הבינלאומית המצרים לעומתה יותר פסימים ורואים את ועידת המלי"פ כתוקעת מקל בגלגלי התהליך. סודארט ווילקוקס הוסיפו (בניגוד למה שבאמר במועצה לבטחון לאומי) שמוטב שלא להכנס לשאלות מבטיות ולסיים את פתרון השאלות הפרוצדורליות הם גם בדעה שאין הכרח שהועידה תתפוצץ שכן לכל הצדדים לא יהיה ענין להראות כאילו הם

מחלקת 3
שגרירות 1
סודארט 3
אוקלי 1
התאחדות 1
התאחדות 1
התאחדות 1
התאחדות 1

0107... 1100... 2... 97

..... 11003 1110

..... 11007

..... 11011 11008

..... 11015 11010

2
4

575
518

178

I'd say the majority now are discussing when and how to negotiate, not whether to negotiate. That in itself is a change. When the June war ended in '67, Abdul Nasser got the Arab states to a summit conference in the Sudan, and they said there would be no negotiations, no recognition, no reconciliation with Israel. That's no longer said. They're no longer looking on either side, Arab or Israeli, for a guaranteed outcome, for they're nervous about negotiations. Twenty years of occupation has both deepened frustrations on both sides and added a certain amount of comfort. An occupation, however resented, becomes almost a normal way of life. Every now and then you demonstrate against it; you throw rocks; you might shoot; you get shot. But you don't get to the serious business of dealing with one another as equal partners at the table.

We do spend a great deal of time and effort on issues relating to how to move the process forward. With Prime Minister Shamir last week, that was a major topic of discussion between him and the President and in his meetings with the Secretary. There was a public dispute, somewhat fanned by the heat which is a constant in Israeli politics, about an international conference. Our position is that we have reservations. We've always had reservations about an international conference. But we think it's both necessary and right to examine every possible way to get to the direct negotiations between Arabs and Israelis, which are going to be essential to broadening the circuit of peace treaties.

I was out in the area most recently last month, and I found certainly that the parties are eager to pick up where we stopped our discussions basically a year ago, when Hussein and Yasar Arafat reached an impasse and Arafat was told to move out of Jordan. They're prepared to pick up where they left off with us last year in our discussions about how to organize a possible conference, how to structure it. If it could get to direct negotiations, we would look at it seriously, we said then in '85 as we're saying today in '87. That's not a new position.

But the time is not a friend of a solution out there. Attitudes are changing. A new generation has grown up since the last major conflict in '67. The process is moving. And I think we'd all agree that it's a region that has earned some peace, and earned a greater measure of stability. And that, in a word, is what Washington is trying to do. Why don't I hold it at that and take any questions that I could possibly answer. Yes sir?

1 2 3 4 5
 0:27...4...11:05...3...97

.....'11:05 1110

.....0:18:07

.....0:11 11:05

.....11:05 '05

3
4

525
518

Q Mr. Secretary, one (inaudible) I hadn't heard mentioned at all in your comments was (inaudible) angle. But you did(?) mention Arafat. It's important, important to understand most Palestinians were -- had their tents folded or were asked to move. Many of them went to Jordan. Quite a few went to Lebanon where they really displaced the economy, the balance, and so forth, there. It seems to me that one of the basic, if not problems, certainly a catalytic problem for that whole area is going to be a resolution on that. And since that was more or less caused by the group of allies, it seems to me that answer has got to come from that group to be able to resolve that, or else from now until into the 2000's, I think we're going to be hearing and also seeing the reactions in the continual turbulence caused by that group. Is there going to be a facing of that issue?

SEC. MURPHY: If you're saying that solution of the Palestinian problem is central to a resolution of the overall Arab-Israeli conflict, I absolutely agree. If you're saying that it is our responsibility as a superpower and as one involved since the late '40's in the various United Nations actions, debates, and peace keeping operations which we have funded, those that we didn't participate in directly, agreed. Is it our sole responsibility? That's where we might split in terms -- sole responsibility being the powers outside of the region.

We do have, as I said, reservations about sitting down in the sort of conference that the Arabs have called for, which is the parties in the region, plus the five permanent members of the Security Council -- Britain, France, China, Soviets, and ourselves. We have said, as far as the Soviets go, it also applies to the Chinese, that there should be a price of admission, price showing a willingness to behave constructively. Now that's taken specific forms. We've said one evidence of that would be restoring diplomatic relations with Israel. Another would be allowing a significant emigration of Soviet Jewry. Soviets have not moved on either to date.

Now the attitude out in the region is different. Not on the Israelis' part. They're very dug in themselves on no admission, no unconditional admission for the Soviets.

On the Arab side, they say you can't put conditions on a superpower. And the Soviets have every right to be there, it's their backyard. They are there, whether we say we want them in or not, that's unrealistic. They are there. Well, true enough. They're there as major arms sellers to Baghdad and Damascus. But as

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
0101...4...7108...4...97

.....'31083 1110

.....A10107

.....A-11 7108

.....7108 '10

4 575
4 518

we look at the various problems over the last few years, you don't have to go back for forty years, we haven't seen any real evidence of the Soviets willingness to play a constructive role in the political process of bringing peace.

So yes, we are sticking it to them, and saying that we want to see some evidence of your good behavior. That's a hang-up which may not persist. If they move, then that could change the whole equation. In fact, the Soviet Union has in its hands the ability to transform things rather quickly if Gorbachev should be ready to do so, no evidence that he is. They have talked sweet reason, they have said that an international conference is the way to solve everybody's problems. And trust us, we'll be flexible, we'll be cooperative. Maybe they will, but we have to look at the track record.

What the Secretary said, very often, is that we can't want peace more than the parties to the conflict. Fair enough. It's another way of saying we can't impose peace if the people and the leaders out there are not ready. Some are, some aren't. Not that they don't want peace, it's what terms they want it on. And there the splits come up very quickly. Syria would like an international conference in which the world came and sat in judgement, much as people originally expected the Security Council to do and which it cannot do when you're dealing with problems that excite the passions and stir the national interests as deeply the status of Israeli borders, the future of Jerusalem, and a few other questions central to the Arab-Israeli conflict.

So we don't think that the five powers can sit there and pass judgement. That is, as I say, one extreme view of a conference. But we do, when we are ready to seriously consider a conference, if the procedures are agreed to, that they get from the speechmaking, and into every life a little speechmaking must fall, a day, two days, two and a half, but they get to the table. And that the plenary(?), the powers, whoever, don't try to dictate to the negotiating parties. They're the ones that have to work out the solutions. They're the ones that have to live with the solutions. That the world does not arrogate to itself the right to come in and dictate the solution or have the right to overturn a solution that the parties might agree to. That's the area we're working in at the moment. We're not hiding or trying to shirk in any way our responsibility. But we're trying to set up something that would work and not just be one more in the heartbreaking series of collapsed efforts.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

* 8435

* 18.02.87 תאריך *

* דף 1 מתוך 3 *

* עותק 22 מתוך 36 *

* ** נכנס

* סודי ביותר

* **

* **

* **

* חוזם: 2,8435 *

* אל: המשרד *

* מ-: בריסל, נר: 160, תא: 180287, אל: 1500, דח: 1, סג: 10 *

* נד: 8 *

* סודי ביותר/בהול טפל *

* רומא נר 47 בהול טפל *

* אל אירופה 1, ענוג, לשכת שהח, ממ'ד *

* דע רומא- המנכל המדיני, ואשינגטון/בהול טפל, מאיה/רגיל *

* העבירו נא לואשינגטון *

* מאת הציר בריסל *

* הנדון: הועידה הבינל. *

* להלן נייר עמדה אמריקני שנמסר לטינדמנס בעת בקורו *

* בואשינגטון. *

* לדברי מנהל מזהה משקף המסמך נאמנה דברי שולץ בשיחה *

* מבקשים לא חוזר לא להתיחס למסמך. *

* CONFIDENTIAL *

* U.S. VIEWS ON AN INTERNATIONAL CONFERENCE *

* --THE U.S. BELIEVES IN THE IMPORTANCE OF FACE-TO FACE
* NEGOTIATIONS. GIVEN THE EXTREMELY DIFFICULT AND COMPLEX
* SET OF PROBLEMS THAT EXIST IN THE MIDDLE EAST, DIRECT

102.1.1
נכנס
סודי ביותר
משרד החוץ-מחלקת הקשר
מאיה/רגיל
חזק

משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 3 מחוך 3
עותק 22 מתוך 36

*CONFIDENTIAL

*MIDDLE EAST PEACE PROCESS

*--ASSISTANT SECRETARY RICHARD MURPHY VISITED JORDAN
*ISRAEL, EGYPT AND SAUDI ARABIA IN JANUARY. HE FOUND
*SERIOUS INTEREST IN THE REGION IN PROGRESS TOWARD
*NEGOTIATIONS. THE PARTIES ARE PREPARED TO CONTINUE
*WORKING FROM WHERE THEY LEFT OFF LAST YEAR. THEY HOPE
*FOR A MORE ACTIVE U.S. INVOLVEMENT BUT ARE DIVIDED ON
*THE SOVIET AND PLO ROLES.

*--THE U.S. CONTINUES TO SUPPORT IMPROVEMENT OF THE
*QUALITY OF LIFE IN THE OCCUPIED TERRITORIES. THE U.S. IS
*PROVIDING ASSISTANCE TO PRIVATE VOLUNTARY ORGANIZATIONS
*WORKING IN THE WEST BANK AND GAZA AND IS ALSO SUPPORTING
*THE JORDANIAN DEVELOPMENT PROGRAM, NOT AS A SUBSTITUTE
*FOR THE SEARCH FOR PEACE, BUT AS A COMPLEMENT TO IT.

=====

*תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמנ, ענוג, אירא, אירב,
*מצפא, סי' יול, פממד/בינל

תאריך : 18.11.05

מאת: יששכרופ

בסוגייה.

נאמר"

אי שווער:

ג. י ש ש כ ר ו ף

שם השולח:

26.2.87

האריך:

תחילת:

מחלקת הקשר ניו-יורק

דף: 1

סוג: בטחוני:

102.1.1 עופס מברק

מספר: 5

תז"ח:

051530

א ל : מנכ"ל מדיני, ממנכ"ל, אמית"ק, מע"ת, מצפ"א, הסברה, ממ"ד
יועץ רח"מ לתקשורת, יועץ שהב"ט לתקשורת, לע"מ, דו"צ, קט"ח

נר : 0139

ד ע :

14

מס

מאת : עובדות, ניו יורק

Debating a Mideast Mirage

Even for the Middle East, home of paradox and complexity, the subject bubbles with contradictions. Israel's Foreign Minister, Shimon Peres, eagerly promotes a Middle East peace conference that he doesn't expect to materialize. Prime Minister Shamir strongly disavows his Foreign Minister's effort. And the Reagan Administration, though it also has reservations about such a conference, says the idea should be explored.

Mr. Shamir and Mr. Peres may be feeling their way toward a breakdown of their coalition Government and a showdown at the polls. Doubtless the State Department expresses interest in a conference as a way of disguising the fact that the Middle East peace process has stalled. These games would be troubling if there were clear value to an international conference now. But there isn't; all the contradictions can be understood mostly as harmless wind.

Moderate Arabs, to whom the conference was designed to appeal, still want it to be more important than direct talks with Israel. The Soviet Union, whose imprimatur is integral to Arab participation, won't come close to meeting Israel's conditions for participating. The Israelis won't compromise on such conditions. The Reagan Administration has its hands full. With Middle Eastern eyes on the Iran-Iraq war, an Arab-Israeli war seems remote. The conference, in short, can wait.

New York Times
Editorial

אישור:

שם השולח: 10/18 קר

תאריך: 5.3.87

מחלקת הקשר ניו-יורק
מספר: 102.1.1
עופס מברק
מספר: 5
תז"ח: 051530
נר: 0139
מס: 14

Initially, Mr. Peres proposed the idea as a fig leaf for Jordan's King Hussein. The King argued that he could come to face-to-face talks with Israel only after a more general meeting under a United Nations umbrella. Fine, Mr. Peres said, though with provisos. One was that the Soviet Union first resume relations with Israel. Another was that such a conference have the power only to bless direct bargaining between Israel, Egypt, Jordan and non-P.L.O. Palestinians. The King demanded that any of the parties could call the conference back into session to resolve issues. Thus the deadlock.

Mr. Peres, however, wouldn't give up. The conference was his major peace effort during his turn as Prime Minister — and perhaps his ticket back to that job. Mr. Shamir, who has just begun his turn as Prime Minister, regards such a conference as a potential disaster. It could be used by radical Arab states and Moscow to isolate Israel and to pry concessions without genuine direct bargaining between Israel and its Arab neighbors.

Mr. Shamir also calculates, probably correctly, that he could beat Mr. Peres on this issue in a general election. Without King Hussein promising serious direct talks, Mr. Peres would find his case hard to make. And there matters stand in Israel and Jordan; it's not the best climate for negotiations.

Meanwhile, time passes, not necessarily for the worse. King Hussein has time to increase his economic and political presence on the West Bank and weaken the P.L.O. there. Other moderate Arabs need time to clear their heads about the possible effect of the Iran-Iraq war and determine whether they can risk talks with Israel.

Only when the King and his backers feel strong enough to seek peace directly with Israel will Israeli politics entertain compromises on the West Bank. That was the insight of President Sadat of Egypt, and it still holds. Only then might a carefully constructed international conference provide the correct vehicle for movement toward peace.

0139 / 14

75

XXX

שגרירות ישראל - וושינגטון

אל: המשרד

190

מנכ"ל רה"מ, מנכ"ל מדיני .

מארוחת צהרים עם השגריר פיקרינג ביוזמתו :

1. שוחח כמחצית השעה עם המזכיר שולץ, אחרי ביקור רה"מ :

לדעת המזכיר, הביקור הצליח יפה מאוד והשיג את מטרתו. המזכיר שמע תגובות חיוביות על הביקור גם מהכית הלבן .

2. באשר לוועידה הבינלאומית - ביקש המזכיר להדגיש - שהוא איננו רוצה בשום אופן להיות מעורב בבעיה פנימית ישראלית. המזכיר רואה בוועידה בינלאומית אחת האפשרויות שרצוי לבדוק אותן - נהדרך הזאת נראית לו רק אם יתמלאו התנאים שהודגשו - דהיינו שלאף אחד לא תהיה זכות ווטו ושהוועידה תוביל למו"מ ישיר. לדעת המזכיר, אנחנו עדיין רחוקים מאד מאפשרות כלשהי לכנס את הוועידה הבינלאומית. המזכיר ביקש למסור לנו שהוא רוצה, בכל מחיר, להימנע מעימות פומבי בנושא זה.

3. בנושא יהודי ברי"מ - הדגיש פיקרינג שהממשל לא יסכים לשינוי הסטטוס. המנהיגים היהודיים מתנגדים בתוקף לשינוי זה. כשהדגשתי שאין בכוונת ישראל לחייב יהודים להיות בארץ, אם ירצו - אחר כואם ארצה - להגר. פיקרינג הסביר לי שיש הבדל יסודי מבחינת החוק של ארה"ב : ברגע שהעולה הבא מבריה"מ מגיע ארצה הוא לא יכול יותר להגיע לארה"ב כפליט - נלדעתו אין סיכוי לשנות את המצב הקיים.

4. בענין אספקת נשק למדינות ערב. סיפר שהוא השתתף בשיחות ההכנה לביקור רה"מ ובשיחות שהתקיימו אחר מכן. מנוי וגמור עם הממשל לספק נשק למדינות ערב המתונות. פיקרינג בדעה שרצוי שקצין בכיר יגיע לארץ כדי לדון עם אנשינו על סוגי הנשק שבדעתם לספק למדינות ערב - על-מנת לראות מהם הכלים העשויים להיות סכנה מבחינתנו.

5. ירדן מסרה לארה"ב שהיא לא מבקשת את ההוקים הניידים. אם ארה"ב תציע לה אותם ישמחו לקבלם - אך ביוזמתם לא יבקשו.

102.1.1
דף...1...מחור...2...דפים
סוג בשחור...סודי
דחיסות...מדי
תאריך וזמן...09:00 - 6.3.87
משרד המערכת

מחור 4 1 1 1 2 1 2 1 2 2
מחור 4 1 1 1 2 1 2 1 2 2
מחור 4 1 1 1 2 1 2 1 2 2

2/180

ס 210
ד...2...מחור...2...דפים
סוג בשחוני. ק. ג. י. ג.
דחיסות.
מגריך וזיה.
מסי מבר.

6. בענין טאבה - והסיכוי להסכמה עק המצרים. לדעתו איך שום סיכוי בעולם שנגיע להסכם עם המצרים בנושא טאבה לפני הבוררות, כי התביעה החד-משמעית של המצרים היא לקבל ריבונות מלאה על טאבה. בעוד אשר לפני ארבע שנים היה אולי סיכוי כלשהו שאכן יושג הסדר על בסיס זה - הרי שכיום איך שום סיכוי בעולם להסכמה ישראלית לתביעה מצרית זו.

7. בחשובה לטאלה שלי, מסר לי פיקרינג שסוכם על מפגש עם הטובישים במזסקבה בין ה-17 ל-19 באפריל - על נושא המזרח התיכון ואפגניסטן. המפגש יהיה על וורונדוב. נציג ארה"ב יהיה מייקל ארמקוט, לא יתלווה אליו מומחה לענייני מז"ח.

בחחילת השיחה סיפר לי על החומרה בה רואה החמשל את פרשת אביעם סלע. יוצא ארצה ביום שני. שג. א.א.

א.י.א.
מ. רוזן

102.101 תאריך

סדרה 8810
דף... מתוך... דפים
סוג בטחוני קודי
דחיות... מידע
תאריך וזמן 10.0995 מרס 87
מס' פנקס

שגרירות א"ל - ירושלים

אל:
המשרד

245

אל :- מצפ"א

כנס שגרירי ארה"ב של אגף מז"ת

משיחה עם ריאן קרוקר, סגן מנהל מחלקת ישראל.

זה זמן רב שהאגף לא קיים בארה"ב כנס של כל שגרירי האגף ממרוקו ועד בנגלה-דס.
הכנס היה ארוך יחסית ונמשך שבוע. חנושאים העיקריים שהועלו בכנס:
- בעיות התקציב של מחמ"ד ואופן ניהול השגרירויות באזור לאור המגבלות, כולל ענייני
בטחון, שיפוץ ושיפור מבנים.

- דיון על עוגת ה-AID המצטמקת והקריטריונים לקיצוץ.
- כלכלת העולם והשלכותיה על האיזור.

- הסיוע הבטחוני למדינות האיזור. לדברי קרוקר, לא לייחוס, מרבית השגרירים לא ידעו
נוהלי הגשת בקשות הסיוע, באלו מקרים וכיצד מגישים לאישור הגבעה.

- צירלס ויק סקר בפני השגרירים על USIA והשגרירויות.
בין USIA והשגרירויות.

- חוס סיימונס מנהל מח' ברה"מ במחמ"ד, סקר את המגמות במדיניות צבאית. קרוקר הגדיר
סקירה זו כסקירה מעולה.

מעבר לכך התקיימו מספר סדנאות:

- עיראק איראן מטעם ה-IR.

- הפונדמנטליזם המוסלמי. המסקנה העיקרית שאין פונדמנטליזם אחד. המצרי למשל הוא פנימי
או עצמאי ואינו מתיחס בהכרח למאורעות בארצות אחרות.
- תהליך השלום.

כן התקיימו דיונים נפרדים בנושא דרום אסיה (פקיסטאן, אפגניסטאן, הודו, סרי לנקה,
מלדיביים, נפאל, ובנגלה-דס) שקרוקר לא ידע פרטים עליהם.

השגריר פיקרינג חוזר הערב ארצה.

ח/ח/כ
מח"ב

36

ע"ה 2
ג 3
ג 3
ג 1
ג 4

102.1.1

טופס מברק

דף 1 מתוך 2 דפים

סיווג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1245 130 במארס 87

מס' מברק

אל: המשרד, בטחון

804

803

1/2

עליון
אלי

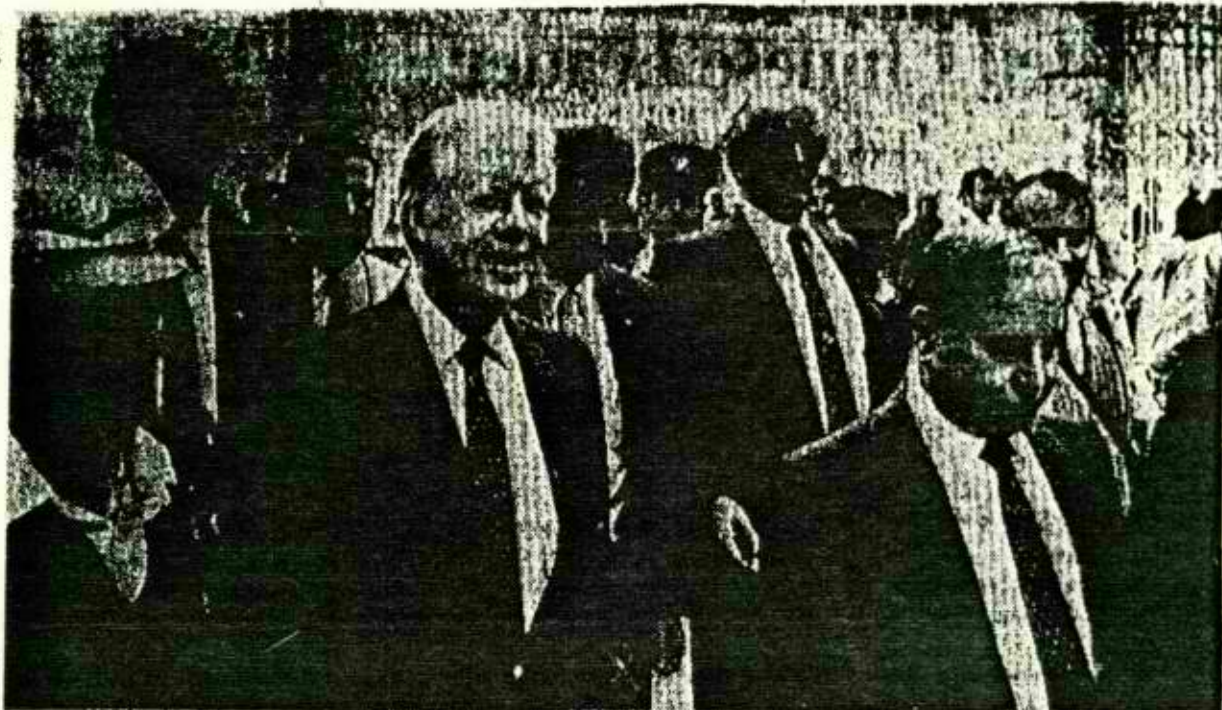
אל: מנכ"ל מדיני, ממנכ"ל, מצפ"א, מע"ת
דע: יועץ רה"מ לתקשורת, יועץ שהביט לתקשורת
ר/אמן, עוזר ר/אמן למחקר

ארה"ב ותהליך השלום במזה"כ

להלן מה"וושינגטון פוסט" אתמול.

עמנואל

3 2 3 1 2 1 3 2
מח 2 מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח
מח 3 מח 1 מח 2 מח 1 מח 3 מח

ASSOCIATED PRESS

Former president Jimmy Carter is escorted by Bethlehem Mayor Elias Freil, right, during tour of Christian holy sites in the Israeli-occupied West Bank yesterday. Carter, who ends his Middle East tour Tuesday, was quoted in an interview with the Palestine Press Service as saying he favors U.S. recognition of the Palestine Liberation Organization.

In Shift, U.S. Now Supports Mideast Peace Conference

By David B. Ottaway
Washington Post Staff Writer

The Reagan administration is trying to rebuild its credibility with moderate Arab states by adopting a more active diplomacy that includes support for an international peace conference on the Middle East, according to a senior official.

Other "adjustments" have been made following an administration policy review, which included President Reagan, in the wake of the Iran-contra scandal, the official said. These include an attempt to moderate public statements about the eight American hostages being held in Lebanon, as well as play down the importance of Libyan leader Moammar Gadhafi as a serious menace, the official said in a briefing for reporters late Friday.

In addition, the administration believes there is no hope now for serious dialogue with Iran and wants to "reinvigorate" Operation Staunch, the effort to stem the clandestine arms flow from the United States and other Western countries to Tehran, the official said.

The official said that after inter-agency meetings beginning in early February, which at times included Reagan, Secretary of State George P. Shultz, national security adviser Frank C. Carlucci and new White House chief of staff Howard H. Baker Jr., "we recognized the need to become more active."

The "activist" administration Mideast policy includes increasing U.S. military power in the Persian Gulf to bolster the moderate Arab governments there and a distinct shift in attitude toward an international conference attended by the Soviet Union.

The official said that "a number of ships" have been added to the U.S. Middle East Force stationed around the gulf, that there has been a decision to move some warships further north toward Kuwait, that an offer was made to escort Kuwaiti tanker ships and that Iran was warned not to use its Chinese-made, land-based Silkworm missiles against ships in the gulf.

"All these things fit," the official said. "There will be more that we

will be doing, low-key, nothing spectacular . . . We're trying to go about our business in a serious way.

"Obviously," he said, "you don't restore credibility as badly damaged as ours overnight."

On the diplomatic front, the administration has decided to "actively help" Middle East nations resume a dialogue about "the basic issues" and to support a Soviet-attended international peace conference "as a possible means" to direct Arab-Israeli negotiations.

"If the government of Israel establishes diplomatic relations with the Soviet Union and wants the Soviet Union to participate in an international conference, I'm sure the United States would have no objections," he said.

Until recently, Shultz especially has expressed strong reservations about Soviet participation in such a conference, and the official said the administration is opposing a Soviet proposal for setting up a "preparatory committee" consisting of the five permanent members of the U.N. Security Council to organize it.

X
804
823
2
2

102.1.1

תאריך

סגירות ישראל / וושינגטון

77 1 מתוך ימים

המשרד

סוג מסמך

מייד

דחיפות

תאריך/ז"ח 1130 31 מרס

845

1/2

מס' מברק

אל :- מצפ"א, ממ"ד

ארה"ב והועידה הבינ"ל

1. ניתן להעריך ע"ס שיחות עם גורמי מזה"ח במחמ"ד ועל הרקע הכללי של "מצב האומה האמריקאית" בתחום מדיניות החוץ, שארה"ב בוחנת אפשרות לנוע מתחנת הביניים אליה נקלעה בשל התסבוכת במזה"ח מאז נפסק תהליך המו"מ המדיני הפעיל ולאור מצוקת הממשל בשל פרשת איראן.
2. האמריקאים המנוסים עושים זאת בזהירות מרובה תוך הורדת רמת הציפיות אל "מתחת לפני המים" אך קשה שלא להתרשם שפני המים אינם שקטים כפי שניתן בסעוד כלשהי להתרשם מהם.
3. הגורמים הנ"ל (האחרון בהם אד דו'רו'אן סגנו של מרפי) מציינים שהגיעו לשלב בו נראה להם כראוי לבדוק מה נמצא במלאי של התהליך המדיני. הם מבססים זאת על סמך ממצאים אותם מגדירים כמעניינים וחשובים שהצטברו מאז מסעו האחרון של מרפי לאזור, דילוגי קלבריוס, ביקור רה"מ שמיר, המנכ"ל המדיני ולאחרונה המנכ"ל טמיר ושלא להשמיט שיחותיו של ארמקוסט במוסקבה. במקביל, הם לא יכולים להתעלם מהמצופה מהם מהצד הערבי, מצרים וירדן.
4. הנושא אותו בודקים מעבר לבדיקה שגרתית נושא הועידה הבינ"ל. ארה"ב עדין זהירה ביותר לא רק באשר לקביעת עמדה סופית אלא אף לפרושים שיתלוו לעצם הבדיקה. עמדה העקרונית לא השתנתה - ספקנות הקשורה לעמדתה שכל המסגרת חייבת לעמוד בשני קריטריונים (א) מו"מ ישיר בין הצדדים. (ב) הבטחת תוצאות, שמא המסגרת תהפוך למטרה בפני עצמה ולא תמלא התכלית לה בועדה-לפחות תחילת הסדר בין הצדדים.
5. הספקנות גדולה עוד יותר ביחס לוועידה מכינה במתכונתה הסובייטית. שלוב חברות מועבי"ט בשלב מוקדם מלמד על מחשבה וכיוונים סובייטים ברורים. (א) אכיפת מסגרת בינ"ל מלאה למן תחילת התהליך שתבטיח את ה-PATTERN לגבי הועידה עצמה. (ב) השתלבות ברה"מ למן ראשית המהלך כאשר השלב הפרילימינרי אינו מחייב לכאורה תמורה מצדה שכן מדובר ב"סידורים ראשוניים" ועל היתר "נדון אח"כ". הריאליזם האמריקאי מורה שאם ניתן להכין ועידה מכינה במתכונת הנ"ל מה ההבדל בינה לבין הועידה

שם החדר מס' 102.1.1

345 $\frac{2}{2}$

הבינ"ל עצמה ואם ניתן לבצע שלב מקדים במתכונת כזו, מדוע לא לגשח ל"מנה העיקרית" כבר עתה? הרי הקשיים זהים לגבי שני המעמדים. באשר לוועידה מכינה בהסתחפות הצדדים ישראל, ירדן, פלסטינאים, מצרים וארה"ב וראי שמקובלת עליה אך כיצד ניתן לקשור אליה את ירדן העומדת על השתתפות בינ"ל מלאה כבר בשלב הראשון, דהיינו כינוס הוועידה בינ"ל לאלתר. זהו המרכיב הנתון עתה לבדיקה. קושי נוסף מלבד ירדן מהווה עמדת ממשלת ישראל או כפי שהירדנים מנסחים דעתו של מי בה הוא הקובע.

6. ביקורם של זאיד אלופאעי רה"מ ירדן ושה"ח שלה טאהר אלמצרי בווינגטון (6-7.4) סעי' המידע בא ביוזמת ארה"ב כתחליף כלשהו לביקור המלך המהמהמה הוא בבחינת יריה ראשונה במקבץ. האמריקאים מנסים ליירט שתי ציפרים (א) הענות ללחצי הערבים לנקוט במדיניות אקטיבית במזה"ת. (ב) השוואת המימצאים ממה ששמעו מנציגי ישראל בתקופה האחרונה עם עמדת ירדן, שתופיע כאן גם כמייצגת בתחום זה את מצרים, ע"מ להיווכח האם ניתן לנצוא מכנה כלשהו בין שני הצדדים.

7. לארה"ב יש כמובן היבט נוסף והוא שיקום מערכת יחסיה עם עמאן בעקבות האקומולציה השלילית של פרשות הנשק, הסיוע ואיראן. מסתבר לאמריקאים שמערכת זו היא הפגזעה ביותר בשל פרש איראן, מעבר אף לנפגעת העיקרית - עיראק.

8. אסור לשכוח שאנו עומדים לפני ביקור במזכיר במוסקבה שם יעלה נושא המזה"ת ובוודאי שיהיה הוועידה הבינ"ל. השיחות עם ריפאעי ואלמצרי יהיו שלב כרונולוגי אחרון לפני השיחות שם. מכאן, אף שהדוג הירדני המסוגר לווינגטון אינו הסמכות העליונה המדינית, הם יעניקו לארה"ב מימד מוחשי יותר היכן עומדים הדברים בנושא קידום תהליך השלום.

... א ב י צ י

6.6

836

זמשרד

אל: מנכ"ל מדיני

~~העלית הסלים.~~

א. לדבריו ניפח *OTAWAY* את עמדתו. זאת לא השתנתה בכל האמור לוועידה בינלאומית.
היינו שהם מוכנים לבחון דרכים שונות לקדם התהליך אך שיש להם עדיין הסתייגויות לגביה.
רוס הוסיף ששולץ עצמו עדיין מסויג יותר מהאחרים בממשל ובמיוחד בכל הקשור לתפקיד
הטוביטטים. שולץ מבקש להשתכנע גם שהמדובר במו"מ ישיר ולא תחליף, ולודא שלאש"ף לא יהיו
ייצוג ישיר.

ב. הרעיון של שגור רה"מ ושה"ח ירדן בא מהירדנים. אלו מבקשים לבדוק מה יהיה תוכן השיחות עם חוסיין. הם מצפים לקשיים עם הירדנים בכל הקשור לתפקיד המליאה של הועידה הבינלאומית שכן גישתם היא שאסור שתהיינה לה סמכויות הכרעה במקרה למשל של אי הסכמה באחת מהוועדות הרגיונליות. הירדנים מפעילים לחץ בלתי ישיר על ארה"ב לריכוך עמדותיה באמצעות-השיחות בין מובארק וחוסיין הראיונות של אוסמה אל-באז, והכתבה הבוקר ב"וושינגטון פוסט".

(מאידך, רוס לא מוציא מכלל אפשרות שלירדנים לא אצה הדרך לקראת ועידה בינלאומית ועצם הפעילות מסביבה מספק את צרכיהם המדיניים, ובמיוחד אלו הקשורים לפעילותם ביהודה ושומרון).

ג. שולץ לא מתכוון להעלות נושא מזה"ת בשיחות במוסקבה ולא לוקח עימו איש מז"ת לשם יתכן שהנושא יעלה בצורה כללית ביותר אך כאמור אין בכוונתם להיכנס לדיון. העכבה רוס היא שגם לסובייטים אין עניין דחוף בנושא. (העדיפות לדבריו אצל שני הצדדים הוא נושא הטילים באחרונה). לדבריו גורבצ'וב לא יזדרז להחליט על צעדים ביטורליים כלפי ישראל לאור הבקורת הצפויה של הערביסטים במוסקבה שיטענו שהתמורה בשלב זה אינה נדאית לעין ואינה שווה את המהיחות ביחסים עם סוריה. את ההקלות הצפויות במחום היהודי --
הוא מסביר במסגרת יחסי בריהם- ארה"ב.

When all other things fail, let love be the last resort.

ס 1 2 3
דפוס... 2... מחור... דפים
סווג בשחוני
דחיות
מדין ודיח
סגירות ישראל

836

$\frac{2}{2}$

ד. רוס ציין שזו דעהו האישית אך שהוא מעלה אותה כדינגנים הפנימיים שאי אפשר לטפל רק בצד הפרוצדוראלי ולא להתייחס בשלבים מוקדמים לצד התכני. הוא מבין שזו הכלייה השיחות עצמן אך לדבריו חכשל הועידה אם לא תהיה מבונה, כללית לפחות, לגבי העמדות ואפשרויות הפתוחה. לדבריו ברור לירדנים שלא יקבלו אם כל מה שאבדו ב- 1967 וגם לשם כך הם זקוקים למסעיה הבינלאומית אך הם היו רוצים לקבל מושג לגבי מרחב הגמישות של ישראל.

11/5/88
ערן

102.1.1
נאמן נאמן

27

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך דפים

המשרד

סוג בכתובי סודי

מיידי

דחופות

845

1/2

תאריך/ז"ח 1130 31 מרס 7

מס' מברק

אל :- מצפ"א. ממ"ד

ארה"ב והועידה הבינ"ל

1. ניתן להעריך ע"ס שיחות עם גורמי מזה"ת במחמ"ד ועל הרקע הכללי של "מצב האומה האמריקאית" בתחום מדיניות החוץ, שארה"ב בוחנת אפשרות לנוע מתחנת הביניים אליה נקלעה בשל התסבוכת במזה"ת מאז נפסק תהליך המו"מ המדיני הפעיל ולאור מצוקות הממשל בשל פרשת איראן.

2. האמריקאים המנוסים עושים זאת בזהירות מרובה תוך הורדת רמת הציפיות אל "מתחת לפני המים" אך קשה שלא להתרשם שפני המים אינם שקטים כפי שניתן בטעות כלשהי להתרשם מהם.

3. הגורמים הנ"ל (האחרון בהם אד דז'רז'אן סגנו של מרפי) מציינים שהגיעו לשלב בו נראה להם כראוי לבדוק מה נמצא במלאי של התהליך המדיני. הם מבססים זאת על סמך מיתצאים אותם מגדירים כמעניינים וחשובים שהצטברו מאז מסעו האחרון של מרפי לאזור, דילוגי קלבריוס, ביקור רה"מ שמיר, המנכ"ל המדיני ולאחרונה המנכ"ל טמיר ושלל להשמיט שיחותיו של ארמקוטס במוסקבה. במקביל, הם לא יכולים להתעלם מהמצופה מהם מהצד הערבי, מצרים וירדן.

4. הנושא אותו בודקים מעבר לבדיקה שגרתית נושא הועידה הבינ"ל. ארה"ב עדין זהירה ביותר לא רק באשר לקביעת עמדה סופית אלא אף לפרושים שיתלוו לעצם הבדיקה. עמדה העקרונית לא השתנתה - ספקנות הקשורה לעמדתה שכל המסגרת חייבת לעמוד בשני קריטריונים (א) מו"מ ישיר בין הצדדים. (ב) הבטחת תוצאות, שמא המסגרת תהפוך למטרה בפני עצמה ולא תמלא התכלית לה בועדה-לפחות תחילה הסדר בין הצדדים.

5. הספקנות גדולה עוד יותר ביחס לוועידה מכינה במתכונתה הסובייטית. שלוב חברות מועב"ט בשלב מוקדם מלמד על מחשבה וכיוונים סובייטיים ברורים. (א) אכיפת מסגרת בינ"ל מלאה למן תחילת התהליך שתבטיח את ה-PATTERN לגבי הועידה. (ב) השתלבות ברה"מ למן ראשית המהלך כאשר השלב הפרילימינרי אינו מחייב לכאורה תמורה מצדה שכן מדובר ב"סידורים ראשוניים" ועל היתר "נדון אח"כ". הריאליזם האמריקאי מורה שאם ניתן להכין ועידה מכינה במתכונת הנ"ל מה ההבדל בינה לבין הועידה

ס.ה.ה. 1130 31 מרס 7 תאריך/ז"ח 1130 31 מרס 7

345 $\frac{2}{2}$

הבינ"ל עצמה ואם ניתן לבצע שלב מקדים במתכונת כזו, מדוע לא לגשת ליישמה העיקרית? כבר נתחזר הרי הקשיים והים לגבי שני המעמדים. כאשר לועידה מכינה בהתאמות הצדדים ישראל, ירדן, פלסטינאים, מצרים וארה"ב וראי שמקיבלת עליה אך כיצד ניתן לקטור אליה את ירדן העומדת על ההתאמות בינ"ל מלאר כבר בשלב הראשון, דהיינו כינוס הועידה בינ"ל לאחר. זהו המרכיב הנכון עלי לבדוק. קושי נוסף מלבד ירדן מהווה עמדת ממשלת ישראל אי כפי שהירדנים מנסחים דעתי של מי זה הוא הקובע.

6. ביקורם של ואיד אלופאעי רה"מ ירדן ושה"מ שלה טאחר אדמכרי בווינגטון (6-7.4) ע"פ המידע בא ביוזמת ארה"ב כחלופה כלשהי לבקור המלך המהממה הוא בבחינת יריה ראשונה במקבץ. האמריקאים מנסים לייצר שתי ציפרים (א) הענות ללחצי הערבים לנקוט במדיניות אקטיבית במזה"ת. (ב) השואת המימצאים ממה ששמעו מנציגי ישראל בתקופה האחרונה עם עמדת ירדן, שתופיע כאן גם כמייצגת בתחום זה את מצרים, ע"מ להיווכח האם ניתן ניתן לשנות משה כלשהו בין שני הצדדים.

7. לארה"ב יש כמובן היבט נוסף והוא שיקום מערכת יחסיה עם עמאן בעקבות האקומולציה השלילית של פרשות הנסק, הסיוע ואיראן. מסתבר לאמריקאים שמערכת זו היא הפגזעה ביותר בשל פרש איראן, סכנה אף לנפגעת העיקרית - עיראק.

8. אסור לשכוח שאנו עומדים לפני ביקור בסוכיר במוסקבה שם יעלה נושא המזה"ת ובוואי ש"א הועידה הבינ"ל. השיחות עם ריפאעי ואלמצרי יהוו שלב כרונולוגי אחרון לפני השיחות עם. מכאן, אף שהדרג הירדני המסוגר לווינגטון אינו הסמכות העליונה המדינית, הם יעניקו לארה"ב מימד מוחשי יותר היכן עומדים הדברים בנושא קידום תהליך השלום.

א. ב. י. ד. נ.

ל. ה.

1.1.102 ענין א"צ

סופס מברק

דף 1 מווד 1 דפים

סוג בטחוני סודי

מידי

דחיפות

תאריך/ו"ח 1015 31 מרס 87

838

מס' מברק

המשרד

אל :- המנכ"ל , מצפ"א

הבהרה לשיחת המנכ"ל טמיר - מרפי

מברקנו 729 מ-25.3

דברי מרפי בסייפת המברק באשר לעמדת ארה"ב בעניין הועדה הבינ"ל מכוונים
לכך שארה"ב שוללת ועידה בינ"ל כזו שלא תוליך למו"מ ישיר בין הצדדים ושלא
תוליך לתוצאות מבחינת התכלית, דהיינו לארה"ב אין ענין במסגרת כשלעצמה.

הדברים הנ"ל אינם בבחינת חידוש ונשמעים מפי הדוברים האמריקאים
ובייחוד המזכיר המגלה ספקנות מהמכשיר ששמו ועידה בינ"ל אם כי טוענים
שהנושא ראוי לבדיקה.

אלי אבידן

א"ל

להח 2 כה"מ 3 מנ"מ 3 מנ"מ 1 מנ"מ 2 מנ"מ 13 מנ"מ 4 מנ"מ 4 מנ"מ 1

$\frac{2}{4} \quad \frac{5}{1} \quad \frac{7}{1} \quad \frac{8}{1} \quad \frac{9}{2} \quad \frac{10}{1} \quad \frac{11}{3} \quad \frac{12}{2}$

מדינת ישראל

למנהל

ישראל

15

יציאת לא

א/ב/ה

5

בהרכב מאת

מזכיר הממשלה

16.3.87

לכבוד

מנהל

.....

.....

.....

THE END

THE END

THE END

102.1.1 תאריך אירוע

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

ט' באדר תשמ"ז
10 במרץ 1987

1. גלובל / שגרירות ישראל
2. מכתב / מכתב
מכתב / מכתב

א י ש י

אל : מר אלי רובינשטיין, מזכיר הממשלה

מאת: השגריר, וושינגטון

א. ט"ז

הנדון: תכנית ברוקינגס חדשה ?

לשלך מה-11.2

בפגישה שהיתה לי עם סם לואיס שמעתי שמכון ברוקינגס אכן מכין תכנית חדשה למזרח התיכון. רשימת המשתתפים "ערובה לכך" שהתכנית החדשה לא תהיה טובה יותר מקודמתה.

בברכה,
מאיר רוזן

102.1.1 תאריך: אלול

מחלקת הקשר ניו-יורק		דתי: 1
טופס מברק		כתוב: 6
דתי: רגיל		
סוג בטחוני: רגיש		
סודי-בלא הפוצה נוספת		
תז"ח:		אל : המשרד
30/4		
נר : 0780		ד ע :
		מאת : נא"ם
<p>אל : מנהל לשכת המנכ"ל</p> <p>דע : מנהל ארבל 2</p> <p>מאת : ג'. יששכרופ</p> <p><u>המזכ"ל - תהליך השלום.</u></p> <p>1. ב-26/3 שוחחתי עם קמרון הום (ארה"ב) בעניין המזכ"ל ותהליך השלום. הצבעתי על הדיווח ברויטרס ב- 18/3 (ראו שלנו נר 511) וכן שיחה שגרירנו עם המזכ"ל, שמהם מחקבל הרוסס כאילו המזכ"ל מתרחק מרחק מה מהצעה הסוביאטית וכן חושב אולי על סיוור במז"ח.</p> <p>2. הום ציין שהחייצויות בעניין הועידה הבינ"ל. וההצעה להקיש ועדה מכינה, מראה כי בריה"ם בלבד ממשיכה לחמוך בהצעה במרץ בקרב חברי מועבי"ם הקבועים.</p> <p>3. לגבי עצם האפשרות של שילוב המזכ"ל בתהליך השלום, הום סיפר כי בעת שהיה בווינגטון לאחרונה לרגל כנס שגרירי מז"ח של ארה"ב, שאלה מעורבות האו"ם הוצלחה בשיחות בהן השתתף. הסביר כי קו המחשבה בווינגטון אינו פוסל כליל כל הפקיד של האו"ם/המזכ"ל בתהליך השלום, שכן יתכן והצדדים עוד ימצאו לנכון להתליט על שילוב המזכ"ל או להשתמש בחסות האו"ם בצורה שתניח את דעתו של חוסיין. לכן בעוד שארה"ב פוסלת על הסף ועידה בינ"ל על בסיס החלטות העצרת וההצעה להקים ועדה מכינה, וווינגטון איננה שוללת בעקרון כל מעורבות של המזכ"ל או שימוש בחסות האו"ם בשלב מסויים.</p> <p>4. לגופו של עניין, הום לא הבחין בינחיים בכל פעילות של המזכ"ל או הבעת רעיונות חדשים.</p> <p>5. בשבוע שעבר, ולפני שיחתי עם הום, נהבקשתי על ידי פיקו עוזרו האישי של המזכ"ל, לבוא לשיחה אישית. רצ"ב הדיווח על שתי הפגישות עמו.</p> <p>למותר לציין רגישות השיחות הללו, שלפי בקשה פיקו, כאילו לא התקיימו.</p> <p>6. <u>הערכה</u> : א) המזכ"ל אכן שוקל ברצינות גיבוש חוכניה שהאפשר את שילובו בתהליך השלום, שלא על בסיס החלטות העצרת בעניין ועידה בינ"ל.</p> <p>ב) המזכ"ל מתרחק מהמונח ועידה בינ"ל ומעדיף לאמץ גישה של דיפלומטיה מולטילטרלית.</p> <p>ג) לשכת המזכ"ל מודעת היטב לדרישתנו למו"ם ישיר בין הצדדים בלא אפשרות של מעורבות מבחוץ או הסלת ווטו על התהליך הביילטרלי.</p> <p>ד) המזכ"ל ימשיך במיסור אחד למלא את המנדט שלו במסגרת החלטות העצרת בעניין</p>		
תאריך:	שם השולח:	אישור:

Handwritten notes at the bottom of the page, including dates and names in Hebrew.

דחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק סופס מברק	דף: 2
סוג כטחוני:		מחור: --
תז"ח:		א ל:
נר: 0780		ד ע:
		מאח:

ועידה בינ"ל, אולם במישור נפרד ישקול את כוונותיו לפי הביטחון החדשה שמחבשה
עתה. סביר להניח כי המזכ"ל ימשיך להתרחק מהמישור הראשון כל עוד שיש מישור
חילופי שבו יוכל לפעול.

(ה) נראה כי חסימת הרעיון של הועידה הבינ"ל וועדה מכינה על בסיס החלטות העצרת,
והגעתם למבוי סתום, רצוי לנו.

(ו) יתכן כי מעורבות המזכ"ל באורח אישי בתהליך השלום, כגורם שיכול להיחשב כחלק
ממסריה בינ"ל מקובלת, עשויה להרחיב את האפשרויות שעומדות לצדדים בכל הקשור
למסריה הבינ"ל, ולאפשר יתר מרחב תמרון בהקשר להשתתפות סוביאטית.

(ז) למרות שסביר שהמזכ"ל יכול להתרחק מהחלטות העצרת בעניין ועידה בינ"ל לנוכח
כשלונן הצפוי של ההתייעצויות הנוכחיות, אין זה ברור, כיצד בגישתו החדשה של
המזכ"ל יבוא לידי ביטוי, אם בכלל, גיחוק מהחלטות העצרת באשר לשאלות מהותיות
כגון: שאלה של נסיגה משטחים ואש"ף.

באר"ם

אישור:

שם השולח: ג' י. ששכרופ

27.3.87

האריך:

דחפוח: מידי		דף: 3
סוג בטחוני: סודי		מס': 6
תז"ח: 20/3/87	א ל : ביבי - יוחנן	
נר : 0780	ר ע :	
	מאת : גרסי	

המזכ"ל תהליך השלום : שיחה עם פיקו. (20/3)

1. פיקו, עוזרו האישי של המזכ"ל, ביקשני לגשת למשרדו לשיחה אישית. השיחה דנה במעורבות המזכ"ל בתהליך השלום.
2. פיקו הסביר שהוא מאד בעד מדיניות שמשתנה ולא להיות כבול בתפיסות ישנות. סיפר כי מהנהלים מזה חודשיים דיונים פנימיים בלשכת המזכ"ל בעניין תהליך השלום. ביקש לציין שני דברים.
3. ראשית, חשוב לעשות הבחנה בין המזכ"ל לבין החלטותיהן של העצרת הכללית או מועצה הבטחון. לדעתו, המושג "ועידה בין"ל" כבר מזמן הפך להיות מונח מעורפל שנושא עמו מסע שלילי מאשר חיובי. עתה חושבים בלשכת המזכ"ל על גישה חלופית שניתן לכנותה "דיפלומטיה מולטילטרלית".
4. שנית, לשכת המזכ"ל לא הייתה מעורבת כלל בתהליך השלום בצורה משמעותית מזה 14 שנה וכי יתכן כי הגיע הזמן לשקול שינוי במצב זה, שכן המזכ"ל כנציג ארגון מולטילטרלי, יכול לפעול לפי בקשות הצדדים (לא כמובן עבור צד אחד בלבד) ואולי לסייע בדרך שאין בידי גורם אחר. המזכ"ל בהחלט מעוניין בהתקדמות תהליך השלום ולא להיות כבול בתפיסות שאין בהן ממש.
5. פיקו הביע דעתו, שלנוכח הבעיות המהותיות לגבי פתרון הסכסוך, כל התהליך הפך להיות תהליך נוהלי שנסוב על שאלות שאין בהן תכלית. המשיך כי שוחח עם כמה נציגים כולל ערבים, בשיחות אישיות. הוא מבין את עמדתנו לגבי מו"מ ישיר, וחששותנו נגד כל פורום בין"ל שיכפה הסדר. הסוביאטים אינם מעוניינים כל כך בתוצאות התהליך אך החשוב מכל הוא שבריה"מ תהיה בפנים. האמריקנים רוצים התקדמות אך בצורה שתהיה מקובלת על כל הצדדים. הערבים המחוננים מנסים להגיע להסדר שתנאיו יהיה בחזקת כבוד ולא בחזקת כניעה. סיכם שלכל צד יש חששות שלדעתו המזכ"ל יכול לסייע לגבם. אגב, באשר לירדן, החרשם שבהחלט איננה מתלהבת מההצעה הסוביאטית.

אישור:

שם השולח:

תאריך:

דף: 9	מחלקת הקשר ניו-יורק עופס מברק	דחיפות:
מחור: 6		סוג בטחוני:
א ל :	תז"ח:	
ד ע :	נר :	0780
מאח :		

6. פיקו המשיך שניתן לפעול בשני מישורים. הראשון הוא נוהלי. כידוע חייב המזכ"ל לדווח על מאמציו בעניין הועידה הבינ"ל עד ה- 15 במאי, וסביר שדיווח זה לא יחדש דבר. במישור השני, בלא קשר לראשון, ניתן לשקול אפשרות שהמזכ"ל יטול הפקיד באורח אישי בקידום תהליך השלום. פיקו ציין כי הנושא כמובן רגיש ומאד עדין, ויחכן כי יש צורך להמשיך ולשקול את הסוגיה.

7. השבתי בהסברים לגבי עמדתנו נגד הועידה הבינ"ל ובעד מו"ס ישיר. ציינתי כי קבלנו הרושם משיחת ביבי והמזכ"ל האחרונה וכן מהדיווח ב'ראוטרס' כי המזכ"ל אכן מתרחק מההצעה הסוביאטית ^{מאלי} בכלל מהרעיון של ועידה בינ"ל לפי החלטת העצרת A/38/58 C. סיפרתי על ההתקדמות במגעינו עם מצרים בעניין תהליך השלום לאחרונה, והדגשתי כי זו הגישה שטמון בה מירב הסיכוי להצלחה. אמרתי כי הוא מעלה דברים מעניינים ושאוּלי כדאי ששנינו נחשוב קצת ושניפגש שוב ביום ד' הבא לשיחה נוספת. הערתי, ופיקו הסכים, שאולי עוד מוקדם להעלות את הסוגיה בין המנכ"ל לבין המזכ"ל בשבוע הבא. עם זאת, לא הוציא פיקו מכלל אפשרות שהמזכ"ל ישקול לרמוז על מחשבותיו במהלך הפגישה.

8. לפי בקשתו של פיקו, השיחה הנ"ל כאילו לא התקיימה.

ג'רמי

תאריך:	שם השולח:	אישור:
--------	-----------	--------

5/6

0780

PERMANENT MISSION OF ISRAEL
TO THE UNITED NATIONS800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017

OXFORD 7-5500

26.3.87

סודי - פנימי

אל : ביבנ : יוחנן

מאח : ג'רמי

המזכ"ל-ההליך השלום-שיחה עם פיקו.

נפגשתי שוב ב- 25/3 עם פיקו.

2. בהמשך לשיחתנו הקודמת בעניין מעורבות המזכ"ל בהליך השלום, אמרתי כי אנו אכן עושים הבחנה בין המזכ"ל לבין מוסדות והחלטות שונים של האו"ם, ושקיימת אצלינו הערכה רבה לגביו אישית. עם זאת המשכתי, שנראה שעוד מרם התגבשה החלטה אופרטיבית כיצד להביא למעורבות המזכ"ל ושישנן עוד שאלות שעליהם לשקול. לכן, כאשר תהיה גישה מגובשת ומוחשית יותר ניתן יהיה לשקול את הדבר, בעיתוי ובמעמד ההולם. הוספתי כי הסיכויים שתצליח מעורבות של המזכ"ל תהיה לועתנו תלויה בעיקר בהתרחקות מהחלטות העצרת בעניין ועידה בין"ל והכוונות מאחורי ההחלטות הללו.
3. פיקו ביקש לציין כי הם בהחלט מנסים להתרחק מהמונח של ועידה בין"ל שאין בו כדי לקרב את הצדדים. ברור לו שישראל איננה מוכנה לכך שכן עיקר השקפתה הוא השגת פתרון באמצעות מו"מ ישיר באורה בילאטרלי בין הצדדים כאשר לא יהיה בידי אף גורם להתערב או להטיל וטו על השיחות הישירות. פיקו הסביר שבמרכז השקפתם עומדת הגישה המולטילטרלית (במקום הגישה של ועידה בין"ל), שלדעתו, בהחלט יכולה להתישב עם רצונה העיקרי של ישראל למו"מ ישיר. כן הוסיף כי הם שוקלים תכנית מגובשת שתתייחס לכל החששות העיקריות של הצדדים להגיע להסכמה בעצמם קרי: הרצון של הערבים לא לאבד פנים : הסוביאסיס רוצים להיות מעורבים מה שלא יהיה; וארה"ב רוצה בהתקדמות אך לא בצורה שתפריע או תבין את הצדדים להגיע להסכמה בעצמם. הגבתי כי מלבד דרישתנו למו"מ ישיר קיימות בעיות נוספות כגון אש"ף והסברתי את המצב בין הארגון לבין ירדן עתה וכן ההסכמה האפשרית שהתגבשה בעניין הייצוג הפלסטינאי בשיחותנו עם מצרים. השיב כי אכן זו בעיה רצינית אך לדעתם גם לגבי אש"ף יש אפשרות של מציאת פתרון. הסביר כי חוכניותם לוקחת בחשבון ש"אש"ף יכיר ב-242 ויותר" אך ביקש לא לפרט. הגבתי שלדירנו לא יהיה בכך כדי לשנות את סירובנו לנהל מו"מ עם אש"ף.
4. פיקו המשיך כי נדרש עוד זמן ומחשבה עד שהגובש עמדה סופית של לשכת המזכ"ל בסוגיה, אך בהחלט מושקע מאמץ להגיע לגישה מפורטת לכל הבעיות העומדות על הפרק, כאשר הגישה המולטילטרלית תעמוד במרכז, ובבוא הזמן יוכלו לבוא לכל הצדדים ולהציגה. הבהרתי לפיקו כי עד עתה האו"ם לא היה מסוגל לגבש כל מסגרת

0780

66

PERMANENT MISSION OF ISRAEL
TO THE UNITED NATIONS

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
OXFORD 7-5500

אופרטיבית להסדר המקביל על הדעה וברור כי לא תהיה כל ההקדמות בלא הסכמתה של ישראל. הערתי שלשכת המזכ"ל צריכה קודם כל להחליט על קו מסוים אך שלא תעשה טעות בגיבוש תכנית יחד עם הערבים ואז להציג את הדבר בפני ישראל כעובדה מוגמרת דבר שיבטיח את כשלונה. כל תהליך שלום במז"ת, הדגשתי, חייב בראש ובראשונה לזכות באימון כל הצדדים ולכן רצוי שנמשיך ונקיים שיחות אישיות כאלה על מנת שנעמוד על כל התפתחות. פיקו הסכים לחלוטין והדגיש כי אין כל כוונה להפחיע את ישראל ושגישה חדשה, אם תבוא, חייבת להיות בהתאם לרצונות הצדדים כדי להצליח.

5. פיקו אמר כי עוד מוקדם להעלות את הנושא לדיון ביום ו' (27/3) בין המזכ"ל לבין המנכ"ל טמיר אך יתכן והמזכ"ל יומר כי הוא מוכן לעמוד לרשות הצדדים ולא לחסוך כל מאמץ להביא לקידום בתהליך השלום.

ג'רמי יששכרוף

א.נ.ג.

1769

**

יוצא

סודי

**

**

**

102.1.1

אל: אחונה, בון, בריסל, האג, לונדון, פריס, רומא, מילנו, מדריד, ליסבון, נר: חוום 69, מ: המשרד
דח: ב, סג: ס, תא: 030387, זח: 2000

בהול/סודי

הדס

דע: ווש,מאיה

ביקור ממי ווהמי ושהייח בקהיר

לשך נר 240 מה-27 בפברואר

לקראת פגישתך עם שהייח טינדמנס להלן עיקרי סקירתו של היועץ המדיני משיבת ההנהלה האחרונה:

1. ארבעה מאפייני הביקור:

א. המשך מיסוד הדיאלוג המדיני בדרג בכיר
ב. אורח ציבורית אוהדת סביב הביקור, ואורח חיונית בשיחות טעמן-כל אלה באו לידי ביטוי הולם בתקשורת המצרית.
ג. דיון ענייני במספר נושאים בילטרליים והענות כראשונות או סופית) לכמה מהם.

ד. קירוב עמדת מצרים לעמדתנו, בסוגיית הייצוג הפלסטיני ואופי ההתדיינות לשלום.

2. בתחום הבילטרלי נדונו הנושאים הבאים:
א. מאבה: משפטי שני הצדדים בדקו אפשרות להסדר ייחוח לכותלי הבורות י לא ניתן לדווח על התקדמות מהותית.

6655 DIT

550

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ב. ראס בורקה: מצרים הסכימה שקובלנות המשפחות יוגשו
באמצעות נציג מדינת ישראל והתחייבה לזרז הטיפול.
ג. דיר אל סולטאן: מצרים חידשה בקשתה לטיפול בנושא.
ד. חיוג אוטומטי: בהנחיית הנשיא מובארק נפתח חיוג
אוטומטי בין שתי המדינות.

ה. הועלתה בקשתנו לפישוט הליכי הסחר בין שתי המדינות. הצד
המצרי הבטיח לבדוק מתוך גישה חיובית. שני הצדדים הביעו
סיפוק מהתפתחות הסחר בחודשים האחרונים.
ו. גובשה גישה משותפת אוהדת לעידוד תיירות למקומות הקרויים
לאיסלאם בישראל דרך מצרים.

ז. נדונו שאלות עידוד התיירות ההודית.
ח. בתחום המדיני

א. הביקור איפשר סקירה ממצה של מכלול הנושאים בעלי ענין
משותף.

ב. מצרים נתנה ביטוי פומבי להסכמתה לעמדה הישראלית הבסיסית כי
מסגרת הועידה הבינלאומית לא נועדה אלא כדי לאפשר מומי ישיר
בין ישראל לבין כל אחת משכנותיה.
ג. מצרים שותפה לעמדה כי יש למנוע יכולת וטו על המשך
התהליך מהנהגה פלסטינית המונעת התקומות. עמדה זו מצאה
ביטוייה הפומבי בהסכמת מצרים עם הצורך לגבש ייצוג פלסטיני
במשלחת הירדנית-פלסטינית שיהיה מקובל על כל הצדדים.
לשבת היועץ המדיני

חפ: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, אירב, מצפא, ליאור, מצרים,
למרכו, ממד

SECRET
CONFIDENTIAL

102.1.1 תאריך גילוי

1967-04-28

11:18

**** KESHER NEW-YORK ****

1408129

06

21

רחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק סופס מברק	דף: 1
סורג בטחוני:		מתור: 3
תז"ח: 281100		א ל : המשרד
נר : 0566		ד ע :
		מאת : עתונות, ניו יורק
מע"ח, דע: מצפ"א		
<p>שם השולח: <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם)</p>		
אישור:	שם השולח: <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם) <i>אברהם</i> (אברהם)	תאריך: 28.4.87

Peres-Shamir Struggle: The Battle for Shultz's Ear

0566

By THOMAS L. FRIEDMAN

Special to The New York Times

JERUSALEM, April 27 — Prime Minister Yitzhak Shamir and Foreign Minister Shimon Peres are locked in a tug-of-war over whether Israel should attend a Middle East peace conference, and it is becoming increasingly evident that the rope is Secretary of State George P. Shultz.

Mr. Shamir is trying to persuade Mr. Shultz to spurn the idea of an international peace conference, as Mr. Shamir has, while Mr. Peres is trying to persuade him to push ahead with the idea and lend his full backing to a new American initiative. The future of Israel's national unity Government could be decided by which argument Mr. Shultz ultimately favors.

The Peres-Shamir power struggle has turned nasty in recent days, as members of the Likud-Labor coalition have given up any pretense of unity; each faction has begun to conduct its own foreign policy and ignore the other's.

Shultz Visit Not Mentioned

Last week, Prime Minister Shamir sent a special envoy, Minister Without Portfolio Moshe Arens, to see Mr. Shultz and try to talk him out of supporting an international conference. Labor ministers were in an uproar over the visit because when the Cabinet was polled last week to approve Mr. Arens's trip to the United States, which is standard procedure, the ministers were told that he was going to speak to an Israel Bonds dinner in Philadelphia. No mention was made of a meeting with Mr. Shultz.

On Sunday night, the Israeli radio quoted sources in Mr. Shamir's office as saying Mr. Arens had succeeded in persuading Mr. Shultz to give up the conference idea, a report that was promptly denied by Mr. Peres's office.

When Mr. Peres went off to Spain and Italy two weeks ago to try to win their support for an international conference, Mr. Shamir gave his Foreign Minister a public send-off, saying, "I hope he falls."

Today, Mr. Shamir went to Paris in order, as he put it, to "undermine European support for an international con-

At issue is a peace conference; at stake is the Government.

ference."

Next week, Mr. Peres is scheduled to go to Washington for the sole purpose of trying to convince Mr. Shultz that a historic opportunity exists for Jordanian-Israeli negotiations, if he will only lend his backing to an international conference.

State Dept. In the Middle

The State Department, meanwhile, is being put in a tough position. On one hand, a special State Department envoy, Watt Clevarius, working out of the embassy in Tel Aviv, has been shuttling between Amman and Jerusalem for the last year. He has been trying reach an agreement on the form of Jordanian-Israeli negotiations, which would supposedly begin with a ceremonial international peace conference and then break into one-to-one talks.

0566

3/3

Sources close to Mr. Peres, who have tended to be overly optimistic in the past, say Mr. Clevarius's working paper is close to being finished and that once Jordan and Israel, or at least Jordan and the Israeli Foreign Ministry, are in agreement, Mr. Peres intends to submit the proposal to the Cabinet for formal acceptance.

'Seals in a Bathtub'

Others familiar with Mr. Clevarius's efforts to pin down Israel and Jordan to an understanding on a peace conference say that it is like "trying to stuff two seals into a bathtub" and that it is about that close to being final.

If an agreement is soon reached, though, it would be difficult for Mr. Shultz, who has already endorsed a general principle of an international conference, to walk away from the fruits of his envoy's labors.

On the other hand, should an international conference become a real and immediate possibility, it would very likely lead to the breakup of Israel's national unity Government, a Govern-

ment that Washington has wanted to perpetuate because of the way it has been healing Israel's economy, with the help of American aid.

The Shamir-Peres power struggle actually masks a deeper debate. Mr. Shamir's Likud bloc not only is against an international conference but also opposes any change in the territorial status quo, whatever the format of negotiations. Mr. Peres's Labor Party, however, is on record as supporting some form of territorial compromise.

The newspaper Yediot Aharonot said: "It was bad enough when the Foreign Minister developed new initiatives overseas, without coordinating them with the Prime Minister. It got much worse when the Prime Minister publicly wished that his Foreign Minister would fail. Now, with the two each sending their own representatives to Washington to involve the American administration in a dispute that should have been resolved at home — it is really embarrassing."

102.1.1

1480126

DE

ק ר ב ה ס פ ו ט

דף ¹ מתוך ³ דפים

סיווג בטחוני גלוי

מחצית מיידי =

תאריך/ז"ח 1630 29 באפריל 87

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

אל: המשרד

612

מל: מצפ"א, מע"ת

ועידה בינלאומית

ביל ביצ'ר, מנהל המשרד הושינגטוני של ה"מיניאפוליס סטאר אנד טריביון" הפנה תשומת לבנו לראיון עם מזכיר המדינה שולץ המתפרסם היום בעתונו.

(רצ"ב)

10/10
יוסקי גל

יוסי גל

$\begin{array}{ccccccc} 2 & 1 & 1 & 2 & 1 & 3 & 1 & 3 & 2 \\ \text{א} & \text{ב} & \text{ג} & \text{ד} & \text{ה} & \text{ו} & \text{ז} & \text{ח} & \text{ט} \\ \text{א} & \text{ב} & \text{ג} & \text{ד} & \text{ה} & \text{ו} & \text{ז} & \text{ח} & \text{ט} \end{array}$

2/3

SHULTZ INTERVIEW WITH MINNEAPOLIS STAR AND TRIBUNE

612

2
1

In a related matter, Shultz said he doesn't think the Soviets have taken concrete steps "that would qualify them to be real participants" in an international conference on the Middle East.

"I think they've been asserting themselves more, getting around more," he said. "On the other hand, they opposed the Amman accord (an attempt between Jordan and the PLO to find a formula for direct talks with Israel). They've been in favor of the extreme elements in the PLO."

He suggested the recent reunification meetings of the PLO in Algiers, Algeria, which Moscow had a hand in encouraging, represented a setback for the prospects of being able to agree on widely acceptable Palestinian representatives to join a Jordanian delegation should Israel-Jordanian negotiations take place. In Algiers the PLO said it must have its own delegation at any peace talks.

Taking note of the conditions established by Foreign Minister Shimon Peres as necessary before Israel would consider a Soviet role in an international conference - restoration of diplomatic relations and a significant rise in Jewish emigration - Shultz said that Moscow has not done the former and that emigration, though climbing, is still well below historic peaks.

In the Moscow discussions on the subject, he said that Soviet leaders only restated their positions on holding a preliminary meeting to decide on the agenda for an international Mideast peace conference and that the U.S. found nothing forward-looking in the dialogue.

S

-2-

3/3

"So I don't see they've done the things that would qualify them to be real participants," Shultz said.

Peres is to visit Washington next week to seek U.S. support for a possible formula involving the convening of an international conference followed quickly by direct Israeli-Jordanian negotiations. Prime Minister Yitzhak Shamir has made plain he opposes any international conference, insisting instead on direct negotiations without preliminaries.

Some analysts suggest the issue could bring down the shaky coalition government in Israel, but Shultz declined to discuss that possibility.

★

612

3

3

ISRAEL, From A1

quiescence in the new proposal. Shamir has confirmed that he received a message from Reagan on Sunday urging him to consider an international conference as a vehicle for launching direct Jordanian-Israeli negotiations.

[Official sources in Washington said Shultz has been seriously considering a trip to the Middle East to advance the peace process and specifically an international conference, but that he has not made a decision or commitment to travel to the region this spring. Because of the continuing disagreement within the Israeli government, such a trip now seems less likely than it did a week or two ago, the sources said.]

Israeli sources here have leaked the contents of the four-paragraph "Dear Yitzhak" letter, in which Reagan reportedly stated, "I believe that we may now have an historic opportunity to make progress toward our shared goal" of peace. The United States, he added, "is ready to explore the possibility of an international conference as one of the ways to reach direct negotiations."

U.S. Ambassador Thomas Pickering, who rarely discusses peace negotiations publicly, echoed Reagan's words in comments to reporters last night in Haifa. "I think it is fair to say there has been some recent, very significant progress made," he said. "I think it is important and I think there is a quickening of interest in the region that I see on both the Arab side and here in Israel."

The Israeli press reported yesterday that Peres and Defense Minister Yitzhak Rabin met for seven hours last week with King Hussein at an undisclosed location. It was there, according to these unconfirmed accounts, that the two sides hammered out a general agreement on the principles that would form the basis for an international conference.

Peres has said he believes Israel is closer to peace talks than at any time in the 39 years of the Arab-Israeli conflict and he reportedly hopes to take an accord with Hussein on a conference before the Cabinet within the next few weeks.

The idea is said to have originated with Hussein, who reportedly wants it to serve as an umbrella under which he can hold direct talks with the Israelis without being branded as a traitor to the Arab world. But each of the sides involved—Peres, Shamir, Hussein and the United States—has different motivations and perceptions of what a conference would provide.

Peres, who was prime minister during the first 25 months of the national-unity government and foreign minister for the past seven under his agreement with Shamir, is said to be frustrated and impatient with the paralysis

Yitzhak Shamir received letter from Reagan.

that has gripped the coalition Cabinet in recent months. He reportedly believes the government has met its two immediate goals— withdrawing most Israeli forces from Lebanon and taming its runaway inflation—but he is unwilling to break the coalition for fear voters will perceive that he reneged on his commitment.

He reportedly also is concerned that his own popularity in the polls is diminishing and may fall further when a parliamentary subcommittee reports its findings on the Jonathan Jay Pollard spy scandal, a report that many expect will at least indirectly criticize both him and Rabin for their roles in the affair.

Shamir and the Likud want to preserve the government and his role as prime minister for the next 18 months. He is unwilling to agree to a conference at which Israel will come under intense pressure to give up at least some of the occupied West Bank and Gaza Strip in return for a peace accord with Jordan. He is also opposed to allowing the Soviet Union to take part, even if Moscow met Peres' condition that it first restore diplomatic relations with Israel.

Hussein's motivations are more complex and unclear. Many analysts here doubt he is truly interested in conducting open bilateral talks with Israel because the status quo of Israeli occupation, distasteful to him as it is, may be preferable to a settlement in which Jordan might become both ruler and target of the 1.3 million Palestinians of the occupied territories.

Peres has said privately that he has reached a firm agreement with Hussein through U.S. diplomatic mediation. They agree on 10 points, according to Peres, including that the

631
2
3

3/3

conference would not be a substitute for direct talks and would not have the authority to impose a settlement. It would convene for a limited time, and then adjourn to allow direct bilateral negotiations.

Three remaining points of dispute, according to Peres, are whether the Soviet Union would be invited to participate, who would represent the Palestinians of the occupied areas and whether the conference could reconvene to seek to break any deadlock in the bilateral talks.

The perceived intransigence symbolized by last week's reunification meeting of Palestinian liberation groups, in which the more moderate factions of the Palestine Liberation Organization accepted hard-line positions in the name of unity, is said here to have pushed Hussein to rule out the PLO as a negotiating partner—a position Israel has always held. This, coupled by a new flexibility on the part of Moscow, has created the climate for a breakthrough, according to Peres.

But many analysts contend that while Hussein and Peres may agree on a forum, the gap between the two sides on substantive issues appears unchanged and irreconcilable. Hussein, it is said, cannot accept a peace settlement that leaves any occupied lands, including Arab East Jerusalem, under Israeli sovereignty. Peres is expected to insist on retaining all of Jerusalem and certain points on the West Bank and Gaza that Israel considers strategic. Shamir, following his party's most basic tenet, would be expected to surrender no land at all.

Given this gap, many here wonder why Washington is willing to let Peres pull it back into the Middle East diplomatic game after several years of extreme wariness. Until very recently the Reagan administration had rejected the international conference as a misguided effort that would allow the Soviet Union to exert new influence in the region.

Analysts cite three reasons for Washington's change of heart: the persistence of Peres, who has sought for nearly three years to create at least an impression of movement in the peace process; the perceived need for the Reagan administration to reestablish its credibility and influence in the region following the Iran arms scandal, and the need to counter Moscow's skillful reemergence as a diplomatic player here.

But Shamir's Likud colleagues contend that the price could be high: American "interference," they say, would become a campaign issue should Washington press for a conference.

One of the Likud's most noted hawks, Minister of Trade and Industry Ariel Sharon, warned in an interview that "the United States must be very, very careful not to drag Israel into a very bitter political struggle."

631

2
3

✱

102.1.1 תאריך האם

30

דח"פוח: רגיל	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 1
סוג בטחוני: רגיש סודי-כלא תפוצה נוספת		כתור: 6

תז"ח: 3014	אל : המשרד
נר : 0780	ד ע :
	מאת : נאו"ם

אל : מנהל לשכת המנכ"ל
דע : מנהל ארבל 2
מאת : ג'. יששכר

המזכ"ל - ההליך השלום.

1. ב-26/3 שוחחתי עם קמרון הום (ארה"ב) בעניין המזכ"ל וההליך השלום. הצבעתי על הדיווח ברויטרס ב- 18/3 (ראו שלנו נר 511) וכן שיחה שגרירנו עם המזכ"ל, שמחם מחקל הרוס כאילו המזכ"ל מחרתק מרחק מה מהצעה הסוביאטית וכן חושב אולי על סיוור במז"ח.
2. הום ציין שהתייעצויות בעניין הועידה הבינ"ל. וההצעה להקיש ועדה מכינה, מראה כי בריה"ם בלבד ממשיכה לתמוך בהצעה במרץ בקרב חברי מועבי"ם הקבועים.
3. לגבי עצם האפשרות של שילוב המזכ"ל בההליך השלום, הום סיפר כי בעת שהיה בווינגטון לאחרונה לרגל כנס שגרירי מז"ח של ארה"ב, שאלת מעורבות האו"ם הועלתה בשיחות בהן השתתף. הסביר כי קו המחשבה בווינגטון אינו פוסל כליל כל הפקיד של האו"ם/המזכ"ל בההליך השלום, שכן יתכן והצדדים עוד ימצאו לנכון להתליט על שילוב המזכ"ל או להשתמש בחסות האו"ם בצורה שתניח את דעתו של חוסיין. לכן בעוד שארה"ב פוסלת על הסף ועידה בינ"ל על בסיס החלטות העצרת וההצעה להקים ועדה מכינה, וושינגטון איננה שוללת בעקרון כל מעורבות של המזכ"ל או שימוש בחסות האו"ם בשלב מסויים.
4. לגופו של עניין, הום לא הכחין בינתיים בכל פעילות של המזכ"ל או הבעת רעיונות חדשים.
5. בשבוע שעבר, ולפני שיחתי עם הום, נחבקשתי על ידי פיקו קוזרו האישי של המזכ"ל, לבוא לשיחה אישית. רצ"ב הדיווח על שתי הפגישות עמו.
6. למותר לציין רגישות השיחות הללו, שלפי בקשה פיקו, כאילו לא התקיימו.
- הערכה : א) המזכ"ל אכן שוקל ברצינות גיבוש תוכנית שהאפשר את שילובו בההליך השלום, שלא על בסיס החלטות העצרת בעניין ועידה בינ"ל.
- ב) המזכ"ל מחרתק מהמונח ועידה בינ"ל ומעדיף לאמץ גישה של דיפלומטיה מולטילטרלית.
- ג) לשכת המזכ"ל מודעת היטב לדרישתו למו"ם ישיר בין הצדדים בלא אפשרות של מעורבות מבחוץ או הסלת ווטו על הההליך הביילטרלי.
- ד) המזכ"ל ימשיך במישור אחד למלא את המנדט שלו במסגרת החלטות העצרת בעניין

אישור:

שם השולח:

תאריך:

מחלקת הקשר ניו-יורק
102.1.1 תאריך האם
3014

דחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק סופס מברק	דף: 2
סוג כחונני:		מחור: --
תז"ח:		א ל :
נר : 0780		ד ע :
		מאת :

ועידה בינ"ל, אולם במישור נפרד ישקול את כוונותיו לפי הגישה החדשה שמחובשת
עתה סביר להניח כי המזכ"ל ימשיך להתרחק מהמישור הראשון כל עוד שיש מישור
חילופי שבו יוכל לפעול.

(ה) נראה כי חסימת הרעיון של הועידה הבינ"ל וועדה מכינה על בסיס החלטות העצרת,
והגעתם למבוי סתום, רצוי לנו.

(ו) יתכן כי מעורבות המזכ"ל באורח אישי בתהליך השלום, כגורם שיכול להיחשב כחלק
ממטריה בינ"ל מקובלת, עשויה להרחיב את האפשרויות שעומדות לצדדים בכל הקשור
למטריה הבינ"ל, ולאפשר יתר מרחב הסרון בהקשר להשתתפות סוביאטית.

(ז) למרות שסביר שהמזכ"ל יכול להתרחק מהחלטות העצרת בעניין ועידה בינ"ל לנוכח
כשלונן הצפוי של ההתייעצויות הגורמיות, אין זה ברור, כיצד בגישתו החדשה של
המזכ"ל יבוא לידי ביטוי, אם בכלל, ניתוק מהחלטות העצרת באשר לשאלות מהותיות
כגון: שאלה של נסיגה משטחים ואש"ף.

נאו"ם

אישור:

שם השולח: ג' י. ששכרופ

27.3.87

תאריך:

דחיפות: מיידי		דף: 3
סוג בטחוני: סודי		מתוך: 6
תז"ח: 20/3/87	א ל : ביבי - יוחנן	
נר : 0780	ד ע :	
	מאח : ג'רמי	

המזכ"ל תהליך השלום : שיחה עם פיקו. (20/3)

1. פיקו, עוזרו האישי של המזכ"ל, ביקשני לגשת למשרדו לשיחה אישית. השיחה דנה במעורבות המזכ"ל בתהליך השלום.
2. פיקו הסביר שהוא מאד בעד מדיניות שמשתנה ולא להיות כבול בחפיסות ישנות. סיפר כי מתנהלים מזה חודשיים דיונים פנימיים בלשכת המזכ"ל בעניין תהליך השלום. ביקש לציין שני דברים.
3. ראשית, חשוב לעשות הבחנה בין המזכ"ל לבין החלטותיהן של העצרת הכללית או מועצה הבטחון. לדעתו, המושג "ועידה בין"ל" כבר מזמן הפך להיות מונח מעורפל שנושא עמו מסע שלילי מאשר חיובי. עתה חושבים בלשכת המזכ"ל על גישה חילופית שניתן לכנותה "דיפלומטיה מולטילטרלית".
4. שנית, לשכת המזכ"ל לא הייתה מעורבת כלל בתהליך השלום בצורה משמעותית מזה 14 שנה וכי יתכן כי הגיע הזמן לשקול שינוי במצב זה, שכן המזכ"ל כנציג ארגון מולטילטרלי, יכול לפעול לפי בקשות הצדדים (לא כמובן עבור צד אחד בלבד) ואולי לסייע בדרך שאין בידי גורם אחר. המזכ"ל בהחלט מעוניין בהתקדמות תהליך השלום ולא להיות כבול בחפיסות שאין בהן ממש.
5. פיקו הביע דעתו, שלנוכח הבעיות המהותיות לגבי פתרון הסכסוך, כל התהליך הפך להיות תהליך נוהלי שנסוב על שאלות שאין בהן תכלית. המשיך כי שוחח עם כמה נציגים כולל ערבים, בשיחות אישיות. הוא מבין את עמדתו לגבי מו"מ ישיר, וחששותיו נגד כל פורום בין"ל שיכפה הסדר. הסוביאטים אינם מעוניינים כל כך בתוצאות התהליך אך החשוב מכל הוא שבריה"מ תהיה בפנים. האמריקנים רוצים התקדמות אך בצורה שתהיה מקובלת על כל הצדדים. הערבים המחוננים מנסים להגיע להסדר שתנאיו יהיה בחזקה כבוד ולא בחזקה כניעה. סיכם שלכל צד יש חששות שלדעתו המזכ"ל יכול לסייע לגבם. אגב, באשר לירדן, החרשם שבהחלט איננה מתלהבת מההצעה הסוביאטית.

אישור:

שם השולח:

תאריך:

דחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 6
סוג בטחוני:		מחנן:
תז"ח:		א ל :
נר : 0780		ד ע : מאת :
<p>6. פיקו המשיך שניהן לפעול בשני מישורים. הראשון הוא נוהלי. כידוע חייב המזכ"ל לדווח על מאמציו בעניין הועידה הבינ"ל עד ה- 15 במאי, וסביר שדיווח זה לא יחדש דבר. במישור השני, בלא קשר לראשון, ניתן לשקול אפשרות שהמזכ"ל יטול תפקיד באורח אישי בקידום תהליך השלום. פיקו ציין כי הנושא כמובן רגיש ומאד עדין, ויחכן כי יש צורך להמשיך ולשקול את הסוגיה.</p> <p>7. השבתי בהסברים לגבי עמדתנו נגד הועידה הבינ"ל ובעד מו"מ ישיר. ציינתי כי קבלנו הרושם משיחת ביבי והמזכ"ל האחרונה וכן מהדיווח ב'ראוטרס' כי המזכ"ל אכן מתרחק מההצעה הסוביאטית ^{מאלי} בכלל מהרעיון של ועידה בינ"ל לפי החלטת העצרה A/38/58 C. סיפרתי על ההתקדמות במגעינו עם מצרים בעניין תהליך השלום לאחרונה, והדגשתי כי זו הגישה שטמון בה מירב הסיכוי להצלחה.</p> <p>אמרתי כי הוא מעלה דברים מעניינים ושאוּלי כדאי ששנינו נחשוב קצת ושניפגש שוב ביום ד' הבא לשיחה נוספת. הערתי, ופיקו הסכים, שאולי עוד מוקדם להעלות את הסוגיה בין המנכ"ל לבין המזכ"ל בשבוע הבא. עם זאת, לא הוציא פיקו מכלל אפשרות שהמזכ"ל ישקול לרמוז על מחשבותיו במהלך הפגישה.</p> <p>8. לפי בקשתו של פיקו, השיחה הנ"ל כאילו לא התקיימה.</p> <p>ג'רמי ס</p>		
אישור:	שם השולח:	תאריך:

5/6

0780

PERMANENT MISSION OF ISRAEL
TO THE UNITED NATIONS800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017

OXford 7-5500

26.3.87

סודי - פנימי

אל : ביבנ : יוחנן

מאח : ג'רמי

המזכ"ל-ההל"ך השלום-שיחה עם פיקו.

1. נפגשתי שוב ב- 25/3 עם פיקו.
2. בהמשך לשיחתנו הקודמת בעניין מעורבות המזכ"ל בלהל"ך השלום, אמרתי כי אנו אכן עושים הבחנה בין המזכ"ל לבין מוסדות והחלטות שונים של האו"ם, ושקיימת אצלינו הערכה רבה לגביו אישית. עם זאת המשכתי, שנראה שעוד טרם התגבשה החלטה אופרטיבית כיצד להביא למעורבות המזכ"ל ושישנן עוד שאלות שעליהם לשקול. לכן, כאשר ההיה גישה מגובשת ומוחשית יותר ניתן יהיה לשקול את הדבר, בעיתוי ובמעמד ההולם. הוספתי כי הסיכויים שתצליח מעורבות של המזכ"ל תהיה לדעתנו תלויה בעיקר בהתרחקות מהחלטות העצרת בעניין ועידה בינ"ל והכוונות מאחורי ההחלטות הללו.
3. פיקו ביקש לציין כי הם בהחלט מנסים להתרחק מהמונח של ועידה בינ"ל שאין בו כדי לקרב את הצדדים. ברור לו שישראל איננה מוכנה לכך שכן עיקר השקפתה הוא השגת פתרון באמצעות מו"מ ישיר באורח בילאטרלי בין הצדדים כאשר לא יהיה בידי אף גורם להתערב או להטיל וטו על השיחות הישירות. פיקו הסביר שבמרכז השקפתם עומדת הגישה המולטילטרלית (במקום הגישה של ועידה בינ"ל), שלדעתו, בהחלט יכולה להתישב עם רצונה העיקרי של ישראל למו"מ ישיר. כן הוסיף כי הם שוקלים חכנית מגובשת שתתייחס לכל החששות העיקריות של הצדדים להגיע להסכמה בעצמם קרי: הרצון של הערבים לא לאבד פנים : הסוביאטים רוצים להיות מעורבים מה שלא יהיה; וארה"ב רוצה בהתקדמות אך לא בצורה שתפריע או תביך את הצדדים להגיע להסכמה בעצמם. הגבתי כי מלבד דרישתנו למו"מ ישיר קיימות בעיות נוספות כגון אש"ף והסברתי את המצב בין הארגון לבין ירדן עתה וכן ההסכמה האפשרית שהתגבשה בעניין הייצוג הפלסטינאי בשיחותנו עם מצרים. השיב כי אכן זו בעיה רצינית אך לדעתם גם לגבי אש"ף יש אפשרות של מציאת פתרון. הסביר כי תוכניתם לוקחת בחשבון ש"אש"ף יכיר ב-242 ויוותר" אך ביקש לא לפרט. הגבתי שלדירנו לא יהיה בכך כדי לשנות את מירובנו לנהל מו"מ עם אש"ף.
4. פיקו המשיך כי נדרש עוד זמן ומחשבה עד שהגובש עמדה סופית של לשכת המזכ"ל בסוגיה, אך בהחלט מושקע מאמץ להגיע לגישה מפורטת לכל הבעיות העומדות על הפרק, כאשר הגישה המולטילטרלית תעמוד במרכזה, ובבוא הזמן יוכלו לבוא לכל הצדדים ולהציגה. הבהרתי לפיקו כי עד עתה האו"ם לא היה מסוגל לגבש כל מסגרת

0780

46

PERMANENT MISSION OF ISRAEL
TO THE UNITED NATIONS

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
OXFORD 7-5500

אופרטיבית להסדר המתקבל על הדעת וברור כי לא תהיה כל ההקדמות בלא הסכמתה של ישראל. הערתי שלשכת המזכ"ל צריכה קודם כל להחליט על קו מסוים אך שלא תעשה טעות בגיבוש תכנית יחד עם הערבים ואז להציג את הדבר בפני ישראל כעובדה מוגמרת דבר שיבטיח את כשלונה. כל מהליך שלום במז"ת, הדגשתי, חייב בראש ובראשונה לזכות באימון כל הצדדים ולכן רצוי שנמשיך ונקיים שיחות אישיות כאלה על מנת שנעמוד על כל התפתחות. פיקו הסכים לחלוטין והדגיש כי אין כל כוונה להפחיע את ישראל ושגישה חדשה, אם תבוא, חייבת להיות בהתאם לרצונות הצדדים כדי להצליח.

5. פיקו אמר כי עוד מוקדם להעלות את הנושא לדיון ביום ו' (27/3) בין המזכ"ל לבין המנכ"ל טמיר אך יתכן והמזכ"ל יומר כי הוא מוכן לעמוד לרשות הצדדים ולא לחסוך כל מאמץ להביא לקידום במהליך השלום.

ג'רמי יששכרוף
ת.י.ג.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1759

**

יוצא

שמו

**

**

**

מילן

102.1.1

אל: מתונה, בון, בריסל, האג, לונדון, פריס, רומא,
מילנו, מדריד, ליסבון, נר: חורם 76, מ: המשרד
דח: מ, סג: ש, תא: 040387, זח: 1200

שמו/מיידי

בון/ בהול

שמו/מיידי

בון - בהול

השגריר - בריסל

דע: תפוצת מאיה + וושינגטון

לשכן נר 18.

1. שלושה המבטולים שנוחרו ככפי שגם נסקרו עיי השך בפגישתו
עם שרי החוץ של ה-12) הם:

1011

1011

1011

1011

1011

1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011
1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011
1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011

1011

1011

1011

1011

1011

1011

1011

1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011
1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011
1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011 1011

משרד החוץ-מחלקת הקשר

א. דרישתה של ישראל להקפדה על ייכללי משחקי אשר יבטיחו שהועידה הבינלאומית לא תוכל להתערב במוי"מי הביטחון הישר, מול עמדת ירדן המצדיקה יפתיחת חלונ"י להתערבות המליאה במקרה של קפאון במוי"מי הדו-צדדי.
ב. תנאיה של ישראל להשתתפות בריה"מי וסין נכינון יחסים דיפלומטיים ובמקרה הסובייטי דגש על שינוי היחס ליהדות בריה"מי) מול עמדת ירדן שאין להתנות השתתפות המעצמות.
ג. שאלת הייצוג הפלסטיני: בתחום זה חלה התקדמות מהותית בעת ביקור השר בקהיר, ראה מברקנו חי 69 מיום 3.3.

2. בשבועות הקרובים ההכנות אמורות להמשיך בשלושה מישורים:
א. צפויים ביקורי בכירים מהאזור בארה"ב נטרם נקבעו תאריכים).

ב. צפוי ביקור נציג מחמי"ד באזור נטרם נקבע תאריכים.
ג. מצרים לקחה על עצמה לנצל את קטריה עם כל הגורמים המעורבים כדי לקדם ההכנות.

3. הרחבת הדיאלוג אמורה לכלול את כל הגורמים המעוניינים ומסוגלים לתרום לתהליך והמקובלים על הצדדים לסכסוך בין אם הם מעורבים ישירות ובין אם הם מונעים עי"י הרצון לשלום וליציבות באזורנו.

4. הנייל בהמשך לשיחתך עם ענוג.

נמרוז נוביק.==

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תפ: טהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, אירב, מצפא, ליאור, מצרים,
ר/מרכז, ממד

101.102.101
גיליון ארבע
מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

דף 1 מתוך 1 דפים

סוגר בטחוני יודי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1100 7 מאי 87

מס' מברק

המשרד

155

אל: מנכ"ל מדינה
מנהל ממו"ד

ארה"ב והמז"ת

להלן הערכה מבוססת על שיחות עם מספר גורמים בממשל.

בממשלה נדלקה "נורה אדומה" לרגל כמה הצלחות סובייטיות במזה"ת. הראשונה היתה במפרץ הפרסי ובמיוחד ההתקשרות הכווייתית עם בריה"מ בעניין הגנת המיכליות. השניה היתה בהצלחה הסובייטית להביא לאחוד, ארעי ככל שיהיה, בין פלגי אש"פ בין השאר, על בסיס ביטול הסכם עמאן. השלישית היתה במפגש, אם אכן התקיים בין סוריה ועיראק. הרביעית בהסכם עם מצרים על פריסת מחדש של החוב (כאשר האמריקאים עצמם נכשלו למפרץ למצרים את הנוסחה שלהם לפריסת החוב תוך יצירת מתיחות מסוימת עמם על רקע זה). לא נאמר לנו במפורש אף פעם שאין נחת ממגעינו שלנו עם הסובייטים אבל בהתעניינות האינטנסיבית של האמריקאים בנושא יש אולי יותר מסקרנות. אם יצא לפועל ביקורו של המלך חוסיין במוסקבה, יחשב גם זה להצלחה סובייטית.

מאידך לא יכולים האמריקאים להצביע על הישגים משמעותיים מבחינתם, והדבר מכבידם כמובן ללחץ מסוים. זה מתבטא בנכונותם להתגייס בצורה יותר פעילה מבעבר לנושא תהליך השלום. כן גם צריך לראות את שיגורו של מרפי למדינות המפרץ ולעיראק היינו כהמשך למאמץ לעמעם את ההשפעות השליליות של פרשת איראן על מעמדה של ארה"ב באזור ולהוכיח כי לארה"ב עניין ישיר במתחולל (יש אפשרות כי בעיראק יעלה מרפי גם את נושא מעורבותה בפעילות ארגוני הטרור הקיצוניים). אתמול הגיעה הנה ועדת הליגה לעניין המפרץ במשלחת 7 שרי חוץ ובניגוד למתוכנן המשלחת הוזמנה לשיחה אצל הנשיא ריגן. כמו כן תפגש עם סגן הנשיא בוש ועם שה"ח שולץ. (המשלחת הגיעה ממוסקבה) כל אלו מצביעים על נסיון אמריקאי לחזק את הדמית מעורבותה של ארה"ב במזה"ת ויתכן שצפויים גם מהלכים נוספים באותה מגמה.

ערן

הנהל ראה גמל/ג 3 2
101.102.101 4 1 2 1 3 3 2

[illegible]

102.14

234 VOLUME 15

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

$$L_{40} = 13826 + 15.67 + 0.5$$

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

STANDARDIZATION OF THE CURVE.

D.F.C.

1234

משרד: תחום-מחלקת הקשר

חודש: 3/1234

אל: המשרד

מ: ברויטל, נר: 20, א: 030387, זח: 1300, דח: נר, טב: ש

נד: 6

שמור/רגיל

אל: המנכ"ל המדיני, ענדג, אירופה 1, מצמא

דע: רואשינגטון, תפוצת מאיה

מאת: השגריר בייטל

תגובה ארה"ב להודעת שרי החוץ האירופים על הודעה
הבינלאומית

המנכ"ל המדיני הולגו מטר לי שהאמריקנים

אמרו להם כי הודעה

WAS NOT UNHELPFUL

המנכ"ל הוסיף כי בקונסטלציה הקיימת (ברושינגטון) הם

רואים בתגובה תמיכה ועדוד.

הדט

תפ: שהח, מנכ"ל, ענדג, אירא, אירב, מצמא, ר/מרכז, ממו, מצמא

שמור

נכנס

**

**

**

**

102.1.1
צ'איק, אלק

01:46

102.1.1

1

1480126

03

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך 3 דפים

סיוג בטחוני גלוי

דחיפות מיירי

תאריך/ז"ח 41600 מאי 87

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

המשרד

(054)

אל: מצפ"א

ועידה בינלאומית

הרצ"ב כותרת ראשית ב"ו ושינגטון פוסט" 4.5.87.

עתונות

⁴ ¹ ² ¹ ¹ ² ¹ ³ ²
 אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
 אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
 אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן

2/3

Jordan Agrees to Attend International Peace Talks

KING HUSSEIN
... two-year effort to arrange talks

By Glenn Frankel
Washington Post Foreign Service

JERUSALEM, May 3—Jordan's prime minister tonight announced that his country has agreed to participate in an international peace conference and challenged Israel's deeply divided coalition government to come to a decision about whether it too is willing to attend such a forum.

The statement marked Jordan's first official acknowledgement of reports from Israel that Jordan's King Hussein and Israeli Foreign Minister Shimon Peres have, through American mediation efforts, reached some agreement on guidelines for holding such a conference.

Although it left ambiguous many key issues—among them the composition of a Palestinian delegation and the participation of the Soviet Union—the statement was welcomed by sources close to Peres, who has championed the international conference proposal as a vehicle for holding direct peace talks with Jordan.

Those sources said Peres today notified Prime Minister Yitzhak Shamir in writing that he intends to raise the issue at Wednesday's meeting of the 10-member inner cabinet, Israel's chief decision-making body.

Peres reportedly hopes to force the national unity government either to accept the proposal or to break up and hold new elections that would serve as a referendum on Israel's willingness to enter such talks.

Shamir has consistently opposed the peace conference plan, saying such a forum was designed by Hussein and other Arab leaders to force Israel into territorial concessions that would weaken the security of the Jewish state.

Tonight's announcement by Prime Minister Zeid Rifai left uncertain whether the Palestine Liberation Organization would play a role in the proposed conference.

Rifai said the PLO should attend as part of a joint Jordanian-Palestinian delegation but then stipulated that the organization renounce terrorism and accept U.N. Security Council resolutions 242 and 338, which recognize Israel's right to exist within secure borders.

See ISRAEL, A24, Col. 1

054

2/3

Jordan Agrees to Peace Talks

ISRAEL, From A1

PLO leader Yasser Arafat has repeatedly rejected the two resolutions because they treat the Palestinian issue as merely a refugee problem.

The carefully worded statement, seen on Jordanian television, was interpreted here to mean that Jordan would attend peace talks without the PLO.

Israel opposes PLO participation because it contends the organization is a terrorist group dedicated to Israel's destruction.

Rifai said Hussein has worked for two years to set up a conference that would be called by the secretary general of the United Nations and would include "all the parties concerned," including the PLO and the five permanent members of the U.N. Security Council.

The result of Hussein's efforts, said Rifai, "was agreement among the countries concerned to hold the conference after it became clear to them that a peaceful settlement can only be reached through an international conference."

Rifai denied reports that Hussein recently met with Peres or Israeli Defense Minister Yitzhak Rabin. But he added, "The world is still awaiting the agreement of the Israeli government on holding the conference and on Israel's participation . . . as an essential step toward its convening."

"It is futile to proceed with preparations for holding the conference while the Israeli government still refuses the principle of holding it and participating in its deliberations should it convene," Rifai said.

Jordan's challenge sets the stage for a possible showdown between Peres, leader of the more dovish Labor Alignment, and Shamir, head of the rightist Likud Bloc, who adamantly opposes the international conference idea.

The two leaders are scheduled to meet on Tuesday to discuss their differences before Peres states his case to the inner cabinet the following day.

Sources close to Peres said they did not expect a final decision on Wednesday, but they predicted a

vote was likely before the foreign minister leaves for the United States on May 13.

Shamir told Israeli television late tonight, "There is no good news in this announcement. Jordan supports an international conference because it is the most comfortable way for Jordan. There's a negative addition here—the call to invite the PLO."

But a senior Foreign Ministry official welcomed the announcement as "an obvious indication that significant progress has been made."

"It's also obvious that Israel has to make a decision—things are happening, and we have to take advantage of it and move it forward to direct negotiations with some kind of international opening," the official added.

Hussein first proposed the conference idea as a vehicle for Jordan to conduct direct talks with Israel without being held a traitor to the Arab world and the Palestinian cause.

Peres endorsed the proposal when he appeared before the U.N. General Assembly in 1985 but has emphasized that Israel only considers the conference an "umbrella" that would meet briefly and then adjourn to allow bilateral talks between Israel and those Arab states ready to negotiate a peace accord.

The conference would have no power to impose solutions on any of the parties, he insists.

In recent days, Israeli spokesmen speaking anonymously have said that Hussein and Peres have agreed on a 10-point plan for holding the conference and have resolved two of three remaining issues: the criteria for Palestinian participation in the conference and the duration of the opening session.

But Rifai's statement gave no indication that these issues were resolved nor that Jordan had agreed to Peres' conception that the conference would serve only as an introductory vehicle for direct bilateral talks that would have no power to shape a final settlement.

If the PLO has been disqualified from attending, it remains unclear who would represent Palestinians in the joint Jordanian-Palestinian delegation proposed by Rifai.

A third unresolved issue is that of Soviet and Chinese participation. Hussein has said he could not attend a conference without all five permanent Security Council members.

Peres has insisted that both nations first establish diplomatic recognition of Israel and that Moscow agree to grant exit visas to Jews seeking to leave the country.

054

3/3

גרירות ישראל / וושינגטון

אל: המשרד,

טופס מברק

דף 1 מחוד 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1100 18 במאי 87

מס' מברק

166

 $\frac{1}{3}$

אל: מצפ"א

ארה"ב - ירדן - ועידה בינלאומית

להלן דוחי הפוסט והטיימס בעקבות פגישות ריפעי.

עתונות

¹ ¹ ² ¹ ³ ¹ ³ ²
 סה"מ סה"מ ג"ש ג"ש ג"ש ג"ש
 הסברה הסברה / ג"ש ג"ש ג"ש ג"ש
 2 1 4 4 4 1

2/3 166

2/3

Shultz, Jordanian Aide Discuss Mideast Talks

By John M. Goshko
Washington Post Staff Writer

Secretary of State George P. Shultz conferred yesterday with Jordanian Prime Minister Zeid Rifai on ways to restart the stalled Middle East peace process but stopped short of endorsing the international conference advocated by Jordan's King Hussein as an umbrella for talks with Israel.

Answering questions from reporters after a luncheon meeting with Rifai and Jordanian Foreign Minister Taher Masri, Shultz said only that he is aware of the "importance" attached to a Middle East conference "by Jordan and others."

He stressed, however, that any process must lead to direct talks by "the involved parties in the region."

Shultz's responses seemed to put the United States much further from the concept of an international conference than was the case when Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir visited here in February.

Shultz noted then that the administration did not "see exactly eye-to-eye" with Shamir's vehement opposition to a conference and suggested that "there might be something that carries that label that would be satisfactory" as a means of getting to direct talks.

Jordan wants a conference that would include the U.N. Security Council's permanent members—the United States, the Soviet Union, Britain, France and China—and other regional parties to the Arab-Israeli conflict, including Syria and Egypt and an indirect presence for the Palestine Liberation Organization.

Rifai reiterated yesterday that this remains Jordan's goal.

But when reporters asked about the stumbling blocks in the way of such a conference, Shultz replied:

"It isn't a question of stumbling blocks. We certainly need to ex-

plore how an international conference might lead to that end. But the objective is not an international conference. The objective isn't even direct negotiations.

"The objective is peace in the region. We have to think our way through to a setting of bilateral negotiations so that they'll be fruitful."

The United States initially opposed a conference, fearing that the Soviets would gain a foothold in peace talks.

Recently, as when Shamir visited, the United States seemed more agreeable to accepting a conference limited to a ceremonial gathering that immediately would give way to face-to-face talks between Israel and Jordan.

However, after talks here last week with Shultz and President Reagan, French Prime Minister Jacques Chirac told reporters that he thought that the United States did not place much stock in the value of an international conference.

U.S. officials, speaking on condition that they not be identified, have said the administration wants to placate Hussein, whose anger at U.S. arms sales to Iran led him to reject an invitation to meet Reagan here.

But, the officials added, Shultz also is aware of Shamir's hostility toward the idea and wary of embracing any plan that does not carefully limit in advance the role of the Soviets and other outside governments.

Assistant Secretary of State Richard W. Murphy told a House subcommittee yesterday that Jordan and former president Jimmy Carter, who recently visited the Mideast, have told the State Department that Syria is interested in talks within the framework of an international conference.

Syria has been the leader of Arab opposition to negotiations with Israel. Murphy added, however, that the United States has no "specifics" of the Syrian position.

3/3

166 3/3

Jordan Asks U.S. to Back Mideast Peace Talks

By NEIL A. LEWIS

Special to The New York Times

WASHINGTON, April 7 — The Jordanian Prime Minister urged Secretary of State George P. Shultz today to embrace King Hussein's proposal for an international peace conference on the Middle East.

But the Reagan Administration, while endorsing the concept publicly, has been profoundly ambivalent about such a conference primarily because it would include the Soviet Union and provide Moscow with a heightened role in the Middle East.

After the meeting with the Prime Minister, Zaid al-Rifai, Mr. Shultz

spoke in a more equivocal fashion than he has previously about the desirability of such a conference.

After Mr. Rifai said that he had made some progress in promoting the idea of an international peace conference, Mr. Shultz told reporters, "We support peace and efforts to get there and we believe the essential negotiations on the road are bilateral, regional negotiations."

He added that it was important "to explore" how an international peace conference could lead to such negotiations.

Last month, during the visit of Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir, Mr.

Shultz spoke in more positive terms about the possibility of a peace conference as a potential first step in bringing the Israelis and Arabs together in face-to-face talks. At the time, most officials considered there were few prospects that such a peace conference would occur.

A Diplomatic Offensive

But since then, the Jordanians have mounted a diplomatic offensive, seeking support for the plan. King Hussein is promoting the idea in Europe.

As an inducement, the King and his Prime Minister are apparently raising the possibility in their talks that Syria

was prepared to be more flexible in any peace negotiations. After the King's meetings in Brussels today, Foreign Minister Leo Tindemans said that Syria was receptive to such a conference.

In Washington, Richard Murphy, the Assistant Secretary of State in charge of Middle East affairs, told a Congressional subcommittee today that Damascus was sending signals of flexibility.

Mr. Murphy said the signals had been delivered by the Jordanians as well as by former President Jimmy Carter, who recently returned from Damascus where he held lengthy talks with President Hafez al-Assad of Syria.

The last serious effort at holding a Middle East peace conference collapsed in February 1986 over the issue of how the Palestinians would be repre-

sented. King Hussein denounced the Palestine Liberation Organization, saying the group was unsupportive of his efforts.

At the time, discouraged American officials signaled they would pause in their efforts, saying there was a need for an indefinite "period of reflection."

King Hussein was in Syria last week where he conferred with President Assad. He also spoke recently with Dutch Government officials and is set this week for talks in Britain.

"We're hearing reports that they're interested in the peace process," Mr. Murphy said of the Syrians as he testified before a House Appropriations subcommittee. Mr. Murphy also repeated the Administration position that an international conference would be acceptable if it led immediately to direct talks between the involved parties,

but he added, "We're not enthusiastic about it."

Neither is Prime Minister Shamir, who has criticized the concept as a device for including the Soviet Union and what he described as radical Arab states in the process. Mr. Shamir said he would agree to a conference with Jordan, Egypt and "representatives of Palestinian Arabs living in the area."

But the King, who is uneasy about conducting direct negotiations with Israel on behalf of himself and Palestinian interests would like an international conference to lend legitimacy to his efforts, officials say.

Complicating the issue further is that other parts of Israel's coalition Government, notably Foreign Minister Shimon Peres, has largely accepted the concept of an international peace conference.

1987-04-22 9:33

ו.ו.210 תאריך א'א'ג

1

1480126

03

שגרירות ישראל / וושינגטון

31

אל: המשרד

ט פ ס מ ב ר ק

דף 1 מחוד 7 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי =

תאריך/ז"ח 1200 22 באפריל 7

מס' מברק

409

4

אל: מנכ"ל מדיני, ממנכ"ל, מצפ"א, מע"ת

להלן דבריו של סגן מזכיר המדינה מרפי לפני תת הועדה למז"ת של
ועדת החוץ בבית הנבחרים (21.4.87).

עיונות

שם המג שם המג שם המג שם המג שם המג שם המג שם המג
מג 3 מג 3 מג 3 מג 3 מג 3 מג 3
מג 4 מג 4 מג 4 מג 4 מג 4 מג 4 מג 4
מג 1 מג 1 מג 1 מג 1 מג 1 מג 1 מג 1
מג 1 מג 1 מג 1 מג 1 מג 1 מג 1 מג 1

2/2 409

STATEMENT BY
ASSISTANT SECRETARY OF STATE RICHARD MURPHY
BEFORE THE SUBCOMMITTEE ON EUROPE AND THE MIDDLE EAST
OF THE HOUSE FOREIGN AFFAIRS COMMITTEE

AS PREPARED FOR DELIVERY
TUESDAY, APRIL 21, 1987

Mr. Chairman, Members of the Committee:

I welcome this opportunity to discuss with you developments in the Middle East since I last met with the Subcommittee. I have noted, in recent weeks, that questions have been raised about whether the Administration has a consistent Middle East policy. I want to assure you that this Administration is actively engaged in working for peace and stability in the Middle East and in so doing, is protecting important US national interests in the region.

I have outlined for this Committee on a number of occasions those interests, but perhaps should restate them again today. We seek to ensure the flow of oil to ourselves, our friends and allies; to guarantee Israel's qualitative military edge and help our Arab friends meet their legitimate defense needs and remain secure and stable; and to restrict the spread of Soviet influence. Our policies are designed to advance those objectives.

THE GULF WAR

As the President noted in his statements of January and February, the dangers inherent in the Iran-Iraq war are growing. Tensions and alarm have increased both as a result of fighting on the ground as well as continuing attacks on international shipping and on facilities of non-belligerent Arab Gulf states. The Iranian decision to test the Silkworm anti-ship missile in the Strait of Hormuz constitutes another ratcheting up of pressures. While ground fighting is at a low ebb as we meet, Iran continues to threaten -- and be poised to launch -- additional offensives against Iraqi forces. As for Iraq, it has over the past year demonstrated repeatedly that its defenses are strong and capable. Perhaps most importantly I regret to report that we see no sign from the Iranian government that it is prepared to become engaged in a negotiated settlement of the war -- except on its terms.

The United States has critical interests in the Persian Gulf as a region. These economic, political and strategic interests require what we are doing: firm action in support of our traditional friends, clear public declaration of our interests and views, active diplomatic efforts to end the war and, over the longterm, willingness to re-establish a normal relationship with Iran when its actions make such a relationship possible.

Since January we have been involved in a major diplomatic effort to explore ways in which the international community can take more effective action to bring a rapid end to the war. As the President urged in his January statement, "the time to act on this dangerous and destructive war is now". We have initiated

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
NEWS FOR THE NEWS MEDIA

*

3/8 409

SEC. MURPHY - 04/21/87

-2-

consultations in New York, under the umbrella of the UN Secretary General, as well as in capitals, about how the Security Council could play a more forceful role in encouraging the belligerents to seek a negotiated peace. Efforts to end the war through negotiation were discussed in Moscow during the Secretary's recent trip. Further, we have urged regional states to contribute to this diplomatic effort -- as their interests are immediately and profoundly at stake in this tragic and relentless war. This process is on-going; and we are committed to it.

Within the next weeks, we expect to receive a high-level Arab League delegation in Washington to discuss this important issue. We welcome the visit as well as the efforts being made by other governments to take initiatives which will help, over time, to coordinate international efforts to end the war. We were also pleased to learn that the Organization of Islamic Conference in its late January Summit in Kuwait committed itself to a further mediation effort. We wish it well.

In the meantime, and in concert with our multilateral efforts,, we are vigorously pursuing our Operation Staunch policy -- the importance of which the President underscored in the February 25 statement. The goal of Operation Staunch most simply put is to deny Iran the military wherewithal to continue to press this dangerous war. Impeding and complicating the flow of arms to Iran is an important, possibly critical, part of the overall effort to convince the Iranians of the futility of continuing this tragic war.

Our Operation Staunch efforts have continued at a high pace. As instances of Western European, Latin American and East Asian firms doing business with Iran have been discovered, we have made strong and high-level approaches to the relevant governments, urging them to intervene to stop shipments of arms to Iran. Our efforts are working, though they have not produced a total cut-off of arms from free world sources.

In recent weeks we have reaffirmed to the moderate Arab states of the Gulf our commitment to help in their individual and collective self-defense against external aggression, such as Iranian attacks on facilities of non-belligerent states like Kuwait and the United Arab Emirates and on neutral international shipping in and near the Strait of Hormuz. We share with these moderate Gulf states fundamental interests -- to ensure the free flow of oil, to restrict Soviet influence in the area, to prevent the spread of fundamentalist radicalism aimed at undermining their political stability. These countries want and expect to be the first line of defense for their own interests. We concur that they should be. It is our responsibility to help ensure they have the means to protect themselves. That is why the sale of US military equipment to these countries to meet legitimate defensive needs is so important. We have closely consulted with this Committee and others in Congress on these prospective sales. We will not pursue sales that will reduce Israel's qualitative edge, but we must be a reliable supplier to these Gulf nations.

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
NEWS FOR THE NEWS MEDIA

*

409 4/7

SEC. MURPHY - 04/21/87

-3-

Because of the importance we attach to freedom of navigation, our commitment to ensure the free flow of oil through the Strait of Hormuz and our close relations with the Gulf states, we are discussing with them the threat posed to neutral shipping by Iranian attacks. As part of these discussions, we are consulting with Kuwait about the registering of some of its oil tankers as US flag vessels. With the registration of these ships in the US, they will be entitled to the same protected status afforded other US ships transiting the Gulf.

We have conveyed our serious concern about the presence of Chinese-origin Silkworm missiles near the Strait of Hormuz to the government of Iran. Iran understands clearly our position on the threat which these anti-ship weapons have added to an already unstable situation. We are urging other nations, more dependent than we on Persian Gulf oil, to make their concerns known to the Iranians. The stakes are too high for international passivity in this regard.

While we meet our commitments in the Gulf to the principle of freedom of navigation, to ensure the free flow of oil and to help our friends meet their legitimate defense needs, we seek no confrontation with Iran. We are making sure Iran understands our views and commitments since we believe such clarity serves as a deterrent and helps prevent Iranian actions based on miscalculations. We would welcome better relations. We would be prepared to consider responding to any authoritative message from Iran, but there will be no substantial improvement in relations as long as Iran supports terrorism and seeks to undermine friendly governments in the Gulf.

CONTINUED ON PAGE 2-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
NEWS FOR THE NEWS MEDIA

*

409

5/7

SEC. MURPHY - 04/21/87

2-1

THE PEACE PROCESS

The goal of a comprehensive Arab-Israeli peace remains a high priority for this Administration, Mr. Chairman. We continue our efforts to build on the foundation of peace between Israel and Egypt. We are convinced that a just and enduring settlement can only be achieved through bilateral negotiations between Israel and its Arab neighbors. Bilateral negotiations are, in our view, the only practical vehicle for arriving at a comprehensive settlement.

We are prepared to discuss with the parties arrangements necessary to begin direct negotiations. We would support procedural steps which are acceptable to them and which will lead to face-to-face negotiations. We understand the importance to the Arab side of an international context for bilateral negotiations although we have long expressed our skepticism of the utility and the risks of an international conference. Any international mechanism, to be acceptable to the United States, would have to meet our strict criteria: It would have to lead immediately to face-to-face negotiations and could not interfere with those negotiations whether by arrogating to itself the authority to impose solutions on the regional parties or to veto agreements they may reach.

We continue to discuss these issues with our friends in the region. The peace process figured importantly in Israeli Prime Minister Shamir's Washington visit in February. President Reagan and Secretary Shultz reiterated our strong commitment to achieving progress toward a peace settlement, and Prime Minister Shamir agreed that we must continue the search for a way to get to direct negotiations while expressing his clear opposition to an international conference. We remain engaged with Israeli leaders to help resolve their differences with Jordan over the way to bilateral, face-to-face negotiations.

The peace process was also an important component of our discussions with Jordan's Prime Minister Rifai. Among other issues, we considered the question of an international conference in some detail. Rifai underlined Jordan's long-held view that bilateral negotiations must occur in the context of an international conference, one that includes both the regional parties and the permanent members of the United Nations Security Council. Our discussions with Rifai were positive in tone and conducted in a problem-solving spirit. Procedural issues were discussed in greater detail than heretofore, indicating a serious commitment to making progress.

All the parties in the Middle East see dangers in inactivity and believe further progress can be achieved in moving toward negotiations. As we have seen again over the past two weeks, the status quo exacts a tragic human toll on both Israelis and Palestinians. In recent months, a number of Palestinians, including students, have been killed or wounded in confrontations with Israeli forces. During the same period, Israeli civilians have been killed and wounded in acts of violence by Palestinians. Stringent Israeli

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
NEWS FOR THE NEWS MEDIA

*

409 6/7

SEC. MURPHY - 04/21/87

2-2

security measures may temporarily reduce the casualties. But such measures tend to increase resentment that can lead to more violence and raise serious questions regarding respect for human rights and individual freedoms. At the same time, Palestinians must realize that violence benefits only extremists and damages efforts being made to achieve their legitimate rights. We will continue to urge maximum restraint on all sides and to work with them to improve the environment for progress toward reconciliation and peace.

We also remain strongly supportive of activities designed to enhance the quality of Palestinian life in the West Bank and Gaza. Israel and Jordan recognize, as we do, that these activities on the ground cannot substitute for a peace process and cannot be sustained over time unless there is hope among the Palestinians of movement toward a peaceful settlement. However, improving their quality of life is an important complement to the process of peace. Our direct assistance, carried out by private voluntary organizations, continues to be a highly visible and successful demonstration of the American people's commitment to social and economic development for Palestinians in the West Bank and Gaza.

For its part, the government of Jordan has decided to pursue a comprehensive plan of development assistance for the West Bank and Gaza, in addition to its program for East Bank development. In view of our close relationship with Jordan and our commitment to improving the conditions for Palestinians in the territories, we have fully endorsed this initiative. We strongly support this Jordanian program, both through our own contributions to date and our encouragement of other countries to contribute to this program. We recognize that Jordan's program needs additional resources and are examining ways we might help. We believe that a substantial increase in our contribution this year would further energize the program and encourage other donors to participate. At the same time, we have discussed frankly with Jordan's leaders the budgetary constraints within which we must work.

LEBANON

In Lebanon we continue to support an end to fighting, restoration of stability and re-establishment of the authority of the Lebanese government.

UNIFIL is an important element of stability in South Lebanon. We strongly support UNIFIL's continued operations in the South. I regret that the Administration's request for UNIFIL funding in the supplemental for the President's budget for FY 87, which took fully into account the need for budgetary stringency, has been disapproved by the House Appropriations Committee. We hope that the requested funding will be restored.

We have been seriously concerned about the plight of Palestinian civilians in refugee camps near Beirut, Sidon and Tyre. We have repeatedly called for a cease-fire and for regular, safe access to the camps for international humanitarian agencies. The

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
NEWS FOR THE NEWS MEDIA

✱

409 7/7

SEC. MURPHY - 04/21/87

2-3

situation has improved somewhat since February, when conditions were appalling, but regular supplies of food and medicine are still not assured. We support UNRWA's efforts to gain access and are considering ways to respond positively to UNRWA's emergency appeal.

We follow closely developments in Beirut. In February, Syria deployed several thousand troops to West Beirut in response to a request from Lebanese Muslim Cabinet ministers. In addition, on April 14, about 100 Syrian soldiers joined units of the Lebanese Army's 12th brigade at checkpoints on the coast road between Beirut and Sidon. We have made clear that we continue to support the withdrawal of all foreign forces from Lebanon, and that we will judge Syrian actions according to how they help the Lebanese government restore its authority.

EGYPT

President Mubarak has publicly pledged to strengthen democracy in Egypt. We are encouraged by the results of the parliamentary elections held earlier this month, which saw about 4,000 candidates competing in a lively campaign for the 448 seats. While President Mubarak's National Democratic Party maintained a solid majority, the number of independents and opposition candidates in the Assembly increased substantially (to 100 seats) and now more closely match their percentage of the popular vote.

To return to my original point, the Administration is actively involved in pursuing our national interests in the Middle East, and, I can assure the Committee, will continue this involvement until we achieve our objectives.

END OF STATEMENT

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
NEWS FOR THE NEWS MEDIA

✕

להלן מאמר מערכת ה"ושינגטון פוסט" מהיום.

Middle East Conference?

on the other. Labor, meanwhile, being no less fearful than Likud of being ganged up on, wants a conference to be not a court of appeals but merely the occasion to begin direct talks.

This account of the impediments is abbreviated, but it conveys why the prospect of such a conference is an improbability. Its adherent himself, Jimmy Carter, concedes that convening such a conference would be difficult, holding it together would be difficult and producing results would be difficult. A lame-duck president who already has his hands full could not be sold this project on the basis that it is a promising diplomatic tonic, or for that matter on the basis that otherwise the Middle East will explode. The Middle East will grind along.

What is the argument for such an international conference? It is that the Arabs and Israelis cannot make peace directly. The Arabs resist following Egypt's state-to-state example lest once again stateless Palestinians end up left out of the play. As their price for entering the direct talks Israel wants, they demand that talks be set in the context of a conference. The conference they seek, including Americans, Soviets, British, French and Chinese, would be empowered to deal with differences that arose in direct Arab-Israeli talks.

Israel is of two minds—that is, it's stalemated—about a conference. The Likud side is opposed to the territorial compromise demanded in return for peace, and it rejects the idea of a conference for fear that it will merely be a new forum to gang up on Israel. The Labor side is ready for territorial compromise and open to a conference, *if* Israel can enforce certain participation standards: to win compromises from the Soviets on the one hand and to exclude the PLO

For all its other turmoil and disaster, however, the Middle East is a region primed for serious diplomatic reengagement by the United States. Mr. Carter pushes for an early conference opening. That seems to us far from urgent and far from being the single option available. And even though the administration is now said to be cautiously exploring the idea, it has had enough experience in unprepared or ill-advised conferences by now to know that a big, failed meeting would be worse than none at all—much worse. What people in this country and in the Middle East need to see is not that the administration is ready to buy the option Mr. Carter favors, but rather that it has some energy and ideas of its own on resolving the terribly bloody tensions in the Middle East, that it has not just let the whole thing slide.

END

1987-05-06

00:43

1480126

08

102.1.10
תאריך
המאמר

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 7 דפים

סוג בטיחני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1730 5 מאי 87

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

18

092

המשרד

אל: ממ"ד, מצפ"א

להלן קטעים מה"וושפוסט" 5/5 העוסקים בועידה הבינ"ל, מפרץ, לבנון
והסכסוך בסהרה המערבית.

אלי אבידן

2 2 1 1 3 1 2 2
שם גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי
חל/גלוי חל/גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי גלוי
2 3 3 3 3 3 3 3

ט ו פ ס מ ב ר ק

שגרירות ישראל / וועסינגטון

דף מתוך דפים

סוג בטיחוני

דחיות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

092

Progress Seen Toward Arab-Israeli Talks

U.S. Officials Say Jordan Seems Willing to Accept Conference

Formula Proposed by Shultz

By John M. Goshko
Washington Post Staff Writer

In a statement Sunday challenging Israel to meet in an international forum, Jordanian Prime Minister

A joint Jordanian-Palestinian delegation is possible.

Zeid Rifai said the Palestine Liberation Organization should attend as part of a joint Jordanian-Palestinian

delegation. But he also specified that the PLO should renounce terrorism and accept U.N. Security Council resolutions 242 and 338, which recognize Israel's right to exist within secure borders.

Since the PLO repeatedly has rejected the resolutions, Rifai's statement triggered speculation that Jordan's King Hussein might be preparing to go ahead without the PLO. U.S. officials did not respond directly to questions about the PLO but repeated that they were greatly encouraged by Jordan's flexibility on the points—such

as direct PLO participation—that have been pronounced unacceptable by Israel and the United States.

The officials said that the largest barrier in the way of an international conference remains the Israeli coalition dispute that has caused Foreign Minister Shimon Peres to argue strongly for such a forum while Prime Minister Yitzhak Shamir opposes it.

The officials said the United States intends to be neutral while the two Israeli factions iron out their differences.

However, the officials added, the dynamics of the situation—including increasing signs that Peres might force the breakup of the coalition and cause new elections in Israel—appear to be pushing Shamir and his Likud bloc toward a grudging acceptance of the conference idea.

The Reagan administration believes that substantial progress has been made in recent days on an international peace conference formula that would be accepted by Jordan and Israel as an umbrella for negotiations to end the Arab-Israeli conflict, U.S. officials said yesterday.

The officials, who asked not to be identified, would not give details of what they stressed is still only the emerging outline of a formula that must deal with such contentious issues as Palestinian representation in peace talks, participation by the

Soviet Union and the dispute in Israel's ruling coalition about whether the Jewish state should become involved in such a forum.

Prompting the optimism, the officials said, has been the apparently growing willingness of Jordan, which proposed the idea of an international conference two years ago, to accept guidelines in line with Secretary of State George P. Shultz's view. Shultz called for a conference structure that would be largely ceremonial and open the way for direct talks between Israel, Jordan and such other "parties directly involved" as Egypt.

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

סוג בטיחוני

דחיסות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

שגרירות ישראל / דושינגטון

092

Algerian, Moroccan Leaders Meet

King Fahd Brings Bendjedid, Hassan to Talks on Sahara War

By Jonathan C. Randal
Washington Post Foreign Service

PARIS, May 4—Algerian President Chadli Bendjedid and King Hassan II of Morocco today held their first meeting in four years, in a Saudi-backed effort to end the 11-year war in the disputed Western Sahara.

Saudi Arabia's King Fahd was present at the meeting, held in an air-conditioned tent straddling the Moroccan-Algerian border, news agencies said. Reuter quoted Moroccan officials as saying that Fahd shuttled between the separate tents of Hassan and Bendjedid before bringing them into a face-to-face session for 75 minutes.

Coupled with last week's secret meeting between rival Iraqi and Syr-

ian presidents, the Algerian-Moroccan encounter was interpreted by Arab diplomats as a Saudi drive to narrow differences on major inter-Arab disputes and possibly pave the way for a long-delayed Arab League summit. A Kuwaiti newspaper, Al Qabas, today quoted a high-ranking Saudi official as saying Saudi Crown Prince Abdallah took part in the secret meeting between Hafez Assad of Syria and Saddam Hussein of Iraq last week in Jordan.

Jordan's information minister, Mohammed Khatib, denied knowledge of the meeting, reported yesterday by The Washington Post, news agencies said. "These are press rumors, we know nothing about it," Khatib said.

Despite reports of Saudi financial

inducements to all four leaders in the two meetings, Arab diplomats warned against expecting quick results from either the summit in Jordan or the Moroccan-Algerian talks.

Bendjedid and Hassan last met in 1983—at the same site as today's talks—but failed to end the Saharan conflict. The war began after Spain's withdrawal from the former Spanish Sahara in 1975. Morocco claims sovereignty there, but is opposed by Saharan tribesmen who have been fighting, with Algerian support, for independence.

Morocco recently completed a 1,200-mile defensive "wall" along the borders of Algeria and Mauritania, largely denying the Algerian-backed guerrillas of the Polisario access to the disputed territory.

The diplomats said that the summit was expected to help lessen the risk of a direct conflict between Algeria and Morocco, which appeared to have been growing in recent weeks. Little more was likely to be accomplished at the meeting, they said.

Algerian sources have suggested that depressed oil and gas income has made Algeria's support of the Polisario military effort less affordable.

Still, the diplomats reasoned that President Bendjedid would not want to be seen losing face in a compromise. Key elements of Algeria's ruling party, the National Liberation Front, and the military establishment reportedly remain as committed to the Polisario cause as they were in 1976 when Algeria first backed an independent Saharan republic.

Algerian sources have hinted recently that Bendjedid was willing to appoint commissions to work out a

compromise that would eventually grant the Western Sahara local autonomy, but allow Morocco to control defense and foreign policy. Arab sources have suggested that as part of a settlement, Morocco would grant Algeria an extraterritorial corridor across the western Sahara to the Atlantic plus a share in developing the region's mineral wealth.

Last week's reported meeting between Assad and Saddam Hussein is unlikely to herald a quick end to the bitter rivalry between Iraq and Syria. Instead, its significance may be that it was apparently the first time Saudi Arabia had coordinated such a major diplomatic initiative with the Soviet Union, according to Arab diplomats.

Despite the meeting in Jordan, analysts did not expect Syria to break with Iran. Iran and Iraq are at war. Only last week, Syria renewed an oil deal with Tehran under which Iran is reported to be supplying the Assad government with a million free tons of oil and another million tons at the current world price.

But analysts believe the Jordanian meeting could help narrow differences enough to allow both Iraq and Syria to attend an Arab League summit in the Saudi capital, Riyadh, sometime after Ramadan, the current Islamic month of fasting.

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף / מתוך דפים

סוג בטחוני

דחיות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

092

South Lebanese Shiites Fight Israel

Dreams of Martyrdom Help Fuel Youths' Iran-Backed Crusade

By Nora Bonstany
Special to The Washington Post

TYRE, Lebanon—Abu Jaafar's youthful face glows when he tells of his brush with death two months ago in a guerrilla attack against Israeli soldiers and their local allies in the mountains of south Lebanon.

As other young fighters gathered around him, amid the pines sheltering a secret guerrilla base near here, Abu Jaafar recounted how a shell landed next to him just after he and his comrades had occupied an Israeli-manned post. "I had the

sensation that I was a martyr and I felt happy. I would soon ascend to the houris, God's loveliest creatures," he explained.

The young Moslem Shiites who throw themselves into suicidal guerrilla attacks against Israel's occupation of a "security zone" inside Lebanon, do not discuss "worldly matters" on their way to battle, Abu Jaafar said. Rather, they "speak of . . . who will join his houri," the beautiful woman of paradise who, Islamic teachings say, will attend each Moslem man who is killed fighting for his faith.

"It is said the name of her husband is written on her forehead," said Hamzi, 25, who has been fighting since 1983. "Do you know the name of the beauty queen of the universe? The houri is even more beautiful."

The dreams of heavenly bliss with houris are one part of the devotion that, with careful preparation and reconnaissance of enemy targets, has helped south Lebanon's Shiites in their fight against Israeli troops and their Lebanese Christian militia allies, the South Lebanon

Army. Independent military sources in this region count 135 hit-and-run attacks against the Israeli-led forces in the past two months.

Fundamentalist sources in Beirut and a visit to the Shiite-dominated south present a picture of a loose coalition of Lebanese fundamentalist groups, guided by religious leaders commissioned by Iran's Supreme Defense Council, that instruct young men in preparation for death, while a network of military operation centers plans attacks and selects the volunteers.

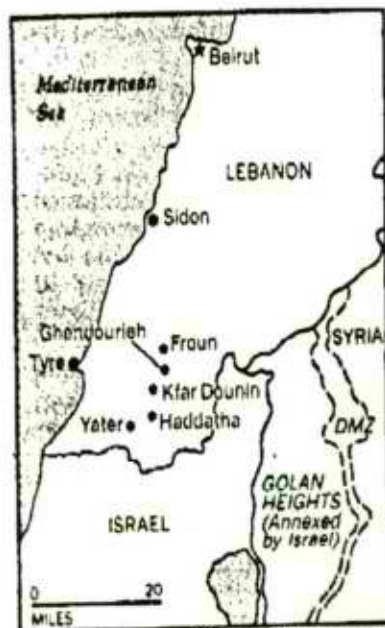
In the guerrillas' strongholds, the young men, aged between 18 and 28, submit to religious counsellors who guide them on conduct in captivity and prepare them for death.

Clerics lead collective prayers ahead of each operation, offering sermons on martyrdom and reciting Koranic verses promising paradise for those who kill and get killed for God.

Fundamentalist sources in Beirut estimated the budget of the Islamic military effort at \$1 million a month.

The movement is a loose coalition of the extremist Iranian-backed Hezbollah, the Faithful Resistance, which is a militant arm of the Shiite Amal movement, and the Islamic Society, embracing fundamentalists of Islam's Sunni sect.

"Iran has a role in the financing of the resistance, said Sheik Ali Yassin, a Shiite Moslem cleric and movement adviser here in Tyre. "The strategies of Iran and Moslems here converge."

BY DAVE COOK—THE WASHINGTON POST

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

092

Another fundamentalist source close to Iran put it more bluntly: "Lebanon and what happens here are a basic component of Iranian foreign policy."

"The resistance has a dense and hidden presence all along the confrontation lines bordering the security zone. They are digging holes and living in them," explained Yassin.

Speaking in the religious school he runs here, he said, "If one plans to take part in a qualitative operation, he cannot count on coming back alive."

In an attack last month against an Israeli post near the village of Qantara, 22 men were lost, Yassin said. The attack wounded four Israelis; Yassin described it as a victory.

A string of villages in south Lebanon's central sector, from Froun in the north to Yater in the south, sits just to the west of the Israeli-declared security zone. That swath of countryside is considered fertile ground for guerrilla cells planning raids into the six-mile-deep border strip.

The Israelis kept about 1,000 troops in the zone after withdrawing the bulk of its forces from its 1983 invasion of Lebanon, and continue to support the South Lebanon Army there, as a buffer against guerrilla attacks on Israel.

Independent military sources in this region said the Israelis have set up electronic surveillance equipment and hilltop observation posts to guard against escalated activity by the Moslem militants.

Iranian-linked clergymen minimize the Palestinian role in the southerners' drive to liberate the security zone, but Israeli officials have concentrated their reprisals in this area on Palestinian targets.

Shiite clerics have issued a religious ruling against the firing of rockets from Lebanese territory into Israel to avoid retaliation against their civilian population, but Hezbollah clergymen say Palestinians passing through their areas on the way to an operation inside Israel or against Israeli positions will not be stopped.

Sheik Abdel Karim Obeid, squatting on the carpeted floor of a mosque in Jibchit, a Shiite town of 15,000, shrugged when asked about Palestinian participation.

"Those who have not conducted themselves as real men for the last 35 years will not start doing so

now," he said. "However, if a Palestinian passes through here and wants to fight Israel, can I go against him?"

"No. I will tell him 'God be with you and be on your way.'"

Southern Lebanese pride themselves on having driven the Israeli Army southward in bitter fighting in 1985 without the help of Palestinian guerrillas.

Officials in Israel have been more concerned, however, about the possibility of cross-border attacks by guerrillas of the Palestine Liberation Organization and rockets fired into northern Israel, which they blame on Palestinians. Independent military sources in south Lebanon said they believed the rockets fired are "by local contractors with Palestinian resources."

The pro-Iranian Hezbollah in Lebanon has been ordered by Tehran to sever links with the PLO and has started airing its opposition to an international Middle East peace conference endorsed during the last month's meeting of the PLO legislature in Algiers.

Villagers in south Lebanon have mixed feelings about the launching of guerrilla activity in their midst.

An elder in the market town of Nabatiyeh said that the population in general was not that receptive to the increase in operations but could not prevent it.

Shiite clerics firing enthusiasm for the fight in the minds of young men seeking martyrdom insist that many more are willing to die.

"The number of martyrs we pay will never be a crisis for us. the resistance will press on," said Obeid.

13375

תאריך : 29.04.87

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור

ירצא *

**

**

102.1.1
גיאן אול

חוזם: 4,13375

אל: בני/749

מ-: המשרד, תא: 290487, זח: 1726, דח: בר, טנ: ש

נד: 8

שמור/רגיל

נארט.

יששכרון.

התייעצות המזכ"ל. שלן 583 ו-518

דברי וואט מענינים כי הם תואמים גם דברי אבול-גייט. רצוי שתשמע מה דעת האמריקנים, מבלי שתציין בפניהם המקור, על הבדלי הפרשנות והאם בועתם להשיב לשאלות המזכ"ל.

מנהל ארבי"ל 2

מא

תפ: מכבל, ממנבל, מצמא, ורד, ארבל 2

1977

1977

1.1.201

1977

1977

1977: 2551

1977: 2551

1977: 2551

1977

1977: 2551

1977

1977

1977: 2551

1977: 2551

1977: 2551

1977

1977: 2551

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מחוך דפיס

סיוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

שגרירות ישראל / נושנינגטון

092

U.S., Kuwait Near Accord On Tankers

By Patrick E. Tyler
Washington Post Foreign Service

KUWAIT, May 4—The United States and Kuwait are close to an agreement to put up to half of this nation's fleet of supertankers under the U.S. flag and the protection of the U.S. Navy, sources here said, significantly raising the U.S. profile in the Persian Gulf war zone.

According to Kuwaiti officials and western diplomatic sources, the two countries have agreed in principle to transfer up to 11 of the 22 ships owned by the government-run Kuwait Oil Tankers Co. to a U.S. corporation, whose stock would be controlled by Kuwait. Kuwaiti negotiators were in Washington last week working toward a goal of completing the corporate arrangements in 30 days, sources said.

Such an agreement would represent a significant policy change for one of the key Persian Gulf states, a group whose collective defense strategy has opposed any military involvement in the region by the superpowers.

Last month, Kuwait completed a similar but more modest agreement to lease three small tankers from the Soviet Union, which will provide a naval escort to and from Kuwaiti ports.

The agreements could increase the prospect that U.S. or Soviet warships might find themselves in hostile confrontations with Iranian gunboats or warplanes, which have

mounted 21 attacks on Kuwaiti oil tankers since September.

Kuwait's approach to Moscow and Washington also has further inflamed Iran against both superpowers since there is no provision for protection of its oil tankers, which have suffered even more attacks by Iraq in the past three years.

It also could, for the first time in the 6½-year-old Iran-Iraq war, draw the superpowers into a direct military role in what has become known as the "tanker war," whose hit-and-run action has damaged ships along a 600-mile stretch of sea from the Strait of Hormuz, at the mouth of the gulf, to Kharg Island at the head.

Since the tanker war began in 1984, there have been 211 sea and air attacks on gulf shipping—128 by Iraq, mostly against Iranian vessels, and 83 by Iran against ships of varied registration.

Although many of the Iranian attacks in recent months have been against Kuwaiti ships, few have spent more than a week or two in the repair yard after attacks. Only a few hundred tons of oil have been lost, government sources said. One Kuwaiti official described the damage inflicted by Iran as "negligible." This suggests that Kuwait has been motivated more by political considerations than by economic concern in approaching the superpowers for maritime protection.

"I think they were feeling a little isolated and wanted to send a signal to Iran that they still have important friends," one western diplomat said.

The government here has clamped a news blackout on the latest negotiations with the United States and, overall, has shown extreme sensitivity to suggestions that it is putting itself under the security umbrella of either superpower.

Rather, Kuwaiti officials in private have urged that the superpowers, and other maritime powers such as Britain, France and China, take the responsibility of guaranteeing freedom of navigation in vital waterways such as the Persian Gulf.

Kuwait's reasons for making this fundamental break with the long-standing policy of the gulf states for self-defense are both economic and political, according to diplomatic sources.

Chief among them is the escalation of Iranian attacks against Kuwait's shipping. "Since last September, almost all of the Iranian attacks [21 out of 24] have been targeted on Kuwaiti oil tankers or [tankers] bound for Kuwaiti ports," said one shipping expert.

But another key factor in Kuwait's decision, according to one Kuwaiti official, is a desire to "test" the superpower commitment—especially that of the United States—to protect moderate gulf states from Iranian aggression in the wake of disclosures that Washington secretly supplied arms to Iran last year.

Iran has pursued an aggressive policy of challenging virtually every ship that enters the gulf, demanding

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מחור דפים

סוג בטחוני

דחופות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

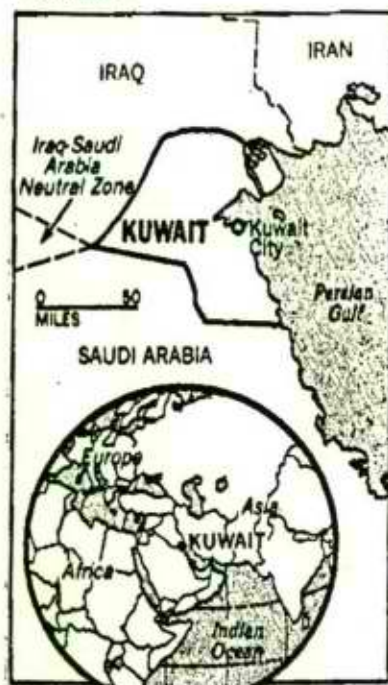
092

to know its destination and cargo. Other ships have been harassed, boarded, or detained and at times cargoes have been confiscated.

Ships that refuse to answer or that give Kuwait as a destination often are attacked within an hour of the challenge, by air or by missiles fired from speedboats, according to shipping sources.

The attacks have been accompanied by increased Iranian warnings and threats directed at Kuwait for its support of Iraq.

As recently as Friday, Iran's Chief Justice Abdulkarim Musavi Ardebili warned that Kuwait would "bear the consequences" of seeking superpower escorts for its crude oil shipments.

BY DAVID WYKE — THE WASHINGTON POST

For all of these reasons, a senior western diplomat said, "The underlying anxiety level here has gone up ... and there has been a feeling

that they [the Kuwaitis] need tangible evidence of the viability of their relations with their principal friends."

U.S. willingness to protect gulf shipping from Iranian attacks is viewed here as a U.S. assurance of support to Saudi Arabia and the other five states that make up the Gulf Cooperation Council.

The proposed new shipping arrangements appear to have substantial policy implications for both superpowers. The Soviet Union maintains diplomatic relations with Iraq, Kuwait, and Iran. Since Kuwait is a strong supporter of the Iraqi war effort, Iranian officials have interpreted the Soviet move as an unwarranted tilt toward Iraq.

The Iranian Foreign Ministry Friday urged the Soviet Union to stop supplying arms to Iraq and to remember that Iraq started the war when it invaded Iran in 1980.

Last summer, the Soviet Union began escorting its own flag vessels carrying arms shipments to Kuwait for overland transport to Iraq after an Iranian gunboat challenged and boarded a Soviet merchant vessel.

For the United States, which maintains official neutrality in the Iran-Iraq conflict and has relations only with Iraq, a major commitment to Kuwaiti security would add to the imbalance in its relations at a time when the Soviet Union has managed to keep its lines open to both warring regimes.

Most of the attacks have inflicted little economic damage or loss of life. Iranian attackers often fire small antitank weapons at the ships. Where the projectiles penetrate the steel, damage occurs most often above the waterline in empty tank-

age areas. Or, the blow is absorbed by the liquid crude oil, which is not easily ignited by such weapons.

For the next several weeks, lawyers and negotiators representing Kuwait will be working out the final details of setting up a Kuwait-owned U.S. firm to handle part of its fleet.

Kuwait, sources said, could use an existing U.S. company whose stock is controlled by the Kuwaiti government. Kuwait has agreed, sources said, that whatever firm it uses, a majority of the board of directors must be U.S. citizens.

[In the past, Kuwait has objected to U.S. requirements that vessels under U.S. registration have an American captain and key crew members. It could not be determined whether this issue has been resolved. A State Department source said in Washington, however, that the Coast Guard is preparing to send inspectors to Kuwait to examine the vessels seeking U.S. registration to determine whether they meet requirements.]

Aside from the 22 ships Kuwait's state-owned tanker company operates, it usually has up to 40 more on charter to help carry its crude oil.

מחלקת הקשר ניו-יורק	דף: 1 מחזור: 4
סוג כסחובי:	
תז"ח: 141100	א ל : המשרד
נר : 0311	ר ע :
	מאת : עתונות, ניו יורק

מע"ת, דע: מצפ"א

ESSAY | William Safire

Two-Headed Israel

WASHINGTON

Every five years, Jordan's King Hussein and Israel's Labor Party chief Shimon Peres figure out a way to embroil the U.S. President in a scheme to (a) undermine the authority of the Prime Minister of Israel and (b) force Israel to give up what Arabists call the West Bank.

In 1982 Mr. Peres, then opposition leader, secretly helped George Shultz prepare a plan that insulted and undercut Menachem Begin, to the delight of King Hussein, who then failed to deliver the direct negotiation he had promised. The Reagan Administration learned its lesson: Don't try to force our democratic ally to go against the wishes of its majority.

But on Saturday, April 11, 1987, King Hussein met in London secretly with Mr. Peres and his Labor partner, Yitzhak Rabin, to fashion a new bottle for the same old wine. The King, who has been meeting face to face with Israeli leaders for decades in secret, cannot bring himself to conduct negotiations publicly, which Anwar el-Sadat showed was the only way to peace.

The pitch developed at London's shabbies semi-summit is for a Mid-east confabulation under United Nations auspices. That is precisely what the Soviet Union needs to assert influence throughout the Arab world. Mikhail Gorbachev longs for a power position in a gang-up-on-Israel U.N. conference.

The United States has long understood the danger and has resisted such a setup. But the King and his Israeli interlocutors came up with a weirdly wishful agreement: The Russians would be asked to enter the negotiations as a convenor of the conference, and then be told to step aside and shut up. Just the nose of the bear allowed in the Middle East tent.

Incredibly, Mr. Shultz flipfopped. A message was sent to Israel's Prime Minister, Yitzhak Shamir, whom Mr. Peres wants to unseat soon, to "seize this historic opportunity." That intrusion helps the dovish Peres faction, which promptly leaked the message, and undercuts the position held by the hawkish Prime Minister and his Likud Bloc.

Israel's realists see this conference proposal as a trap to avoid direct negotiations. Even the most optimistic summitnik can envision the lineup: Israel and a vetoless United States against the Soviet Union, China, the Arab world including the P.L.O., and the old U.N. crowd that brought us Kurt Waldheim.

New York Times

אישור:

שם השולח:

תאריך:

14:5:87

מחלקת הקשר, ניו-יורק, 14.5.87, שם השולח: [illegible], תאריך: [illegible]

0311 ^{2/4}

What would happen? Assume that the Russians would be willing, at first, to take a back seat. Surely when

the real bargaining began, the issue would become the demand for Israel to give up territorial security for pledges. At the impasse, the P.L.O. in the back room would turn to the Soviet delegation, and Mr. Gorbachev would then make himself an Arab hero by demanding the U.S. put pressure on its ally to turn over Judea, Samaria, the Golan, the works.

In that crunch, what do you suppose the lame-duck Reagan team would do? It would listen to the voices of "Peace Now" in Israel, amplified by the aging leadership of the Labor party. The U.S. would impose the settlement that Israel's left wing wants and its right wing fears.

If Israel wants to avoid that moment of settlement imposition, it must do what democracies do best — decide for itself what its position is. Its current coalition surrenders to anarchy and is making the nation a diplomatic laughingstock.

This week Mr. Peres, armed with the Reagan Administration's vote, talked of demanding his way within the coalition or else: unless the Cabinet agreed to his international confer-

The Likud is obviously in charge, but Israel's majority must make itself heard more clearly. Change of leadership is needed within each party (which may be hastened by the two current spy investigations), followed by an election this year on the territorial security issue.

Make a decision, Israel. Be a democracy, have a debate, choose a leader and a direction. Take up the Peres challenge sooner rather than later; security demands an Israeli government with a powerful mandate and a single head. □

— ✕ ✕

Its coalition is leading it to anarchy.

ence plan, Labor would call elections on the issue.

Prime Minister Shamir and the Likud stood fast; Mr. Peres then was embarrassed to discover that he did not nearly have the 61 votes in the Knesset needed to break his word, end the coalition and call a new election.

That was a test of political strength; evidently Mr. Shamir has the votes in the Israeli Parliament to sustain his two-headed Government. Frustrated, Mr. Peres called on the Prime Minister to quit and Mr. Shamir told him to get lost.

0311 3/4

New York Times

May 14, 1987

Dole Seeks to Shut P.L.O. Offices

Special to The New York Times

WASHINGTON, May 13 — Bob Dole and four other senators proposed legislation today to close the two Palestine Liberation Organization offices in the United States.

Mr. Dole, the Senate Republican leader, said the legislation was designed "to strengthen the defenses of this country against the real, physical threat that the P.L.O. represents."

Another potential Republican Presidential nominee, Representative Jack F. Kemp of upstate New York, recently sponsored similar legislation.

Mr. Dole said he would seek quick Senate action on the measure and predicted wide support. Joining him in proposing the measure were Senators Charles E. Grassley, Republican of Iowa; Rudy Boschwitz, Republican of

Minnesota; Frank R. Lautenberg, Democrat of New Jersey, and Howard M. Metzenbaum, Democrat of Ohio.

The P.L.O. has maintained an observer mission at the United Nations since 1974 and an information office in Washington since 1978. Officials at both offices, as well as diplomats supporting the P.L.O., denounced the legislation today as a political gesture.

Hasan Abdul Rahman, director of the Palestine Information Office in Washington, and Zehdi Labib Terzi, the P.L.O. observer to the United Nations, said that the Washington office was legally registered with the Justice Department and that the United Nations office was constituted by the General Assembly.

0311

4/4

Iraq Chemical War Cited in U.N.

Special to The New York Times

UNITED NATIONS, N.Y., May 13 — Iraq has stepped up its use of chemical weapons against Iran to include attacks on civilian targets, a United Nations inspection team reported today.

The report by the team, which visited both countries last month, also says Iraq is continuing to use chemical weapons against Iranian troops.

Although some Iraqi troops have been exposed to such chemicals, the team found no battlefield evidence showing how this occurred, leaving open the possibility they were caused by Iraq's misuse of the devices.

The inspection team, which had made two previous trips to Iran, visited Iraq for the first time last month after that country delivered its first formal protest to the United Nations over Iranian chemical bombardments.

Iran regularly protests Iraqi chemical attacks, and on its last visit to the region, in March 1986, the team found evidence substantiating Iran's charge.

The Security Council will meet Thursday to consider the charges.

The team of four experts includes Swedish and Australian toxicologists, a Spanish physician and a retired Swiss colonel.

According to the report, the team collected weapons fragments, soil samples and other evidence.

An examination of victims at Teheran hospitals substantiated that at least two Iraqi attacks were made against civilians in Khorramshahr on April 10 — a nerve-gas rocket attack

against a water installation and a mustard gas bombardment of a housing project. The attacks killed 35 people, the report says.

In Baghdad, the team examined three bodies and eight survivors of what Iraq says was a chemical attack by Iran, finding evidence of exposure to mustard gas and phosgene. It also found soil samples containing mustard gas near Basra. But it was unable to find any shell fragments or craters usually associated with chemical attacks, the report says.

New York Times
May 14, 1987

1987-05-01

15:14

*** KESHER NEW-YORK ***

1408129

08

מחלקת הקשר ניו-יורק

טופס מברק

רמ: 1

מחור: 2

טובג כסחוני

תז"ח:

011500

א ל : המשרד

נר :

0021

ד ע :

מאת : מחנות, ניו-יורק

מע"ת, דע: מצפ"א

Talk of a Peace Conference Strains Israeli Coalition

By THOMAS L. FRIEDMAN

Special to The New York Times

JERUSALEM, April 30 — Israel's coalition Government came under new strain today because of tensions over a proposed international peace conference and the Israeli investigation into the Jonathan Jay Pollard spy case.

Sources close to Foreign Minister Shimon Peres said today that Mr. Peres believed he had achieved enough of a commitment from King Hussein of Jordan — a commitment that the King would enter into direct negotiations with Israel under the umbrella of an international conference — to justify asking the full Israeli Cabinet to endorse the idea of such a conference formally.

If the Cabinet rejects such a proposal, on which Mr. Peres might seek a vote within a few weeks, he would most likely try to break up the 31-month-old national unity Government and put the issue before the electorate in the form of new elections, officials of the Foreign Minister's Labor Party said.

Report of 'an Understanding'

Another Labor Party member, Energy Minister Moshe Shahal, said that "it is no secret that there is a document, an understanding" between Israel, Jordan, Egypt and the United States that was conveyed to Prime Minister Yitzhak Shamir two weeks ago by the United States.

"It speaks about principles for direct negotiations that would start with an international conference and continue immediately to bilateral talks between those involved in the conflict — Jordan,

the Palestinians and us," Mr. Shahal, a close associate of Mr. Peres, said. "There has never been such a good time for Israel to start negotiations."

Prime Minister Shamir, of the Likud bloc, returned today from a visit to Paris, where he tried to talk the French out of attending any such international conference. Immediately, he went on the offensive against Mr. Peres, warning the public that new elections would bring turmoil.

New York Times

May 1, 1987

אישור:

שם השולח:

תאריך:

END

0021

2/2

Pollard Report Is Expected

"I don't feel the Government is nearing its end," Mr. Shamir said, "because I don't want this to happen. There is no need for Israel to accept this Soviet idea of an international conference that would leave Israel alone against the rest of the world. I think it would be irresponsible and contrary to the national interest to throw ourselves into a whirlpool of elections and return the country, heaven forbid, to a period of inflation and instability."

Feeding the tension between Mr. Shamir and Mr. Peres was an announcement today by the Parliament's intelligence subcommittee, led by Abba Eban, that it had completed hearings into the Israeli Government's handling of the scandal involving Jonathan Jay Pollard, an American naval intelligence analyst sentenced to life imprisonment for spying for Israel, and would shortly issue its report.

A source on the committee said the investigation had concluded that leading political figures, particularly Mr. Peres and Defense Minister Rabin, seriously mishandled the case. More than a few members of the Israeli Parliament and political commentators have noted that Mr. Peres and Mr. Rabin might be motivated to bring the issue of an international conference to a crisis in order to divert attention from such conclusions.

Moreover, if an election were hastily called on the issue of peace, the Labor Party leaders could argue that it would be foolish to change the party leadership at a time when they had a good chance to defeat Likud, govern alone and advance the peace process.

Labor Party legislators say Mr. Shamir will also not emerge unscathed from the investigation.

It is not clear just what Jordanian concessions Mr. Peres has achieved. According to Labor officials, King Hussein has agreed to a working paper drawn up by Egypt, Jordan, Israel and the United States.

According to Israeli officials, the paper stipulates that an international conference be convened by the Secretary General of the United Nations and that it include all "parties" to the conflict, as well as the five permanent members of the United Nations Security Council — the United States, the Soviet Union, France, Britain and China.

After a ceremonial opening, the conference would break up into direct negotiations between Israel and Jordan and a Palestinian delegation, and be-

tween Israel and Syria and Lebanon, should the latter two countries attend.

It remains to be determined, however, who would represent the Palestinians. Labor Party sources insist that King Hussein has sent signals to the effect that he is ready to open talks without the Palestine Liberation Organization at his side. He has made similar declarations in the past, but has always backed away from entering talks without the P.L.O.

The question of whether the Soviet Union would take part also remains open. Israel insists that the Russians and the Chinese can attend only if they establish diplomatic relations with Israel. Moscow is unlikely to meet this condition, or to accept only a ceremonial role at such a conference.

2/3

354

Charles Krauthammer

Mideast Peace Conference?

It's a trap.

From Versailles to Geneva (1954) to Contadora, the list of this century's international peace conferences does not inspire confidence. One important exception is the Camp David Accords, which have brought a measure of peace between Israel and Egypt. But Camp David is a model for a very specific kind of negotiation: direct talks between enemies; no preconditions; and, with the exception of one mutual friend (the United States), no outside meddlers. We are now in the midst of an enthusiasm for an international conference on the Middle East. Camp David is not the model.

Jordan's King Hussein is frankly afraid to negotiate directly with Israel. He is not Anwar Sadat. And, considering Sadat's fate, fear is a natural reaction. Hence Hussein's search for the "cover" of an international peace conference. It would be convened by the U.N. Security Council and would invite all parties to the conflict, meaning, radicals (Syria and the PLO) included. Under cover of the conference, Jordan would then negotiate peace with Israel.

How does conference-as-cover work? The Soviets and the radicals would be at the opening session but would control neither subsequent Jordan-Israel negotiations nor their outcome. Leaks from Jerusalem say that Jordan has secretly agreed to exactly this format. Israeli Foreign Minister Shimon Peres told Radio Israel that "Jordan is prepared to enter direct, bilateral negotiations with an international opening, that is, an international conference that would have no authority whatsoever to impose solutions...."

What a wonderful idea. Any moderate solution negotiated between Israel and Jordan would be backed by the Soviets, Syria and the PLO, even if they didn't agree with it! We'll have them trapped. They gavel open the international conference, ratify in advance the outcome of bilateral negotiations and retire.

It is nice for Americans and Israelis to be thinking of luring other Middle East players into traps, but the hearings on the Iran arms swindle make this a particularly awkward time for such ideas. More important, what country is going to pledge itself in advance to the results of negotiations over which it forswears control? Even if Gorbachev or Assad makes such a promise, what will prevent him in the end from saying that this particular agreement is such a sellout of the Palestinian, Arab, anti-imperialist, etc., cause that it must be rejected by all peace-loving peoples?

The kind of conference Peres wants is impossible. It is not just a matter of deduction. It is a matter of public record. On a recent visit to Washington Jordanian Prime Minister Zeid Rifai explained that Jordan wants "a conference of substance, not of subterfuge. We want a conference with an ongoing role and not just a photo opportunity, not a mere device as an excuse or pretext for direct negotiations." Jordan and Syria, he added, are "coordinating our position very closely." What is Syria's position? On April 24 President Assad took the occasion of a dinner toast to Gorbachev to scorn plans for "a bogus conference to act as an international cover." A joint Soviet-Syrian communiqué issued after Assad's visit called for a "full and plenipotentiary international conference."

Peres has a fallback. "Israel has an understanding with the United States," he says "that, if an international conference tried to impose conditions, Israel and the United States would pull out." Fine, but who will be trapped then? Who will be accused of destroying the last best hope for peace?

The trap is not just for Israel but for the United States. The Soviets are on an extended offensive in the Middle East. They have brokered the reunification of the PLO on a radical platform. They have recently entertained in Moscow Iraq's foreign minister, Libya's foreign minister and Syria's president. But whereas traditionally they had been content to support Arab radicals against moderates, they are now making approaches to Jordan and Egypt to join in a pan-Arab coalition pushing for a Middle East solution on Soviet terms. There are rumors coming out of Cairo that Egypt is about to announce that its foreign minister is going to Moscow. If true, this would be a major Soviet coup.

2/3

X+X

3/3

354

3
3

With these Arab forces lined up behind them, the Soviets would be in control of any international peace conference. The idea that they would then renounce any influence over the outcome is fantastic. What exactly does the United States get out of a peace conference that restores Soviet influence in the Middle East and whose only possible outcome is a solution imposed by radicals on moderates? Either the United States would have to acquiesce to an Israel (and, if a PLO state is established, a Jordan) whose security is hopelessly compromised or it would have to break up the parley. Some choice.

After 40 years of intractable conflict, it is natural to try some procedural magic to get to a solution. But the basic problem—from Sadat back to Hussein's grandfather Abdullah, who began peace moves toward Israel and was promptly assassinated—is that Arab moderates have a way of getting shot by Arab radicals. An international conference does not solve the problem.

Defense Minister Yitzhak Rabin has set down three conditions for an international conference: the reestablishment of diplomatic relations between the Soviet Union and Israel; an agreement that only Israel and Jordan are responsible for bilateral negotiations; and a pledge that the conference will not impose, cancel or change agreements reached in direct talks. Sure, if you could get that, an international conference would be a great idea. But if you could get that, the Middle East would be Switzerland and would not need an international conference in the first place.

XYY

1887-05-01 18:17
ק פ ס

102.1.1

1480126 01
שגרירות ישראל / וושינגטון

דף 1 מתוך 1 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיפות מידית

תאריך/ז"ח 11000 מאי 87

מס' מברק

המשרד

003

1/2

אל: מצפ"א, מזא"ר

להלן מה"וושינגטון פוסט" 1.5.87

Kremlin's Stepped-Up Mideast Diplomacy Reaps Benefits

By Celestine Bohlen
Washington Post Foreign Service

MOSCOW, April 30—The Soviet Union has stepped up its diplomatic activity in the Middle East significantly in recent months and now is reaping some benefits, diplomats here say.

This year, Moscow has continued its courtship of moderate and conservative Arab states, hinted at a more flexible approach in dealings with Israel and worked at convincing its oldest allies, Syria and Libya, of the benefits of a unified Palestinian front.

In the meantime, according to some western diplomats, the Soviets have succeeded in shoring up—and flushing out—support for one of their principal goals in the Middle East, an international conference, prepared by the five permanent members of the U.N. Security Council. There have been these developments:

- Last week, a key Soviet aim was achieved when factions in the Palestine Liberation Organization restored a measure of unity to the Palestinian movement.

- In March, the Soviet Union and Egypt, which restored diplomatic relations in 1984, settled an outstanding debt that diplomats here described as the last stumbling block to the complete normalization of relations.

- Deputy Soviet Foreign Minister Vladimir Petrovsky is now completing a tour of the

Persian Gulf states that one western diplomat here described as "showing the flag in an area that was once *terra incognita* to Soviet diplomats."

- A Soviet agreement with Kuwait to provide tankers that will ship oil under Soviet flag through the troubled Persian Gulf was announced this month, also highlighting a new Soviet role in the region.

- The visit here over the weekend by Syrian President Hafez Assad, Moscow's closest Arab ally, served to highlight the Soviet Union's broadened agenda of interests in the region, particularly in relation to Israel.

At a dinner in Assad's honor, Soviet leader Mikhail Gorbachev said the absence of relations between Moscow and Israel "cannot be considered normal."

Noting that the Soviet Union recognizes the right of Israel to "peace and a secure existence," Gorbachev went on to say that "changes in relations with Israel are conceivable only in the mainstream of the process of settlement in the Middle East."

Diplomats here note that Gorbachev's formulation varied from the standard Soviet insistence that restoration of diplomatic relations can come only when Israel withdraws from territory it seized in 1967. The Soviet Union, the first government to recognize the state of Israel, broke off relations after the 1967 war.

By putting the resumption of relations with Israel in the overall context of a peace settlement, Gorbachev was confirming publicly a

המסמך נמצא בארכיון המדינה
תאריך: 1.5.87

המסמך נמצא בארכיון המדינה
תאריך: 1.5.87

2
2 3 1

new "tactical flexibility" that has been aired by Soviets privately for the last two months, diplomats here said.

"They used this visit to say it at the most authoritative level, and to say it to the Soviet Union's closest Arab friend," noted one western analyst.

In general, several Arab and western diplomats here said that Assad—visiting here

Soviet leader Gorbachev said the absence of relations between Moscow and Israel "cannot be considered normal."

for the first time since June 1985—was given a stern lecture by his Soviet hosts on the need to support PLO unity, to keep clear of radical "religious movements," and to find political, rather than military, solutions in the Middle East.

The tone and text of official reports of the talks, as well as dinner speeches exchanged by the two leaders at the Kremlin, led most diplomats here to believe that on several key

issues, Moscow and Damascus came no closer to resolving their differences.

Syria's role in PLO factionalism, its support for Iran in the gulf war, its role in Lebanon and its poor relations with Egypt are all viewed by Moscow as problems, diplomats note.

"It seems there was something of a stand-off on these issues," said one diplomat. A Pravda commentary today on the Palestine National Council meeting last week in Algiers stressed that the effectiveness of the unified PLO front depends on relations "above all with Syria."

According to Tass, Gorbachev and Assad discussed increased Jewish emigration from the Soviet Union, a matter of concern to a number of Arab countries, including Soviet allies. Tass said Gorbachev and Assad were "unanimous in assessing various speculations about the departure from the U.S.S.R. of an insignificant number of persons of the Jewish nationality."

The Soviet wooing of the gulf states began in earnest in 1985 when the United Arab Emirates and Oman established diplomatic relations with Moscow. Petrovsky's trip to the region has further developed the warming trend, capitalizing implicitly on the region's misgivings about U.S. support in the wake of revelations about the secret arms deal to Iran.

"This is a very active period for the Soviets," said one diplomat here. "They are showing themselves as the reasonable superpower in the region."

398 $\frac{2}{2}$

C6 SUNDAY, MAY 17, 1987

THE WANE

The Washington Post

AN INDEPENDENT NEWSPAPER

No Progress on Mideast Peace

THE MOVE toward an international conference on the Arab-Israeli dispute has stalled in Israel. Labor could not persuade Likud to go along inside the two-party government in Jerusalem and Labor so far lacks confidence that it would win on the issue by taking it to the people in an election.

There was no particular appeal to a big conference bringing in the Russians, even if their capacity for disruption were to be contained. Exclusive American sponsorship is the element that has produced progress in the Middle East in the past. Still, in the long diplomatic drought that began after the Reagan Mideast peace plan appeared and then receded in 1982, the Arabs could hardly be blamed for not wanting to wait until the United States might (or might not) be ready to invest its energy and prestige again in 1989 or 1990. The Russians, with an ambitious and energetic new leader, pressed for a conference. It had possibilities because of the configuration of the current Arab scene and the availability of Israel's Shimon Peres and Jordan's King Hussein, both moderate men.

Labor's Shimon Peres is deeply embarrassed. But the real concern here is with Likud. Prime Minister Yitzhak Shamir is a legitimate elected democratic leader, but his party has no plan for peace. Likud seeks annexation of the West Bank and Gaza, most of which Labor would put on the table in a negotiation with Jordan and—if they came to the table too—with accommodation-minded Palestinians. Likud further insists it will not reconsider the 1981 Israel annexation of Syria's Golan Heights. Likud says it resists an international conference lest Israel be pressed to yield to the Kremlin and the PLO. Actually, it resists a conference as it resists any framework in which it would be pressed to exchange territory for peace.

The United States has an overarching interest in helping move toward peace in the Middle East. This is the best way Americans can make real their deep, proven commitment to Israel's security and survival, and it is also the best way Americans can serve their requirement for close ties with friendly Arab states. Likud stands athwart both of these paths.

*

*

1987-05-18

17:27

1480126

04

טופס מברק

דף 1 מתוך 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיפות גבול

תאריך/ז"ח 181000 מאי 87

מס' מברק

שגרירות ישראל / וושינגטון

המשרד

407

אל: מצפ"א, מע"ת, אריה מקל - לשכת רה"מ

הועידה הבינלאומית

להלן דווח הייוושינגטון פוסט" על דברי שולץ באיפא"ק.

יוסי גל

2 3 2 1 2 1 2 3 2
שם רחוק גל גל גל גל גל גל גל גל
סג"ר רחוק גל גל גל גל גל גל גל גל
רחוק גל גל גל גל גל גל גל גל

313

407

U.S. Backs Middle East Conference

'Opportunity' Seen
By Shultz Despite
Division in Israel

By John M. Goshko
Washington Post Staff Writer

Secretary of State George P. Shultz last night gave a strong official U.S. endorsement to the idea of exploring an international peace conference on the Middle East, even though the proposal has caused bitter division in Israel and threatens to topple that country's coalition government.

In a speech here to the American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), the principal pro-Israel lobbying group, Shultz repeated that the United States is neutral in the dispute between Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir and Foreign Minister Shimon Peres. But he left no doubt that the Reagan administration sides with Peres' desire to pursue the possibility of Israeli negotiations with Jordan under the umbrella of an international conference.

Shultz, who met with Peres in New York Saturday night and again here yesterday, told his audience:

"President Reagan and I are not committed to an international conference. We are not asking others to make a commitment at this time. We believe, however, that Jordan is sincere and there is a real opportunity."

✱

He added, "We are not interested in disrupting Israel's internal politics and will move only in conjunction with the Israeli government."

Despite these qualifications, Shultz's remarks appeared to represent a clear tilt toward the position of Peres' Labor Party and apparently were intended to breathe some life into the flagging effort to revive the Middle East peace process. It was not clear what effect this would have on Shamir, who already has signaled growing annoyance at what he regards as U.S. interference on behalf of Peres in Israel's domestic politics.

Shultz, who spoke without a prepared text, said several times that the United States "believes it important to explore all possible approaches, including an international conference." He added that, while the matter should be approached "cautiously, carefully, even skeptically, important developments have led us to look carefully at the idea."

If such a conference proves im-

See POLICY, A22, Col. 5

✱

102.101 תאריך פאנל

1987-05-21

00:33

1480126

01

17

תוכן ואציה
החלפה

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 2 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיסות רגיל

תאריך/ז"ח 20 1615

מס' מברק

1/3

ס"א
10

המשרד

505

אל :- מצפ"א
דע :- הקונכ"ל - לוס אנג'לס

הסנטור ווילסון, הועידה הבינלאומית נהסרבייטים

לידיעתכם, רצ"ב הצעת החלטה בלתי מחייבת (בצורת "תחושת הסנטור") שהציג הסנטור פייט ווילסון (רפובליקאי / קליפורניה) במלאת הסנט היום. ההחלטה קובעת שאין לתת לסובייטים להשתתף בוועידה אלא אם ימלאו אחר שלושה תנאים שמדברים בעדם.

נעקוב ועוד נדרוח.

יוסף אלמ
למדו

מה חתם 3
גא 3
גא 1
גא 2
גא 1
גא 3
גא 1
גא 1

2/3

1008
10N1
505

100th CONGRESS

1st SESSION**S. RES.**

(Note.—Fill in all blank lines except
those provided for the date, num-
ber, and reference of resolution.)

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

Mr. Wilson

submitted the following resolution; which was

RESOLUTION

WHEREAS the General Assembly of the United Nations recognized the sovereignty of the State of Israel through Resolution 181 of 1947 and the right of all Israeli citizens to live within secure and recognized boundaries through Resolutions 242 and 338 of 1973;

3/3 1008 N'
10 505

WHEREAS the government of the Soviet Union severed diplomatic relations with the State of Israel in 1967 and has opposed every recent initiative for direct, bilateral negotiations among the warring parties of the Middle East including the Camp David Accords of 1979 and the Reagan plan of 1982;

WHEREAS the government of the Soviet Union has further demonstrated its lack of respect for the integrity of the Israeli state by systematically denying exit visas to Soviet Jews who wish to live and work in the State of Israel; and

WHEREAS a permanent and equitable settlement of the Middle Eastern conflict can result only from agreements among the Arab and Israeli states; Now, therefore, be it

The Sense of the Senate that the Soviet Union should not even be given consideration as a possible participant in any conference, meeting, or summit on the Arab-Israeli conflict which includes nations other than those in the Middle East unless and until the government of the Soviet Union has first:

- (1) re-established diplomatic relations with the State of Israel at the ambassadorial level;
- (2) publicly re-affirmed its acceptance of U.N. Resolutions 181, 242, and 338, and, finally,
- (3) substantially increased and maintained the number of exit visas granted to Jewish individuals and families within the Soviet Union who have applied for emigration to the State of Israel.

It is the further Sense of the Senate that in the event that the Soviet Union should perform these conditions, Soviet participation shall require the approval and joint invitation of the governments of Egypt, Israel, and Jordan.

*

משרד החוץ-מחלקת הקשר

10285

תאריך 19.05.87

נכנס

בלמס

102.1.1
גליל אל

חוזם: 5,10285

אל: המשרד

מ-: לוסאנגלס, נר: 69, תא: 180587, חז: 1300, דח: מ, סג: ב

נד: 8

בלמס/מידי

אל: מצפ' א', כלכלית

דע: מע' ת

מאת: א.אלגר, לוסאנגלס

1) תהליך השלום

בעמ' א' של ל.א טיימס היום הבלטה לתמיכת שולץ בעמדת פרס בנושא הועידה משפט הפתיחה:

SHULTZ INJECTED THE U.S INTO A BITTER
. ISRAELI POLITICAL DEBATE

הכותב (נורמן קמפסטר, כתב העתון בארץ לשעבר) מדגיש שלמרות ששולץ ניסה לרכך את השפעת דבריו על הויכוח בארץ, בהדגישו שארה"ב לא תפעל בנושא הועידה עד שהממשלה תכריע סופית בנדון, הרי שנקט בתמיכה ברורה בעמדת פרס.. עמדת שולץ, הגם שהובעה ברגש ובהדגשה גדולים יותר מאלו שנקטו ע"י דוברים אמריקאים בעבר, הרי אינה שונה במהותה מעמדת הממשל מזה חדשים. דברי שולץ לא כוסו בשאר העיתונים.

2) חברת 'קנונ' בקשיים.

חברת הסרטים 'קנונ' של מנחם גולן, הנמצאת בקשיים כספיים מזה זמן מה, זכתה היום שוב לכותרות בל.א טיימס, בעקבות המלצת חברת השקעות ללקוחותיה לדחוף את 'קנונ' לפשיטת רגל. החברה קבעה ש'קנונ' פועלת

משרד החוץ-מחלקת הקשר

היום רק לצורך תשלום הריבית על חובותיה הניכרים.
"קנוני" נמצאת מזה חדשים בבדיקת הרשות לניירות ערך.

אלגר

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, מצפא, מינרבי, כלכליתב', אביטל, מעת, הסברה,
ר/מרכז, ממד

ase pty 102.1.1

1987-04-22

17:31

1480126

05

The Peace Process

The goal of a comprehensive Arab-Israeli peace remains a high priority for this Administration, Mr. Chairman. We continue our efforts to build on the foundation of peace between Israel and Egypt. We are convinced that a just and enduring settlement can only be achieved through bilateral negotiations between Israel and its Arab neighbors. Bilateral negotiations are, on our view, the only practical vehicle for arriving at a comprehensive settlement.

We are prepared to discuss with the parties arrangements necessary to begin direct negotiations. We would support procedural steps which are acceptable to them and which will lead to face-to-face negotiations. We understand the importance to the Arab side of an international context for bilateral negotiations although we have long expressed our skepticism of the utility and the risks of an international conference. Any international mechanism, to be acceptable to the United States, would have to meet our strict criteria: it would have to lead immediately to face-to-face negotiations and could not interfere with those negotiations whether by arrogating to itself the authority to impose solutions on the regional parties or to veto agreements they may reach.

*

-X- 6/8 398

We continue to discuss these issues with our friends in the region. The peace process figured importantly in Israeli Prime Minister Shamir's Washington visit in February. President Reagan and Secretary Shultz reiterated our strong commitment to achieving progress toward a peace settlement, and Prime Minister Shamir agreed that we must continue the search for a way to get to direct negotiations while expressing his clear opposition to an international conference. We remain engaged with Israeli leaders to help resolve their differences with Jordan over the way to bilateral, face-to-face negotiations.

The peace process was also an important component of our discussions with Jordan's Prime Minister Rifai. Among other issues, we considered the question of an international conference in some detail. Rifai underlined Jordan's long-held view that bilateral negotiations must occur in the context of an international conference, one that includes both the regional parties and the permanent members of the United Nations Security Council. Our discussions with Rifai were positive in tone and conducted in a problem-solving spirit. Procedural issues were discussed in greater detail than heretofore, indicating a serious commitment to making progress.

All the parties in the Middle East see dangers in inactivity and believe further progress can be achieved in

*

-X- 7/8 398

moving toward negotiations. As we have seen again over the past two weeks, the status quo exacts a tragic human toll on both Israelis and Palestinians. In recent months, a number of Palestinians, including students, have been killed and wounded in confrontations with Israeli forces. During the same period, Israeli civilians have been killed and wounded in acts of violence by Palestinians. Stringent Israeli security measures may temporarily reduce the casualties. But such measures tend to increase resentment that can lead to more violence and raise serious questions regarding respect for human rights and individual freedoms. At the same time, Palestinians must realize that violence benefits only extremists and damages efforts being made to achieve their legitimate rights. We will continue to urge maximum restraint on all sides and to work with them to improve the environment for progress toward reconciliation and peace.

We also remain strongly supportive of activities designed to enhance the quality of Palestinian life in the West Bank and Gaza. Israel and Jordan recognize, as we do, that these activities on the ground cannot substitute for a peace process and cannot be sustained over time unless there is hope among the Palestinians of movement toward a peaceful settlement. However, improving their quality of life is an important complement to the process of peace. Our direct assistance,

*

- 16 - 8/8

398

carried out by private voluntary organizations, continues to be a highly visible and successful demonstration of the American people's commitment to social and economic development for Palestinians in the West Bank and Gaza.

For its part, the Government of Jordan has decided to pursue a comprehensive plan of development assistance for the West Bank and Gaza, in addition to its program for East Bank development. In view of our close relationship with Jordan and our commitment to improving the conditions for Palestinians in the territories, we have fully endorsed this initiative. We strongly support this Jordanian program, both through our own contributions to date and our encouragement of other countries to contribute to this program. We recognize that Jordan's program needs additional resources and are examining ways we might help. We believe that a substantial increase in our contribution this year would further energize the program and encourage other donors to participate. At the same time, we have discussed frankly with Jordan's leaders the budgetary constraints within which we must work.

Lebanon

In Lebanon we continue to support an end to fighting, restoration of stability and reestablishment of the authority of the Lebanese government.

*

END

1.1.101 תהליך אלו

35

דחיסות:	מחלקת הקשר ניו-יורק	דף: 1
מייד:	טופס מברק	מחור: 3
סוג בטחוני:		
גלוי		
תז"ח:	המשרד	א :
091400		
נר :		ד ע :
0215		
		מאת : נאו"ם

אל : ארבל 2, מזא"ר, ממ"ד

מאת : יששכרוף

הודעת עיתונות סוביאטית - ועידה בינ"ל.

רצ"כ ההודעה הנ"ל מה- 7/1 בעניין עבודת ההכנה הדרושה לכינוס ועידה בינ"ל במז"ת.

נאו"ם

שם השולח: ג' יששכרוף
 תאריך: 9.1.87
 אישור:

UNION OF SOVIET SOCIALIST REPUBLICS

MISSION TO THE UNITED NATIONS

No. 3

136 EAST 67th STREET, NEW YORK, N.Y. 10021

January 7, 1987

0215

2/3

STATEMENT BY THE USSR FOREIGN MINISTRY ON MIDDLE EAST

MOSCOW. January 7, TASS. - The USSR Foreign Ministry has issued the following statement at a news conference for Soviet and foreign correspondents here today:

The U.N. General Assembly has passed resolution 41/43D that has not only reiterated the need for an urgent convocation of an international peace conference on the Middle East but has also endorsed for the first time a call for creating a preparatory committee at the Security Council, with the participation of all its permanent members, to take the necessary measures to convene the conference.

A step has thus been made, which has cleared the way to settling the conflict situation in the Middle East in practice by collective effort, which the Soviet Union and other peace-minded countries have consistently pressed for all the time.

There is special satisfaction in the Soviet Union, which has voted for the resolution together with 122 other U.N. member countries, that the international community has approved, by an overwhelming majority of votes, a proposal by the USSR for setting up a preparatory committee for the conference's convocation. The extensive support won by that proposal in the United Nations, just as at the 8th Non-Aligned Summit in Harare, goes to show that efforts for a just and comprehensive Middle East settlement, for convening an international peace conference on the Middle East are entering a qualitatively new phase.

The position of the USSR that it is essential to start preparatory work without delay for convening an international conference on the Middle East and with this aim to form a preparatory committee at the Security Council was recently reaffirmed by Mikhail Gorbachyov, General Secretary of the CPSU Central Committee.

*

*

0215

3/3

- 2 -

The Soviet Union is far from pressing for any rigid, pre-fixed time-table on the work of preparing the conference. This is a collective matter which must be the subject of bilateral contacts and multilateral discussions, including at the preparatory committee once it is formed.

The prime need now is to start moving to untangle, at long last, the knot of tensions in the Middle East, which is dangerous to everybody.

The Middle East nations must be given the long-awaited peace and the reliably guaranteed right to national sovereignty, safe existence and development. This requires displaying in practice readiness to adopt a new mode of political thinking and build one's policy with account taken of mutual interests and on the basis of the principle of equality and equal security. It is only thus that it will become possible to put a Middle East settlement on track.

* * *